

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY 2792
BESANT NAGAR, MADRAS-800 090.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி வ ர ய ந ம :

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இஃது,

ஸ்ரீமாத - சிவஞானசுவாமிகளது பாதசேகரராகிய

தத்புருஷசிவன் என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

முத்தமிழ்ரத்நாகரம்

ம - தி - பா நு க வி ய வ ர் க ள ல்

ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த

ழலகலோகங்களுடன்

வேதாகமாத்ரிபிரமாணங்களையும் சேர்த்து

த மி ழி ல இ ய ற் ற ப் ப ட டு,

த ர - கு ப் ப சா மி நாயகரவர்களது

சென்னை :

ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

All Rights Reserved.

ஸ்ரீ. ராமசுந்தரம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவா

ம. கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சேடன் புகன்று நாப்பிளந்தான றிங்கள் புகன்று கலைகுறைந்தான
நாடி யயனு மலரோளு நண்ணிக கிடந்தா னெனப்பெரியோ
கூடி யுறாகக நின்றவரி யராகள் தகமை குவலயத்தி
லீழல் பாதுகவி யென்னு மெங்கள் குரவ னிசைத்தானே.

முகவுரை .

சிவபதத சிரோன்மணிகளான மேலோட சாதகாகளு
க்கு அன்ய தேவதாபாதவபராந்தியை யொழிப்பதும், ஸாத
யாகளுககு மனபகிழ்ச்சியைத தருவதுமான ஹரிஹரதாரதம்
மியம் எனனும அரிய நால நாராபணமூர்த்தியின அவதார
ரான ஸ்ரீஸுதாரஞ்சாரியசுவாமிகளென் னும ஹரதத்தாசாரிய
சுவாமிகளால ஆரியபாஷையில் பண்டேதானே அமைக்கபு
ட்டுளது. இதனை, த தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டு
வெளியிடுவதாகப் பலா பிரசுரஞ் செய்திருந்தனா. பிரசுரமா
ததிரமேயன்றி நூலை வெளியிட்டாரில்லை.

சொன்னசொல் தவறாதவரும, ஸடா ஆப இரதியா
என் னும அச்சயந்திரசாலைககும், பிரபஞ்சமி, ததிர னுககும் தலை
வரும ஆகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ, தா - குப்புசாமிநாயகா அவாகள என்
னை இந்நூலை, த தமிழிலாககுமாறு தூண்டினமையால், நான
இது நமது சைவநண்பாகளுககுறசாக ததையும, நமக்குப் பதி
புண்ணிபததையும, நாயகா அவாகடகு கீர்த்தியையும விளைப்
பது என்று துணிரது சிவபராக்கிரம மெழுதி முடித்ததற்குப்
பின்பு இந்நூலை எழுதி முடித்தேன்.

இது ஒரு அரிய பெரிய நூலாதலால், வேண்டிய இடங்க
ளில் பிரமாணங்களுடனும், பதம்-பொழிப்பு-விதப்பு-தாத்பரி

(௪)

யம்-தாரதமமியம - மொழிபெயாபபு என்னும பகுப்புகளுட
னும இபறறியிருக்கினேறன்; இந நாலாசிரியரது சரிதமுணாந
தாலன்றி, இந நாலின் மகிமை நன்கு விளங்காதென்று கருதி
நாராயணரான கிரந்தகாததாவின் அவதார சரிதத்தைபும,
சிவரகஸ்யத்திலிருந்து எடுத்தது இதி லெழுதியிருக்கின்றேன்.

சரிதம் தெளிவாய் விளங்கும்வண்ணம் எட்டுப்படங்க
ளையும் அமைப்பிதது இநநூலை அச்சிடுவித்திருக்கின்றேன்.
இநநூல வேண்டியவாகள மேற்குறித்த நாயகரவாகட்கு
எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம.

இங்ஙனம்,

தத்புருஷசிவன்

என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

 ம - தி - பா நு க வி

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

ஸ்ரீ ஹ்ரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

ச ரி த் தி ர ம்.

இவ்ஹ்ரத சரிதத்தைச் சிவரகசியமானது இவ்வண்ண முனாக்கின்றது.

“முன்னோர்கால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச் சபித்த மையால், அவர் மனம்நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ் செய்தாரென்று உபமன்னியமுனிவன் சொல்லத் தொடங்குமபோது, முனிவர்கள் அரி பிருகுசாபம் அடைந்தபின் னர், மந்தரமலையை அடைந்தாரென்று கேளவியுற்றோம்; அதனையும எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டும என்று கே ட்ப, உபமன்னிய இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபி த்தபோது திருமால் நடுநடுங்கி உருத்திரரும், மகேசுவர ரும், கணங்கள் புடைசூழப்பெற்றவரும், புதல் அடைந் தோனாக் காப்பவருமாகிய அம்பிகாசமேதாவரனைத் தமது இருதயகமலத்திலே சிந்தித்தது, கருடன்மீதிவர்ந்தது தேவ ர்கள வாசஞ்செய்வதாயும் மனோகரமான குகைகளையுடை யதும், கின்னார்கள் உறையும் வனங்களையுடையதும், ஒலிக்கின்ற பற்பல அருவிகளையுடையதும், பற்பல கண ங்களுக்கு உறையுளாகிய உத்தியானங்களை யுடையதும், சப்திக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை விருஷம் கொடி செடி என்பவற்றை அளவிய பரிமள்

வாயுவையுடையதும், மனதிற்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைப்பனவாகிய பாரிசாதங்கனையுடையதும், பற்பல ஆரதனாகுவியல்கனையுடையதும், சுவர்ணபபிரகாச தோரணங்கனையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசமபோல இலங்கும் அநேகாயிர பிராசாதங்கனையுடையதுமாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவாணக் குகையொன்றிலே சடையுடைய ராயும், முண்டிதராயும், மேகலையுடையராயும், பஸ்மநிஷ்டராயும் அமாநது, அக்கினிபை ஒம்பி, தினந்தோறும் திரிகாலங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருச்சிரசாந்திராயண விரதாதிகளை அநுஷ்டித்துத் தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவாராயினார்.

இவ்வாறு இருக்குங்கால், சிவபிரானாரது வாயிற்காவ லாளரும், கபிமுகத்துக்குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தை யுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சாலங்காயனகோத்திரருமாகிய நந்தியெம்பெருமான் கொடுத்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப்பார்த்து வந்து, சிவ பிரானாரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி' உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் "நான் என்செய்வேன்! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசு செய்துகொண்டிருக்கின்றார்" என்று வினாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், இடபாருடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வணங்க, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ் விஷ்ணுவை நோக்கி, "குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தேம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்தவை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்ததுபோலாயிற்று. இப்போது நீ செ

ய்த தபசிஞலே எமக்குச்செய்த துரோகம் நீங்கிப்போயி
ற்று. எமது அனபராகிய பிருகுவுக்குச் செய்த துரோகம்
இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீ தபஞ்செய்து அத்து
ரோகத்தை நீரகுதறஞரிய ஸ்தலத்தை இப்போது சொல்
கின்றேம கேள் பூலோகத்திலே காவேரிககு வடகரையி
லே கஞ்சாபுரம் எனப் பெயரிய பாம்பாவனமாகிய க்ஷேத்
திரம் ஒன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத்
தேசித்து நெடுங்காலந் தபசு செய்வாயேல், உன் சாபம்
நீங்கிவிடும என்று திருவாய் மலாந்தருளி அந்தாததான
மாயினார்.

விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிககொ
ண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினோடு அடைந்து அப்பிருகு
முனிவரிட்ட சாபம் நிவாரணமாகுமபொருட்டு, திரிகால
மும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப் பூசை செய்து, பஞ்சயஞ்ஞங்களை
யுஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். (அதுவன்றி) திரிகாலமும்
ஸ்நானஞ்செய்து வறகலையை உடுத்தவராயும், சடாதரர
யும், விபூதியை உததுள்ளமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந்
தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்தவராயும், பஞ்சா
க்ஷரசெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்களையும், ஜீர்ண
பர்ணததையும், சாகைகளையும், சலததையும், வாயுமுதலிய
வறறையும், பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜிதேந்திரியராயும்,
போசனஞ் செய்யாதவராயும், சூரியனைப்பார்த்த பார்வையு
டையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாககினிமத்தியிலே
நிற்பவராயும், மழைக்காலத்திலே வெளியிலே நிற்பவ
ராயும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரிநதியிலே கழுத்தளவின
தாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங்கொண்டு, கைகள் இரண்
டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சவாசமினறிக் கஞ்
சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு மகா தபசு
செய்வாராயினார். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு செய்யுங்
கால் நெடுங்காலஞ் சென்றுபோய்ச் சிட்டது. அருஷ்டபு

பிரமரந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தைப்பூர்த்திக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரா மனிதராயினோரெல்லாம் அவ்வசுகினிச் சுவாலையினாலே வருந்திக் கவலையுற்றார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமனை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித் தங்கள் விருத்தாரதத்தை விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானை பன்முறையும் நமஸ்கரித்து, விஷ்ணுவடைய தபாட்கினிச் சுவாலையினாலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. “சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க” என்று வேண்டினான். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாஸுடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்து ரெல்ல விஷ்ணு தவஞ்செய்யுந் தானத்தை அடைந்து “விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன்தபசினாலே பிரிதிகொண்டிடம், உனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேள்” என்று சமஸ்கரித்தான் திருவாங்கினாலே உரைத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சிவோஷ்டப பிரமானமாயுள்ள சுருதினை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சலம் கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான இந்திரனுடைய சொல்லுககிசைந்து பிராகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வணங்கித் துவிட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை உணர்ந்த பிராகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு பற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய அநேக சீழ் யோனிகளிலே நானபோய்ப் பிறககுமாரும், அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்து மாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார். சுவாமீ! அந்தப்பிராகுமுனிவரிடம் சாபத்தினாலே மீதவும் கஷ்டம் அடைந்தவிட்டேன். திருவன்றி,

பிரபுவே' என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியு
 மாம இரு சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிக
 ளாய்ப் போமாறு சபிததுவிட்டாரா. அந்தச் சந்நியாசிகளுக்
 குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்ற
 வர்களையும் மகாரௌரவாதி நரங்கனிலே போமாறு சபித்
 தாரா. பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவனையும் நான பத்து
 வகைப்படும கொடிய நரகவேதனை அடையுமாறு கோபா
 வேசத்தோடு அதட்டிச் சபிததுவிட்டா ஆதலால் யான்
 வேறுகதி ஒன்றும் காணேன். எமது பாதா விநதங்களை
 யே சாணென்று அடைந்தேன். இன்று என்னை இந்தத்
 துன்பாகரத்தினின்று சனாயேற்றி யருளல் வேண்டும்
 என்று விருஞாபிசகமபோது, சிவபிரான அவரை அணை
 தது மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோநது அஞ்சுக' அஞ்சுக !!
 எனது பத்தனுடைய ராபத்தை கடத்தல் யாவாகும்
 அரிது, எமமாலும் மாற்றதல் அரிது, அவ்வனமாயினும்;
 எமது அருளிஞால உனக்கு அநேக செனமம் எய்தாதொ
 ழிக. மஹம், கூர்மம், வாகம், நரசிங்கம், தன்வந்திரி,
 மோகினி, நாரதா, பிருது, சனற்குமாரா, விராட்டு என்
 னும் இப்பதது அவதாரமும் உனக்கு ஆவிரப்பாவமாகுக.
 பாக்கவா, ராமா, பாக்ராமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பல
 பத்திரா, கபிலா, நானாராயணா, யருஞா, வாமனர், தத்தா
 ததிரேயர், விருஷபா, புத்தா, கற்கி, சுதாசனர் என்னும்
 இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு யோனிசமாகுக. அம்
 முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று
 கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். எமது ஆச்சிரமத்துள்ள
 சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்
 களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்
 பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந்தோ
 ழமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும்.
 சிவாகமங்களை யுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிர

ஸ்தன், சந்நியாசி எனனும் நான்கு ஆசசிரமத்தாராயும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரா என்னும் நான்கு வருணத்தாராயும் துவேஷிககினறவாசுகள நிசசயமாகவே பாஷண்டராவாசுகள். அபபடிபபட்டவாகளபொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம சாமபலிலே இட்ட ஆகுதிபோலே நிஷ்பலமாயப்போம். எமது ஆசசிரமத்துள்ளவாசுகளை நிந்திப்பவா எமமையே நிந்திப்பவா கின்றா. நம்முடைய ஆசசிரமத்துள்ளவாசுகளைத் தோத்திராஞ் செய்பவா நமமையே தோத்திராஞ் செய்பவராவாசுகள் என்றா.

இவற்றைச் கேட்ட திருமால், சுவாமி' நாலவகை ஆசசிரமங்களிலும் உமது பக்தாசுகள் உளா என்று திருவாய் மலாநதருளினீரன்றோ, அவாசுகள் இலக்ஷணம் எனனை? பெருமை எனனை அவை இவை என்று எனது பக்தாசுகள் அற்றது கோடறபொருட்டு எனது பாமநாதரும், பாமாசாரியருமாகிய நீவினோ சொல்லியருளலவேண்டுமென்று வேண்டினா. அப்போது சிவபிரான நான்கு ஆசசிரமத்துக்குந் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவவேறும். இந்நான்கு ஆசசிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவாததகாசுகள் ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியா, துருவாசா என்னும் நான்கு இருடிகளேயாவா. பிரமசாரியத்தை நிறுத்தினா ததீசி முனிவா. கிருகஸ்தாசசிரமத்தை நிறுத்தினா கௌதமமுனிவா. வானபபிரஸ்தாசசிரமத்தை நிறுத்தினா அகஸ்தியமுனிவா. சந்நியாச ஆசசிரமத்தை நிறுத்தினா தூவாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் எனனும் முப்பாசத்தை நீசகுவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர மனிதர்களுக்கு எந்த ஆசசிரமத்திலிருந்தாலும் உதகிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆசசிரமத்திலிருந்தாலும் சிவதீக்ஷையினாலே தான் பாசவிமோகனம் எய்துவதாகும்.

எவ்வெவருந் தாநதாம் விருமபியபடி அநதந்த ஆச்சிரமத்
தைப் பூரவோததரமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம்
அநுஷ்டிக்குமிடத்து தீக்ஷயினூற்றான் மோக்ஷம் எய்தும்.
ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைச் கருமங்களினாலும் மோ
க்ஷம் இன்றும். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிக்ஷாகாரஞ்
செய்து, கௌபீனநதாரிதது, கிருஷ்ணாசினந தண்டம் என
பவறறைத்தாங்கி, சிவாககினி பூசைசெய்து, வேதாததியய
னமபண்ணி, குமீமீயோடு இருப்பவன் பிரமசாரி எனப்படு
வான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புலநது, ஒழிந்த
காலங்களிலே சலநது, தெய்வம், விருநது, யாசகா என்
பேரணை உபசரித்தது எவாசகும் கருணைபாலிப்பவன் கிரக
ஸ்தன் எனப்படுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ்செய்து,
பாரியோடுகூடி அததியயனஞ் செய்து, பலமுல ஆகாரம்
பண்ணி திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வறகலை உடுத்தது
உறைபவன் வானபபிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும்
ஸ்நானஞ்செய்து கௌபீனதாரியாய், நிஷ்கள சிவத்தியா
னஞ்செய்து, தண்டம் பஸமம் சடை எனபவைகளையுடை
யனாய், அககினியையும் பாரியையும் விடுத்தது, பிக்ஷாகாரஞ்
செய்து, கோத்திரம் சநதானம் என்பவறறை விடுத்தது, அவ்
வாறே சாவகர்மங்களையும் விடுத்தது, அபேசசிய அன்னம்
தவிர்த்தது, சிவயோகஞ்செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசா
யுச்சியம் அடைபவன் சநநியாசியாவான். நான்கு ஆச்சிரம
த்துள்ளாரும் சாவாநுககிரகிகளாயே யிருப்பாராக ஓ கே
சவ' அதிகஞ் சொல்லியாவதென்' சமுசாரசாகரத்தைக் கட
த்தறகு வாயநத ஓபுணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பை
த்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும்
எத்துஷ்டனாயினும், "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச்
சிறதை செய்வானாயின, அவனை எமமைப்போலக் குருவாக
அறிஞதி, அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம்;
இதிலும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினுலேனும் ஒரு

அ

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

வன் பிரணவதேதோ டிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எநிலையினிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கறடாலனே பாவான. ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நமமைத தியானிக்கின்றவனை எமது ஆளுஞ்ஞபிலுல யான் என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பாரா எமது பசுதருள்ளே சிவோஷ்டர். அவரிட்கு சாபத்தைக் கடத்தல யாவாங்கும் அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தைதந்து அவதாரமும் வரும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரமாயிருக்கும். கவுதமர், தரிசி, கண்ணுவா, சயவனா, பிரமா, நந்தி என்னும் ஷண் முனிவர்களும் ஒவ்வோர் வதுவினால் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்களை வைதிநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெறியிலே யோனி முதலினாயுடையவர்களாயும் போமாறு சபிததார்கள். சமலககண்ணா! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியபகோத்திரத்திலே எக்காலமும் வேதநினைத செய்பவரும், விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை நிரதிப்பவரும், நமமை நிரதிப்பவரும், வைதிசர்களையும் நமது பக்தர்களையும் நிரதைசெய்பவரும், எப்போதும் தப்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்சராததிரபாராயணருமாகிய வாசுதேவா என்னும் பெயரோடு இக்கலியுகத்திலே ஒருவா பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராததிரிகளெல்லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும்பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்யப் போகின்றார் அப்போது நமது ஆளுஞ்ஞபிலுல யே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறககுதி. மூன்று வயசு தொடுத்தது நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டு வருங்கால், ஐந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்தவித்தைகளையும் மனோரதபோகங்களையுந்தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சியபதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதார

ங்களுள்ளே இருது அவதாரங்களில் உனது கருவததை நாசஞ்செய்து, மறறைய இருபது அவதாரங்களினும நீ நமமைப் பூசிப்ப, நாம உனக்கு விருமபியது கொடுப்பேம; அதனால் நீ திருபதி பூணக் கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனங்களெல்லாம் வழிபடுவாராள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதததை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொலகின்றேம கேள். அஃதாவது உனது செனமம் ஒன்றிலே நீ உனபாரியைப் பிரியப்பெறுவாய என்றா. நமமை விங்கருபமாகவைத்துப் பூசித்த ப, துதித்தும், புகழ்ந்தும், நமஸ்கரித்தும் வருபவர்களுக்கும் போசமோக்ஷவர்களைச் சந்தேகமின்றி யருளுமேம இதக கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாசஞ்செய்து, சிவபகதாசனாகிய பிராமணர்களைப் பூசை தாபபணங்களால் வழிபட்டு, மராமத்திராகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்டாததைச் செபிசகினறவாள் ரோடிசென்மங்களிலே செய்த பாபங்களும் நாசமாக தேகாநதத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். விஷ்ணு இவற்றைக்கேட்டு, தேவ தேவோ! மகாதேவோ! சந்திராதத சேகரோ! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உமமைப் பூசைசெய்துகொண்டிருக்குங்கால, எனது மனோபீஷ்ட மெல்லாம் முற்றுமாறு வரநதநதருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, அதற்குச் சிவபெருமான அவதனமாகுத என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அததர்ததானமாயினார். ஸ்ரீநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடமையராய் வைதிக சைவப்பிராமணர்கள் அவர்களுக்கேக்குப் பாததிரராயினார். இவர்களை நினைக்கும் நினைவே மகாபாதகங்களையும் நாசஞ்செய்யும் இவர்கள் சாபாலோப விஷதங்களை உச்சாரணஞ் செய்து, வைதிக சைவ விபூதி

கொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களினும் பக்தியோடு சிவராசனை செய்பவர்கள், சிவ விரதங்களையும் நகத விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள், வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள், சிவோதாக்கினி வளாப்பவர்கள், ஒவ்வோர் கிரந்ததிலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூயமை வாயந்தவர்கள்; ருத்திராக்ஷதாரணர்களாயும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர்களாயும், சிவபூசாபராயணர்களாயும், சிவபுராணாததங்களை ஆராய்பவராயும், சிவநாமததையே உச்சரிப்பவர்களாயும், சிவபக்தாகண்மீது எக்காலமும் அன்புடையராயும், சிவதரிசனம் - சிவநமஸ்காரம் - சிவபூசை முதலியவைகளிலே ஓராலும் வருவாதவராயும், சிவபூசாவிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நன்கு ஆராயந்தறிந்தவர்களாயும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் மறறைய திருத்தொண்டுகளையும் எக்காலமும் செய்பவர்களாயுள்ளவர்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப்போற்றி ருத்தொண்டுசெய்பவர்களும், தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசைசெய்தும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்தும், சிவநாமததாரியங்களை செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினை யுடையார். அங்கே எக்காலமும் வேதசிரசுகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷ தாரிகளாயுள்ள பரமஹம்சஸநநியாவிகள் அருகினிச் சுவரப்பெருமானைத் தலையனபினாலே எக்காலமும் சேவிக்ருமாறு வாடிஞ்செய்கின்றார்கள்.

பின்னர் அந்த நகஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தினபொருட்டு அருகினிச் சுவரப்பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வருதார். இந்தத்தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன அரி இந்திரன் அருகினி என்போர் தத்தம் நாமங்களிலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்

தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டு வருகின்றார்கள்.

கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசரராலும் சபிக்கப் பட்ட வைஷ்ணவ பிராமணாகளிற சிலா கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள் அவர்கள் வெள்ளை மண பூசுபவர்கள், வெள்ளைவஸ்திரம் உடுப்பவா, யஞ்செஞ்சாபவீத தாரணர்கள், தபதமுத்திரை தரிப்பவர்கள், வேதசார விமுநர்கள், பாஞ்சராதிர பராயணர்கள், சிவநிறதை எககாலமுஞ் செய்பவர்கள், வைதிகப் பிராமணரைத் துஷிப்பவர்கள், விபூதி நுத்திராக்ஷந தரித்தவர்களைக் குஞ்சுநுஷ்டிகொண்டு பாரப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாசுதேவா என்பவா ஒருவா இருந்தாா. இந்தப் பிராமணா ஓரபுத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி மெய்யன்போடு உபாசித்தாா. சுப்பிரதீகா எனப்பவாஒருவா ஓர புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தாா. அப்போது விஷ்ணுவானவா அவ்விருவாமிதும் பிரீதிக்கொண்டு இலக்குமியை யழைத்து, பிராணநாயகியே' நீ பூமியினகண்ணே சென்று சுப்பரதீகருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச் செனிப்பேன என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அநுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சாப்படியனரும் உலகரக்ஷகருமாகிய தாம அருள் நோக்கஞ்செய்து, வைதிகநெறிககண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கமசாகரப் பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருங்கி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிறறறிலே உற்பத்தியாயினாா. ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல, சிவபிரானா திருவடித்தாமனையை மறவாத அப்புதலவனை அவள் பெற்றாள். அப்போது புஷ்ப மழை பொழிந்தது. தூந்துடிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பை

யர் நடித்தனர். சிவபத்தர்களுக்கு வலத்தோளும் வலக்கா
லும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இட
ப்புயல்களும் இடாகால்களும் இடக்கண்களும் துடித்
தன இனிமையோடு தென்றல் வீசிறது. அக்கினி களங்க
மின்றிச் சொலித்தது திகளுகொல்லாஞ் சந்தோஷம் மலி
ந்தது. இப்பொழுது புதல்வனுடைய சன்னததைக்கேட்ட
பிதாவானவா மனமகிழ்ந்து சுருதிசாஸ்திரமறிந்தவாகளை
யும் வேதபாடகார்ப்பும அழைத்து அவர்களுக்காக கோ
தானம் பூகானம் இரண்ணிபதானம் எனபவைகளைச் செய்
தாரா. பின்னர் ஜாதகாமந்த ரெயதாரா. பதினோராம்தான்
ஸ்ரானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாய்ப்பாக சுதாசனா என்
னும் நாமரணஞ் செய்தாரா பாலரும் வளாபிறைச்சந்திரன்
போல மெல்ல வளாவாயினார். தமது இரண்டுக்கைகளினு
லும் தமமிரண்டு பாதங்களுடங்களையும் வாயிலே வைத்
துச் சுவைபார்ப்பார். பின்னாத தொட்டிலின்கண்ணே
ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வாரா. ஆறும்மாசத்
திலே அவா பருகித்திராகள அவருக்கு அன்னப்பிராச
னஞ்செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்
டினார்கள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வாரததையினு
லே தந்தையாரைப் பிரித்திசெய்தாரா. சிவபத்தா வழியிலே
போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியை வாங்கி அப்பா
லர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதல்வ
னுக்கு ஸநானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபர
ணம் அணிந்து, அரி சூர்ணத்தையும் வெள்ளைமண்ணையும்
பூசிவாள். அப்போது அப்புதல்வனார் வீதியிற் போந்து
கஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி
என்பாரை விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பி
னோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்
வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்க
மும் விபூதி உத்துன்னஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து,

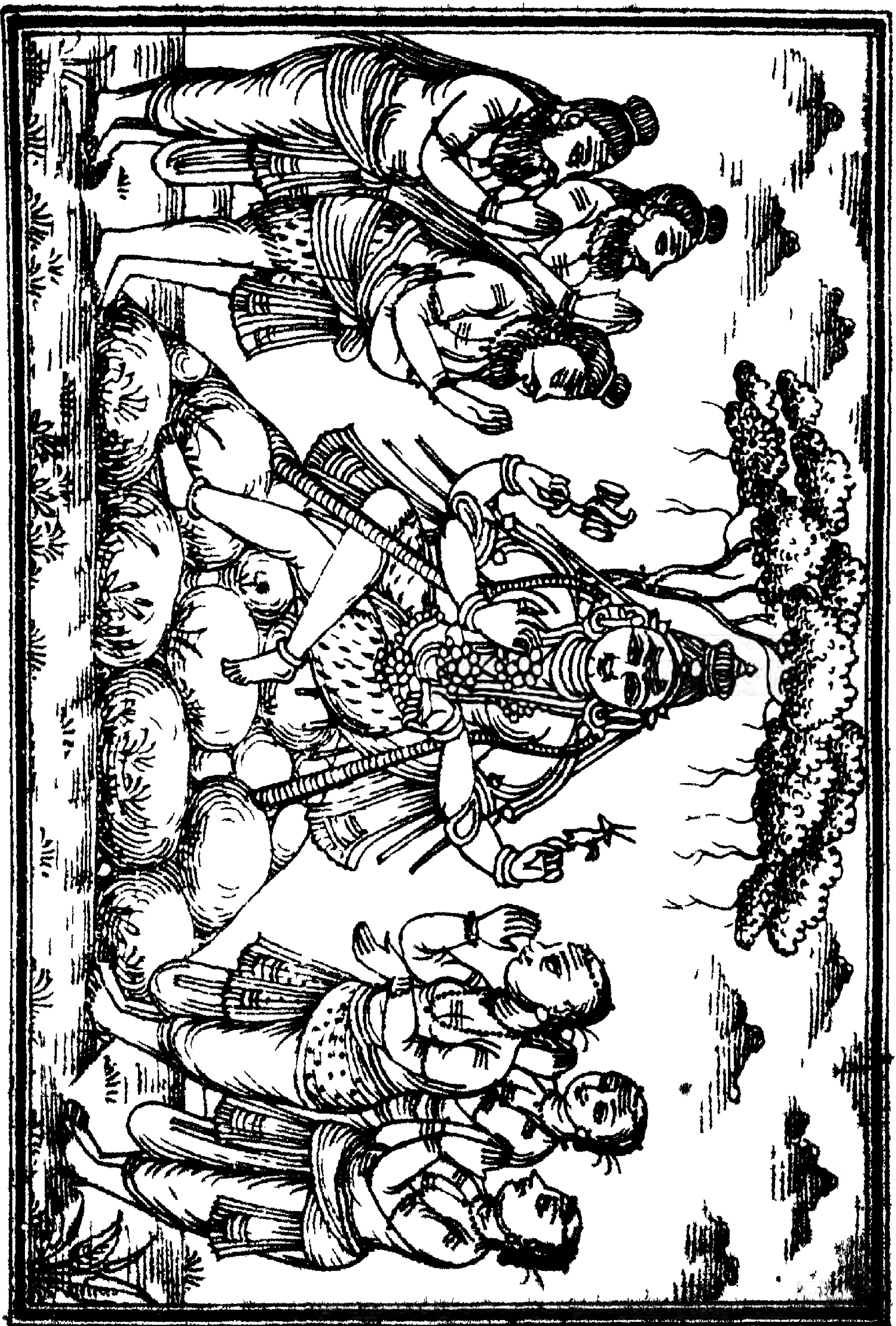

மெரிதத்தனா அவா தநலையா, துரெததத

உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவ பெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனங்குளெல்லாம நோக்கி முனிவர்களும் செயற்கரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரோ, முன்னே மகாதேவரை நேதிர சமலத்தினாலே பூசித்த மாதவனோ இப்போது சனங்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். முன்றாமவயசிலே இவருக்குச் சௌளகருமமும், ஐந்தாம வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரணமுதலியன செய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்துகொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, 'குழந்தையே' நீ சிவன கோயிலுக்கு ஓகாலும் போகாதே, ஓர்காலும் விபூதி கொண்டு உதனாளன் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தரோ டிணவாரதே, அவாகளோடு பேசாதே, உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சுத்தமாகிய பாதத்தையே சிந்தைசெய்" என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படி சொல்லியும் பாலனானவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய் சிவபக்தரை வணங்கி அவா பாததுளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்தது, அக்கனிசுவரராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பனமுறையும் வலமவந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்து வருவாராயினான். இவ்வொழுக்கத்தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான புத்திபுகட்டியும் ஏன் வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே' என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினாலே கட்டி, கசையினாலே பின்னும் அடித்துத் தம்மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்றும் விடுபட்டவுடனே புறந்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை

அடைந்து, மனோவாக்குக்காயங்களினாலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். பிதாவானவன் தன்மனைவியை நோக்கி “என் புதல்வன என வார்ததையைக் கேட்குமவனாயும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே” என்று சொல்லிப் போயினான். அவன் போன பின்னர் சிவபகதசிரோமணியாராகிய பாலாவிபூதிருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்ததுகொண்டு போசனமசெய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டு வந்து தமது தாயை நோக்கி “என் இனிய அனனையே, என்னைப் பசி அதிகமாக வாட்டுகின்றது எனக் கன்னமிடுவாயாக என்று கேட்டுத் தன்தாயின கையைப் பலமாகப் பற்றி யிழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள பாலனைப் பார்த்து ஐயோ பாலா! நீ தமமுடைய வார்ததைக்கமைநது நடக்குமவனாயும் அன்னமிடலவேண்டாம்” என்று உனபிதா சொல்லிப் போயினார். ஆதலால், நீ உனபிதாவின் சொல்லைக்கேள். உனபிதாவின் வார்ததையை என கேட்கின்றாயிலலை; உனபிதாவே உனக்கும் எனக்கும்தெய்வம். இப்போது நான் எனசெயவேன்” என்று தனபாலனோடு அதுதரப் முற்றுக் கண்ணீர் வார்த்தாள்.

இங்ஙனம் தாயார்சொல்லிய வார்ததையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரனையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று “சமபுவே நீ விரோ என்பிதா, உமாதேவியாரோ என் தாயா, உமது புதல்வர்களாகிய விநாயகர் சுப்பிரமணியர் எனனும் இருவரோ என் சகோதரர்கள், உமது ஆபதர்களே எனது பரிசாரகர்கள். அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங்கிடையாமையால், இவ்விடத்தே அடியேன் நாளையும் புழுவையும் ஒத்துத் திரிகின்றேன்; சுவாமி! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே வழுவின்வனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவா

ஹரித்தருக்கு தகழினுழாத்திலுபதேசம்.

கிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணுமூர்த்தியினாலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவினாலே உமது சரசும காணப்பட்டிலவாயின, அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிச்சுலலேன ' அடியேனாகிய எனனை விசாரித்துக் காத்தருளலவேண்டும். மழையில் லாது வாடிப்போன பயிர்போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன கிருபாதிதியே' அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுகிர். இன்று கொசுவேபாலிருக்கு மடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில் லாப்பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன்மீது மிகுதியும் வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்க ளையே சிறைதெய்தேன். உம்மைக்காண்டற்கு இசைப்ப ட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர்; அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும் அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை, மிகுதியுந் தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில் அஃது அநீதியாமன்றோ. பின் எது தான் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இரதப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாதிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாருடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க" என்று தமது திருவருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மித் மடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தும் பேரானந்தக்கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தமடித்தம்தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆறாத பேரன் புடையை உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதற்குப் பாலர் சிவ

பிராணேநோக்கி, சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்
கரிய உம தருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமா
ங்கால முடிக்கககடியதாயும், முடிககக்கூடாததாயுமுள்ளது
யாது என்றார். உனக்கும உன்தந்தைகக்கும் இடையே நேர்
ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம யாது? என்று சிவனார்
கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாம் பெருமை
கொண்ட நிவினோ ஆனமாக்களுக்கு அருள்புரியுமாறு அணு
ணோரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டிராதலின், எம்மிருவர்
விளைவெலாம உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர்
ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபெரு
மான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிசனேப படிப்பாயாக என்றார்.
அதற்குப் பாலா படிக்கறபாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள்எண்
ணில்லாதனவன்றோ' அவறறைப் படித்ததற்குள்ள காலம்
அற்பமன்றோ படித்ததற்கு எய்தும இடையூறுகளோ எண்
ணிறந்தனவன்றோ. பாலும் கீரும கலந்தவிடத்து அன்ன
மானது பாலேமாததிரங் கொளளுதலபோல, சுவாமீ சார
மாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும சசல வேதபுரா
ணங்களினாலும் அறியறபாலர் நீ நிரோயாம. ஆதலினால் உம்
மை ஒருநெறியாகச் சிந்தைசெய்தல ஒன்றையனறி மற்
றென்றும் வேண்டேன் என்றா. அதற்குச் சிவபிரான்
சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளி னன்றி எனது சொருபத்
தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்புசெய்யவு மியலாய என்
றார். அதற்கு அவர் "சுவாமீ" என்னைப் பாலென்று ஏய்
ககப்பார்க்கின்றீர்" ஒருவன தனக்குச் சிந்தாமணி கிடை
த்தபின்னர், பலகளைக்கு ஆசைப்படுவானு என்றார். அப்
போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரமலத்திலே ஓர்
பந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து,
எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளை
யில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளை
ல்லாம் அப்பாலுக்கு உபித்தன. அதன் பின்னர்த் தாம்

தக்ஷிணாமூர்த்தியாய எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, வைதிக சைவ விபூதிபை சாபாலோபபிஷத மந்திரங்களினாலே பாலாமேனியிலே பூசி, அதனபின்னர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷ மாலையணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதே சஞ்செய்து, உத்தமமாகிய ஸ்படிகவிங்கத்தை அவர்நையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித் து, சுதாசனாசாரியர் என்ற பெயரைமாற்றி, அரதத்தாசாரி யர் எனற பெயரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தா சாரியர் சிவபிரான திருவடித்தாமரைகளைத் தமது கண் களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலாட்டி மயிர்ப் புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தாரா. உடனே சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே அப்பாலரை எடுத்தது யாமப் போதிலே தானே ஆசீர்வதித்தது, நீ போசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆளுஞ்செய்து தாம சிவலிங்கத்திலே அரதர்த்தானமாயினார்.

அரதத்தாசாரியர் இங்ஙனம் சிவபெருமானிடத்திலே மகாமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசமபெற்று, அவைதி கர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ்செய்யும் பொரு ட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஓததாரா. குருமூர்த்தியாய்ப் போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்தது, அவரைத் தமது இதய கமலத்தினகண்ணே இருத்திக் கொண்டு வீட்டுசகுப போ யினார். அவவேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ்செய்து சயனித்திருந்தான; தாயானவள் பாலனுடைய பசினோயை நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந் தாள். சிவபக்த சிரோனமணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கத் திலே தட்டிப் பசியினால் நொந்தேன், அன்னமிடுதி என்று உரத்து அழுதார்; உள்ளே நித்திரைசெய்த பிதாவானவன் சிவபாதாபஜஸ்மாணராகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது அவர் வார்த்தையைக் கேட்டபோது தண்ணினை சிவப்பேறக் கோபத்தோடு விழித்து இங்ஙனம் சொல்லான்:

நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்
 னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெ.
 ய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப்படியாதிருந்தால், வெள்
 ளேறு ஏறுவோன கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான்
 தண்டிப்பேன்; இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன்
 கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னான். இதைக் கே
 ட்ட பாலா சிவநிறதையில் விருப்புற்ற திருஞாலபாலராகிய
 தந்தையாப புன்சிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவ
 ராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உப
 மன்னியமுனிவராலும், பிரமனாலும், நந்திகேசரராலும்
 சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்
 றோ வாதலின, நினக்கு பரமபதியான மஹாதேவருடைய
 உண்மை யொன்றுந தெரியாது சொல்வேன் கேள் அந்
 தத் தத்துவப்பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர்
 நேத்திரகமலங்களினாலே பூசித்து வழிப்பட்டமைபால்,
 சிவபிரான் அவருக்குச் சாவஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்
 தார் என்றறிகுதி. நீ யென்னை வேதமுதலிய வித்தைகளி
 லே பரீக்ஷிததுப பாககுதி; பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்
 ணுவானவா நேத்திரத்தினாலே அர்ச்சித்தாரோ, அன்
 றோ? சொல என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையான
 வன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்
 பூசையதாரத்த பூசையாகாது என்றான். அதுகேட்ட சிவ
 பக்தசிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொ
 ல்லிய பிதாவைப் பார்த்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுர
 த்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுகதி என்று வாதி
 த்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும்போது,
 அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்கள
 றும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

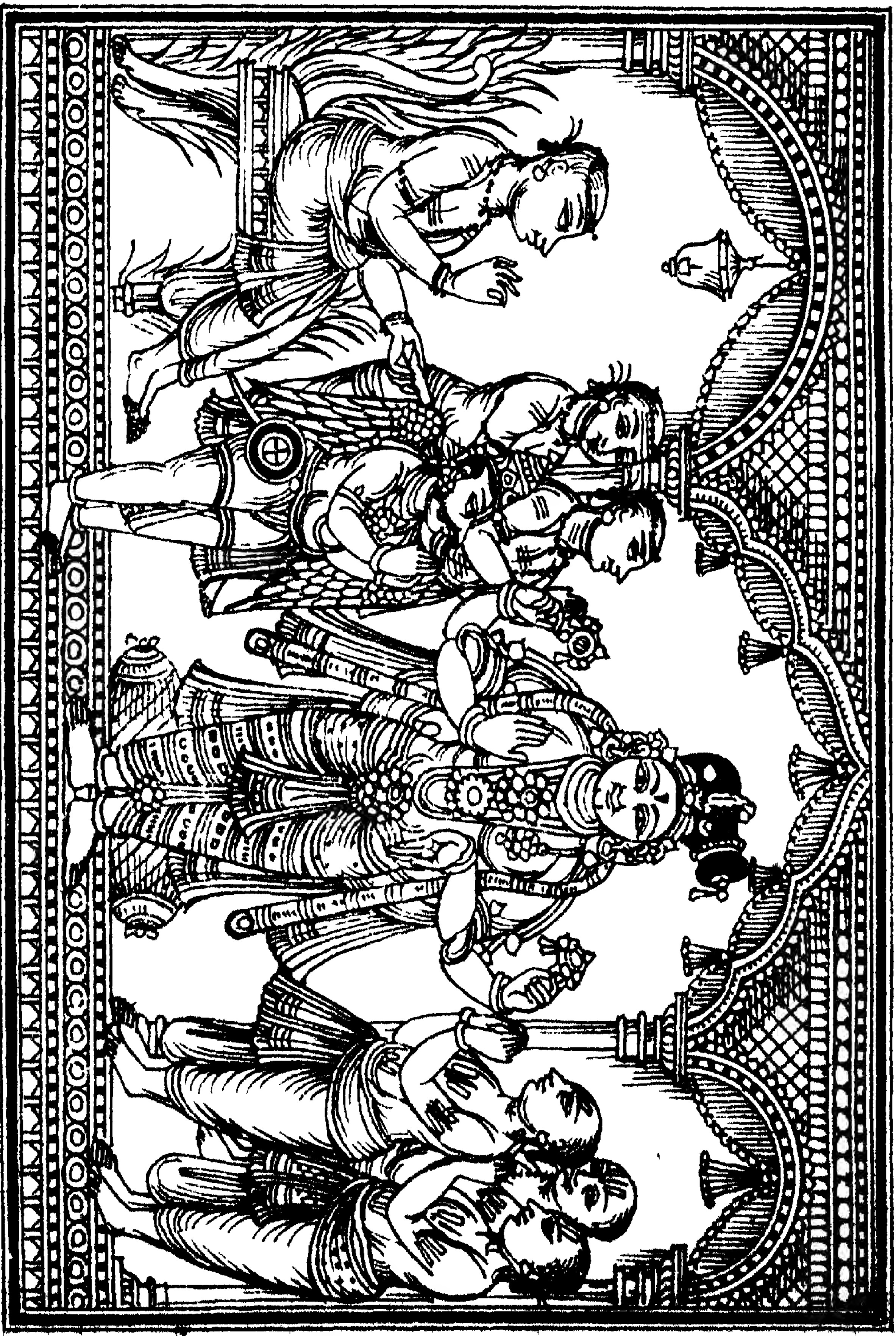
(உடனே அகர்த்தாவான அரிவைத் தர்த்தாவாகக் கரு
 திய பாஞ்சராத்திரிகளின் மகத்திருவிருந்த அஞ்ஞானவிரு

ளகலுமாறு எழுந்தருளிய ஸ்வாமி யாதத்தரைப்போல சூரி யனுதையமாயினான். தந்தைக்கு மைந்தனுக்கும் அரி அர ற்களைப்பற்றிய தாரதம்மியவாத நடக்கின்றதென்று பிர விததியாயிற்று. இதனால் சைவர்களும் வைணவர்களும் திர ளாகச் சோந்தார்கள். அன்றியுள்ள மதவாதிகளும் வந்து நெருங்கினார்கள். தினைதினை வாதம் விருத்தியாகியது. இதை யுணர்ந்த ஊராளோரனும பிறருங் கூடினார்கள். பின் னரொருநாள வைணவராதியா இங்ஙனம் தந்தையும் மைந் தருமாகிய நீவிர் வெறுமவாதஞ் செய்வதாற் பயனில்லை; தீயிலிட்டுப் பழக்கக்காய்ச்சிய இரும்புபரீடத்திலேறி சின் று அரியையேனும் அரணையேனும் நிபாயமுதத்தால் சிற ந்த பொருளென்று தாபித்தால் நாங்களந்த மதத்தை யடை கின்றோமெனினார்கள். உடனே மஹாப்பிரபுவான அதத் தர் யானவ்வண்ணமே செய்கின்றேனென்றார்; இந்த அரிய விடயத்தைக் கண்டு களிக் அனேகர் விருமபுவார்கள்; அத னால் பலதேயத்தினரும் உணர்ந்துவாததக்க ஒரு நன்னா ளமைப்போமென நாளமைத்தனர்; அததினத்திற் திரண்ட சனங்கள் வந்து நெருங்கினார்கள்) உடனே வைணவர்களைப் பார்த்து, வைதிக ரைவவேதியா முதலியோர் பாஞ்சராத்தி ரியர்காள் வம்மின் எமமிறைவனாகிய அக்கினீசகரன தாலய த்திற்கு அங்கே எங்கள் வைதீகவாரணா உங்களாலிடப் பட்ட ஒழுகக்காய்ந்த இரும்புபரீடத்திலேறியிருந்து சிவ பெருமானே பரமென்று தாபிப்பாரென்றனர். அதற்கப் பா ஞ்சராத்திரிகள் கோபத்துடன் நாங்கள் ஆணை துத்தினும் ஆலயம் நுழையேம் என்று நியமம்பூண்டவர்கள்; ஆதலால் அவ்வரனாலய மடையேம்; எங்கள் பகவானான ஸ்ரீஹரியின் ஆலயமும் அதிவிசாலமானதே, அதற்குள் வந்திச்சிறுவன் சிவனே பரமென்றுரைத்துத் தாபனஞ் செய்வானாயிற் சரி தானென்று—'வயங்குநாகுமக்கவாபி நப்சயமாகதளசு' என்ப வனவாதி வர்க்கென்களாதுவந்தனர். உடனே அதத்தர்

அதற்குஞ் சமமதிதது, அவ்வூரிலுள்ள வரதராஜஸ்வாமி ஆஸ
யத்துட்சென்று, அங்கு வீற்றிருக்கும் சுவாமியான வரதரா
சனா யன்புடன் வணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து துதித்து,—

“ தேவதேவஜகந்நாதஹரபாதாப்ஜசிந்தக।
ஸ்ரீவபூஜாஸகதசிததசிவபக்தசிமோமணே॥
மஹாவிஷ்ணுமஹாபாகசரணாகதவதஸல।
ஸ்ர்வோபநிஷ்தாமசாரம்சிதததயவேதயதி॥
ததாதவதஸநநிதௌதப்தலோகபீடமிதமவிபோ।
இமாம்புசீதௌமபூயாதிதயுக்த்வாததபரதக்ஷிணம॥

க்ருத்வாதயாதவாமஹாதேவமபாவதீஸஹிதமவிபும்। ” என
றுநாததாங்கு தேவதேவஜகனனாதி வாக்கியங்களால் ஆரியைய
வணங்கி நினசநநிதியிலிருந்து சாவஸாரமான உபநிஷதாரத்
தங்களால் சிவபரததுவஸதாபனஞ் செய்யப்போகின்றேன.
‘ஹேஸ்வாமி’ யான் ஏறப்போகின்ற காய்ந்த இருமபு முக்
காலியானது குளிராத ஜலத்தைப்போல ஆகவேண்டியது.
எனறுநாதது நின்றனர். உடனே வைணவர்கள் தீயிலீட்டு
உருக்க காய்ச்சிய பெரிய இருமபு முக்காலியைக் கொண்டு
வந்து தருடனுக்கும வரதராஜஸ்வாமிக்கும நடுவில் இட்டா
ர்கள். உடனே அரதததாசாரியசுவாமிகள் அதனைப் பிரதக்ஷி
ணஞ்செய்து, உமாதேவி சமேதராகிய சிவபெருமானைத்
தியானிதது, அந்த அயபீடத்திருத்தது, ரைவ வைஷ்ணவாக
ளுள்ளே சிவநிந்தகாசளாகிய வைஷ்ணவர்ப்போனோக்கி தத்
துவார்த்தமாகிய சதுரவேத தாற்பரியரங்கிரகம என்னும
சுருதிசூக்திமாலையினாலும், அன்றியும் மந்திரசிஷ்டமான
கத்தாவாக இருத்தலினாலும், தசரதன் பிள்ளையான இரா
மன் இலிங்கந தாபிததுப் பூசித்தமையானும், சுண்ணை
ஸ்ரீகைலாயத்தையடைந்து துதிக்க அவற்குப் பிள்ளையை
அளித்தமையானும், நூற்றிதழ்க் கமலமலர்களாலும், தங்
கண்மலராலும் பூசிக்க வவற்குச் சக்கர மீந்தமையாலும்
புகபதி சகல தேவர்களுக்கும் முதல்வனாகின்றுன்; மன்

ஹரிதததா எரிசிற இடுமபு நாறகாலியின்மீதுலீறநிடுந்து சைவஸதாபளந் தெய்தல. டு.உ.நெ.ந்

மதனை யழித்தமையாலும், ஆலத்தை யுண்டமையாலும், எமனுடைய கர்வபங்ஞ்செய்தமையாலும், அசுரர் வாழ்ந்த முப்புரங்களை யழித்தமையாலும், தக்கனுடைய யாகத் தை யழித்தமையாலும், அருக்சுன னுக்கு தனபெயருள்ள அம்ரினை அளித்தமையாலும், நரசிங்கத்தை வதைத்தமை யாலும், கண்ணன்கொண்ட (மோகினி) பெண்ணுருவைக் கலந்து சாததனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றமையாலும் பசு பதி சகல தேவர்சனாகு முதல்வனாகின்றான்.

காசிபில் வியாசருடைய தோள்களைத் தம்மிகு மாறு செய்தமையாலும், முன்னர் திரிபுர ஜயகாலகி லரியால் இடபவுருச்கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிரமகபா லாதிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுதலாலும், பகருவாகளுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தலாலும், உலகிலநசுதித்த வனை கருக்கு வேண்டிய அபிஷ்டங்களை அளித்தமையாலும், பெண்ணுடமபு கொண்ட அரிகுப பாதியுட லீந்தமையா லும், இன்ன மனைக காரணங்களாலும் அரணே முதல்வ னென்று குறிக்கின்ற பஞ்சாததின மாலையினாலும்,—

காயநீ வலலபதவாததசுர சதநயஸதாபிதாராகித்தவாச் |
சௌகோ கைலாஸயாதராவரதமுதித்தயாபீஷ்டஸநதாநதாநாத |
நேததோணஸவேநஸாகம் தசச தகமலோவிஷ்ணுநாபுசித்தவாத |
தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: ||

கந்தாப்பத்வம்ஸக தவாதகாளகபளநாதகாலகர்வாபஹதவாத் |
தைதேயாவாஸபூதத்திரிபுரவிதளநாததக்ஷயாகேஜயதவாத |
பார்த்ததஸ்யஸவாஸ்த்ரதாநாந்நரஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்த்ரீசரீரோ |
சாஸ்தஸம்பாதக தவாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: ||

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமிபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணம் |
ப்ரதவம்ஸேகேசவேநாச்ரி தவ்ருஷ்வபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாத் |
அஸ்தே காகைர்ப்ரம்ஹசீர்வைஷ்ணவிகளக்ருதாலங்க்ருதாபூஷித்தவாத் |
தாநாத்ப்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபிசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: ||

பூமௌலோகைரநேகைஸ்ஸததவீர்சிதாராதநத்வமீஷா |
மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத்தசவிதவபுஷாகேசவேநாச்ரிதத்வாத் |

ஹம்ஸகரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹரான்விஷ்டசீர்ஷாங்கரிக தவா
ஜந்மதவமஸாதயபாவாதபிசபசுபதிஸஸாவதே தவப்ரக்ருஷ்டஃ॥ [ஜ]

வைசிஷ்ட்யேயோநிபிடாயிதமுரரிபுசலிஷ்டபாவேநசமபோஸ்
ஸதரீகாததபரதிகாயிதஹரிவபுஷாலிங்கிததவேநயதவா
அப்ரதாநயாதவிசிஷ்டாதவயஸமதிகமேதாநவாநாமராதேச
சம்போருதகருஷ்டபாவாதபிசபசுபதிஸஸாவதே தவபரகருஷ்டஃ॥என்
னும பஞ்சரத்தினததாலும,

விஷ்ணுவாதி தேவர்களுள்ளாம முபபுரத்தசுரணாச்
செயிகக வனமையிராய, சிவபிரானைச சரணடைந்து
வணங்கி, சுவாமீ' நாங்களுள்ளாம பசுகள எங்களுக்கெல்
லாம ஈசுரர் நீவினோ; அதனால் உமமைச சரணடைந்தோம்.
பசுபதியே' முபபுரத்தசுரரினின்று விரைநது காததருள்
வீர் என்று துதிககப்பெற்ற அம்பிகாசமேதராகிய சிவ
பிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்
ச்சி பூண்பதாகும். முபபுரத்தை அழிககப்போந்த காலத்
திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும்,
பிரமன சாரதியாகவும், மகாமேரு விலலாகவும், நாணி
சர்ப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரா சக்கரங்களாகவும், பூமி
ரதமாகவும் அமையக்கொண்டருளிய அம்பிகாசமேதராகிய சிவ
பிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்
ச்சி பூண்பதாகும். ஓர்காலத்திலே நாராயணர் பிருகுமுனி
வருடைய மனைவியைத் தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செ
ய்து கொன்று விடுமபோது, அப்பிருகுமுனிவரானவா சிவ
மந்திரங்கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன்
மனைவியைக் கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அந்த நாராய
ணரை எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் தம சாபத்து
க்கு இலககாக்கினாரோ, சந்திரசேகரராகிய எந்தப்பெரு
மானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்தவர் விகவாதிகா என்று
புகழ்கின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரா
னிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி

பூண்பதாகும்; எண்ணிலலாத ஆரணங்கனையும் புராண
 ங்கனையும் அருளிய வியாசமுனிவர், ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசு
 வேசா சநிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரா
 னிலும் கேசவனோ உயாதவவொன்று கூற, நந்திதேவர்
 இட்ட சாபத்தினால் அந்தகனை நின்றபடியே நிறகுமாறு
 எந்தப் பெருமானுடைய அருளிஞ்ஞ சபிக்கப்படடா
 ரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்
 னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தா
 வர சங்கமங்கனையுடைய பூமிபைப படைத்தவராகிய பிர
 மனுக்குத தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவ
 ரோடு ஓர்கால புத்தஞ்செய்து, வினாவிலே (எந்தபெரு
 மானுடைய பகதராகிய) ததீசியினால் அபசயப்படடாரோ
 அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதய
 மானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; காதி முத
 லிய அசுரர்களை அசுசுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோ
 ன்றிய இரணியனைக் கொல்லுமபொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே
 நின்றுதோன்றி இரணியனைச் கொன்றவருமாகிய நரசிம்ம
 ததின் கருவத்தை எந்தபெருமானுடைய அம்சரும லோ
 கேகாருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிஷிதது அடக்கினுரோ
 அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதய
 மானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; வைகு
 ண்ட லோகத்தின் முதலவாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்
 பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிசூலத்தினாலே பிளந்து
 தாங்கித் தேவாசனிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிணைவாக
 கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப
 பெருமானுடைய அம்சராகிய பைரவமூர்த்தி நிறைக்கப்
 போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்
 தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதா
 கும; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மனமதனை நெற்றிக்
 கண்ணினும் பொடிசெய்து அவனது சாம்பனாத் தரித்த

வரும, பிரமனது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைச் சபாலமாகக் கொண்டவரும, விஷ்ணுமூர்த்தி யுடைய சண ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதாசிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதய மானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத் துச் சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகாலவிஷத்தாகக் கஞ்சி விஷ்ணு பிரமன முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கை லாசபதியை யடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சறக என்று அபயஸ்தமகூறி, அவர்களைத் தத்தம இடம் சாரும் படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செய்தவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என் னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; சிவ பெருமான ஓர் கால சாததுவிக ராச்ச தாமசகுணம் எனப் வறறைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை மூவாக்கும் அருளிச் செய், சாததுவிக குணம் ராச்சகுணம் எனப் வறறை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும, பிரமாவும் தாமசகுண ருத்தி ரரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராயப்போக, தாம சகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என் னும் இருவரையும் எந்தப் பெருமானுடைய அருளிஞாலே எடுத்து நடித்தாரோ, அபடிப்படட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; என்னும்—

விஷ்ணவாதயாச்சபுரதரயம்ஸூரகணஜேதுநசக்தா:।
ஸ்வயமசம்புமபரணதாயநதுபசவோஸமாகநதங்மேவபேஹ்ச்வர:।
தேநாஸிஞ்சரணசதாந்பசுபதேதபாஹீதயவோசநத்ருதநதஸமிந।
மேஹ்ருதயம்ஸூகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி॥

யஸ்யேஷ: கமலேக்ஷண: பசுபதேதரப்ஜோதபவஸஸாரதிர்।
யஸ்யஜ்யாபணிநாமிநோரதபதேதயஸ்யேநதுஸூயாவபென்।
மேருர்யஸ்யசசராஸம்ரதவரோபூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸமிந।
மேஹ்ருதயம்ஸூகேநரம்தாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி:॥

யத்ப்க்தோப்ருகுரிந்தராபகிமேஹாசாபஸ்யலக்ஷய: [ஸுபி:
ப்ருசமக்ருகவாஸவாநதயி கவாமமிருதாமஸவமதுபிசசேசைவரயுங்க்தா
யநதாராதிபசூடமாகமசிரோவிசவாநிகமகாயதேததஸமிந|
மேஹ்ருதயமஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

கோவிதததகிதமநதைவசமிகிபரோசசாரயஹஸதாவுபா|
வுதருதயாதசிவஸயநநிதிதேகாவயாஸோமுநிநாமபுர:
யஸயஸ்தமபிதபாணிராநதிகருதாநநதிசவோணைபவததஸமிந|
மேஹ்ருதயமஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

விஷ்ணுஸதாவரஜங்கமா கமநஜநதஸவாமிவிரிஞ்சாதிதேகா|
யதபகதேதநஸஹாஸுக்ருசவரரிபுயுததமததீசேநஸ|
கருதவாக்ருமேஹாதவிஜாதஜபயநதஸமாதகதேதாபூபருசநதஸமிந|
மேஹ்ருதயமஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

காதீநாஞ்சபயங்காஸவஹஸாகஞ்ஞாசநகருததய|
பருசமகோபாநதேதாநிகததாநவோநாஹிராயஸயாமரபூதேதநஸ:
லோகேசசசரபேணசிநிதமதேதாபூலல்லயாரததநிணைததஸமிந|
மேஹ்ருதயமஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

விஷ்வக்ஸேநமீநதிராபகிஸமநதமரகதபிக்ஷாசசலாத|
ஸம்ஹ்ருதயாதஸபைரவசசகிதரோயஸயாமசபூதேதாஜஜ்
பரஹ்மாதயமரகிக்ஷநஸயபலிநோவிஷ்டேணுமதஞ்சாஹகரததஸமிந|
மேஹ்ருதயமஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

யேநாபாதிதாமங்கஜாங்கபகிதம்திவியாங்கராகைஸஸமம்|
யேநஸ்வீக்ருதமபஜஸமபவகிரஸஸௌவாணபாதஸஸமம்|
யேநாங்கீகருதமசபுதஸயநயநமபூஜாரவிநதைஸ்ஸமம்தஸமிந|
மேஹ்ருதயமஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

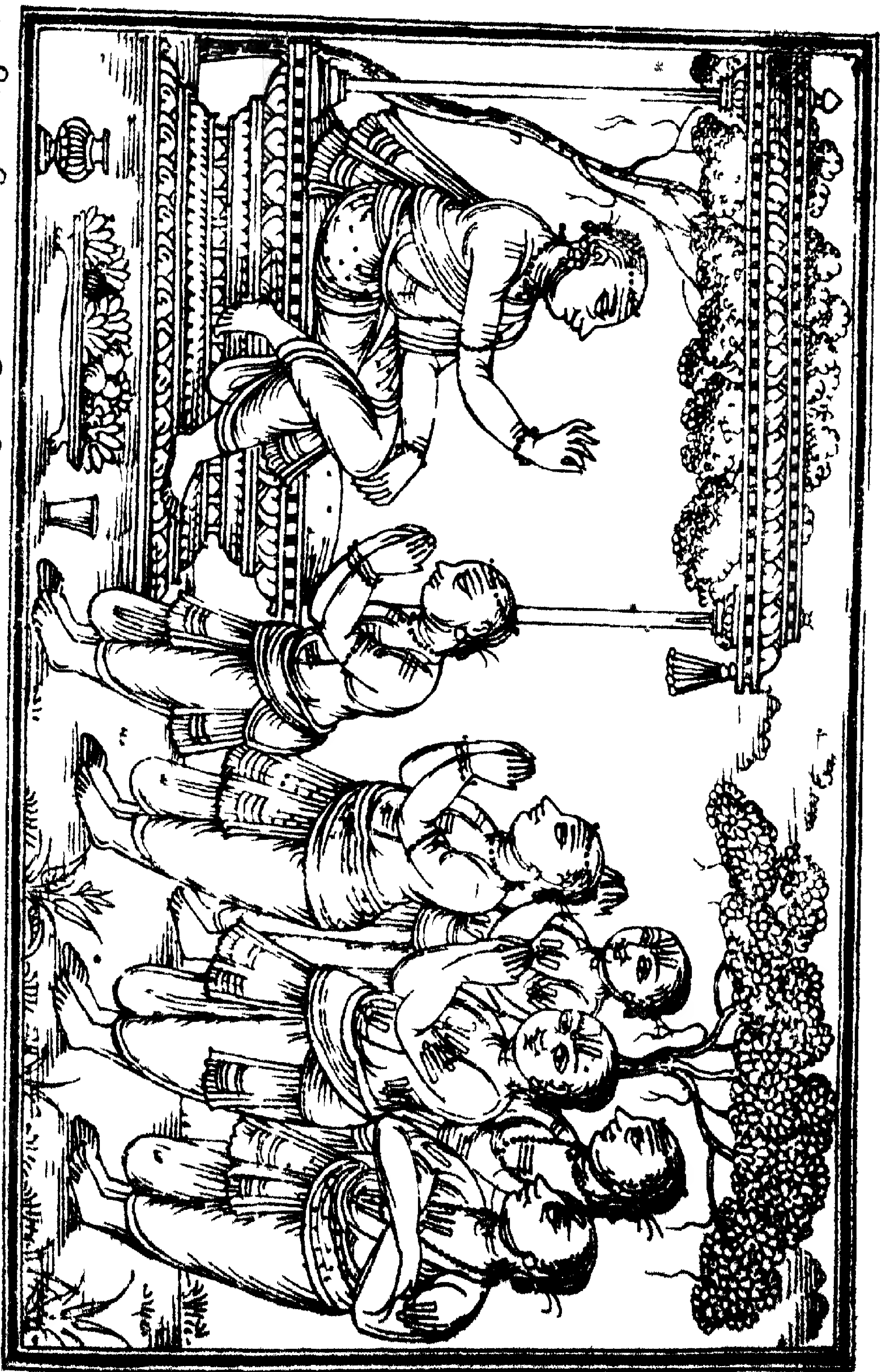
விஷ்ணு பரஹ்மஸுக்ருகிபப்ரபருதயஸஸநவேபிதேதவாப்ருசம்|
ஸமபூதேதாஜஜலதேதாவிஷாதபுரிபவமப்ராப்தாயமேதயேச்வரம்|
ஸ்வஸவஸதாநநியோஜிதாகதஸுசஸவஸதாபபூவுர்தருடாஸ்தஸ்மிந|
மேஹ்ருதயமஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

ஸ்ர்ஷ்ட்வாயஸ்திரிகுணந்விதா கருமதுபிச்சுலாயுதேதப்யஸ்பரிவோ|
ததத்வைதாநததாநகரஹீதுமநயோஸ்யக்த்யாபுநாஹீநயோ:
தாப்யாம்ஸாகமேஹாகுணத்யப்ருதேருத்ராயஸாம்யம்ததௌதஸ்யி
மேஹ்ருதயம்ஸுக்ருநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: || [க்]

என்னும் பொருளைத் தருகின்ற இந்த பததுசுலோகங்களா-
லும், அரிஹரதாதமமியமென்னு நூலாலும், சிவபரத்துவ
ஸ்தாபனஞ்செய்தனா. இதுபிறகு,

ஸ்ரீசுருதிசுசகிமாலை முதலியவைகளால் மகாதீரராகிய
அரதததாசாரியா சிவபெருமானுடைய பரததுவஞ் சாதி
த்தபோது, அவருடைய திருவருளிணுலே ஒழுகச்சாய்ந்த
அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேறறை ஒத்துக்
குளிரந்தது. அவா இவ்வாறு வேதப்பிரமாணங்கொண்டும்,
புராணப் பிரமாணங்கொண்டும், ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொ
ண்டும் சிவபிரானுடைய பரததுவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து,
பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாகிரைய பிரகாசித்தார்.
சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர்குமாரராகிய
அரதததாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து,
அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்
துத் தத்தம கிரகம் சாரந்தார். பின்னா அரதததாசாரியர்
காவேரிலே போய் ஸ்நானஞ்செய்து, வைதிக் சந்தியா கரு
மங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலும் சூழ்ந்து நிற்
ப, அனபிடுகொடுஞ் சிவராசசனை் செய்தார். அதன் பின்னர்
தாயானவள தனது புதல்வனாக் கிடடித்தழுவி உரசிமோ
ந்து, துன்பத்தினாலும் இன்பத்தினாலும் நோந்த கண்ணீ
ரினுலே தன்குமாரனை அபிஷேகித்து, பாலனை ' நீ மிகுதி
யும் பசியினுலே வாடினை ' என்கணமணியே ' வீட்டுசகுப
போசனஞ் செய்யுமாறுவருதி என்றான். இங்ஙனங் கூறிய
தம்மினிய தாயாருடைய வரனத்தைச்சேட்டு, அவா வீடு
சார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவநிவேதன
த்தை அயினரார் அக்காலந்தொடுத்தது எக்காலமுந் திரிகா
லமுஞ் சிவபூசைச் செய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்ப
த்தோடுவசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதே
வர் தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை விய
ந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினுலே செய்த

ஹரித்தநிவ தநன்த முகல் ஜோ அபரிடம உபதேசம பெற்று ககோ ண - து

வைகளைக் கூமிக்குதிர் என்றா. தபத முததினாகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும, ஊரத்துவ புண்டர முடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள், அவரை நோக்கி காருண்ணிய மூர்த்தியே 'எங்களுக்குப் பிரயாசசித்தம எனை, எங்களுக்குப் பரலோககதி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அகற்குப் பாலா ஸ்மிருதி களும் பெரியோர்களுஞ் சொல்லிய பிரயாசசித்தமே உங்களுக்காகும் எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுததினாக ளினுற சுட்டமைக்குப் பிரயாசசித்தம விபூதி உததுளான திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணாமுதல் சண்டாளர் இறுதியராம எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முததாககுதற்கும் விபூதியே சிறந்த சாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரிததார எனறு திருவாய்மலாநது, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐநதுமுகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோர முகத்தைத் தியானிதது, முன்னே தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணாக்களுக்கும் சிவததுவப்பேற்றிறகு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிறகு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுநதரிதது, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசாவிதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணாசனெல்லாம் அரத்ததாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உததமோததம் சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசையையும் பெருமபாக்கியம் படைத்துக் காலங்கழிப்பாராயினார்.

அரத்ததாசாரியார் பால்பருகிவரும் பாலியாவஸ்தையிலேதானே சிவபெருமானிடத்திலே திருவருட்பிரசாதம் பெற்றமையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப்பிரசாதத்தினாலே சகல வேதசாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசன் கேள்

வியற்றான. கேட்டபோதே சிவபக்தனும், சிவபெருமானு
டைய திருவடித்தாமனாய்பயனறி மறறொன்றனையும மற
ந்து நினைபாதவனுமாகிய அவவரசன் விமலிதமடைந்து, அர
தத்தாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித்தா
மரைக்கேத தமது சிரசிஞ்ஞாற்றுகி, எனது நாதோ' மதுரா
புரிநாயகாகிய சுந்தகோசபபெருமான் பாண்டிநாதனாகிய
என்னைக காககுமபொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு பாண்டு
எழுந்தருளினாரோ என்று சொல்லித் துதித்தான் அப்போ
து அங்குநின்ற விததுவப பிராமணாகன அரசனேநோக்கி,
அரசனே! நீவிர் சொல்லியது ஓசுகும அங்ஙனமில்லையாயி
ன், வேதாதிதனையெல்லாம் ஒதாதுணர்ந்து எல்லோரை
யும வாதிடேல் சொடிகக, அரதத்தாசாரிய சுவாமிரநுநகு
வனமை எங்ஙனம உண்டாகும! என்றார்கள் அந்த வித்து
வான்கள் இங்ஙனம் சொல்லியபோது, "நேதாநமலத்தினு
லே சிவபெருமானே முன்னோ பூசித்த மகா விஷ்ணுவே
லோகத்தைக காககுமபொருட்டும், சிவபக்தியை வினைக
கும்பொருட்டும், வைதிக நெறியை நிறுத்தாமபொருட்டும்
பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரதத்தா என்னும நாம
த்தோடு திருவவதாரஞ் செயதார" என்று சிவபெருமானு
டைய திருவருளினாலே அசரீரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது.
சனங்கள் அந்த வாதத்தைக்கேட்டு ஆசாரியமும் மகிழ்
ச்சியுமெய்தி வேதசொருபியாகிய அவருடைய பாதயுகள்
ங்கனிலே வணங்கினார்கள். அந்நகரத்துப் பிராமணர்களும்
அவரைத் தன்னியொன்று வணங்கினார்கள். அதன்பின்னர்
அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே என மதித்து வணங்கி
மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமி!
உம்மையன்றி எனக்கு மற்றோர் தெய்வமில்லை; ஆதலில்,
அடியேன்மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாவித்தருளல்
வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரிய
'சுவாமிகள்' அவனைநோக்கி, "அரசனே! உம்மை ஒத்தவன்

திரிபுவனங்களிலும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபையை எய்தப் பெறநீராதலில், சைவராதற்குரிய அருள்பூண்டிராயினீர் என்று திருவாயமலாநது, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிக விங்கபூசை யெழுந்தருளச்செய்து கொடுத்தாரா. அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டியமட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான குபேரனோடு சினைசம பெற்றும்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்கபூபதி எனனும் அரசனோடு சினைமுறறிருந்தார். ஆசாரியர் அரசனுக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்தது, அரசோ! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவகைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருக்குகிறொன்று ஆளுனா செய்தருளினார். அரசனும் அதற்குயைந்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்தது அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தனது சேனையோடு அரண்மனை சாந்தான்.

வெள்ளரிய பல்லும, வெள்ளரிய கோவணமும, வெள்ளிய பூணூலுமுடையாய், தண்டநமண்டலம் - கிருஷ்ணசனம்-மௌஞ்சிமாலை-உருத்திராக்ஷ-தாபபை - பவித்திரம் என்பவைகளைத் தரித்தது, அரசத்தாசாரியசுவாமிகள் பிரதமாச்சிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அநுஷ்டிப்பாராயினார். காலே மாலையிலே சமித்தானஞ் செய்வார். தமது லோககுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி சநந்தானத்திலே எப்பொழுதும எழுந்தருளியிருந்தது, வேதாத்தியயனத்தினாலே முனிவா கடன் கழித்தாரா பிதூர்கடன தீர்க்கும் கிரகஸ்தாச்சிரம விரதந தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ் செய்து பிரமசரியவிரதங்களைச் சமாபதிசெய்தார். இதுநிற்க,

அந்தக கமசாபுரத்திலே சதாசாரீமுடையரும், சாந்தரும், பஞ்சயஞ் செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினாலே உத்தானஞ் செய்பவரும், உருத்ராஸ்தானஞ் செய்பவரும்,

பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செய்பவரும், சிவசந்திதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்கருத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுபபிரதீகர் என்னும் பிராணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோததிரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகரை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனகுபை என் போர் கறபினிறசிறந்து, அதி செளந்தரியமுடையராய் நாயகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையராயொழுகினார். பூமிதேவியானவள் இரத்தினந் தரித்தாற்போல, இவ்வமமையார் திருவயிற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதரமானது பெருககு மியலபு பூண்டது; அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிக கனமங்களைச் செய்தார். பின்னர் மகா செளந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப் பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுபபிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர் சிவபக்தார்களுக்கும் பிராணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதகரும் நாமகரும் முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ்செய்தார். அக்கமலவல்லியும் பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்துசென்றும், சிறுபெண்களோடு மணவிலையாட்டயர்ந்தும், மழலை வார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தாள். இரத்தின மாணிக்க மேகலைபினாலும், பலவித சித்திரமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமலைகளினாலும் சிறந்து, கண்டோராரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தை விளங்கினாள்.

அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு விட்டமேகலிது ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்

திரஞ்செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவனாரோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுப்பிரதீகர் அரசனை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்போம் என்றும், அதுநோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாக மகோர்சசுவஞ்செய்ய ஆர்மபித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் சிசுபித்து, பிதாமுகலாயினரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதிகளையும் கோதானாதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளை வாழை கழுதுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடிகளையும் தூக்கி அலங்கரித்தார். அன்றியும் கம்சாபுரத்தார் தததம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுகளையும், பீதாம்பரங்களையும், விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையுங்கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானூதேசங்களினின்றும் போந்துவந்த ஜனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரசங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாண மண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழமிய விடத்திலே விவாகத்தின் பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராப்பணஞ்செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரை யெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

சுப்பிரதீகரும் புதல்வியின் விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்காரஞ்செய்து முத்துச்சாங்கினாலும், தீபஸ்தம்பங்களினாலும், பூண்கும்பங்களினாலும்,

சந்தன அகிறபுகைகளினாலும், விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்புச் சிறப்பித்தாரா. இவருடைய பரதுக்களெல்லாம் நானூவித வஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். விவாகசாலையின்கண்ணே பலவகை வாததியங்களும வேதங்களும் கோஷக்க, வேதோகதமாகப் பிராமணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

விவாகத்துக்கு முதறறினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு இரக்ஷாபரதனமும், அங்குரார்ப்பணமும், சமாவர்த்தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணாங்களுக்குத் திரவியங்களை இறைத்தாரா; விவாகசபை மிகவும் பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஓமப, அது வளர்ந்து வலஞ்சுழிதது ஓங்கிவாய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெல்லாம் மலிந்தன. விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபகதர்கள் பிரகாசித்தவர்கள். தென்றலமந்தமாய் வீசிறது. பிராமணாங்கு அறுசுவையோடு மே போசனஞ் செய்து வந்திருந்து, இதற்கு முன்னர் இப்படிப்பட்ட இனியரசங்களை புசித்ததேமில்லை என்று புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். அவனெல்லாம் மிக திருபதிகரமுடையராய் அர அர அர என்று முழங்கினார்கள். சிவபகதர்களை உபசரித்தவர்கள். வதுவரன் எனனும் இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச் சூல முதலிய பிரயோகஞ்செய்து வளர்த்தவர்கள். வாசுதேவரும் சுப பிரதீகரும் முறையே தத்தம் புதல்வர் புதல்வியருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக்கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசிதமாகிய உயரந்த வஸ்திரங்களினால் அலங்கரித்து, கல்யாணவேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத்திருத்தி, பரிமள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதி புஷ்ப மாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிஞ்சுத்திரம் முதலாமநக்ஷத்திராகார மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்னமும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமலை

களைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருநத அணி
நது, விரலகளை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின
குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல
வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னுற்
செய்து முததுக்களால் நிருமிதது அமைக்கப்பட்ட கிரீட
த்தைச் சிவபெருமானால் ஞானபிஷேகஞ் செய்ப்பட்ட
அரத்ததாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்
வாறு மணக்கோலஞ் செய்ப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகு
க்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பரதுக்க
ளானோரொல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால்
திருஷ்டி தோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவரு
க்குப் பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமாததிகளாகிய ஆசா
ரியருடைய திருமேனியை தரிசித்ததுப் பலலோர பணிந
தா; பலலோர துதித்தா, பல்லோர சேவித்தா. இங்ங
னம் நிகழ்; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசி
க்குமாறு பாதசாரியாய்ச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷி
ணஞ்செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்ததுகொண்டு கிரகத்து
க்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப் பின்னா முததுச்சி
விகையில் எழுந்தருளச்செய்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்
யதொடங்கினார்கள். அப்போது பரதுக்களாயினோரொ
லாம தத்தம் வாகனங்களிலிவாநது சென்றார்கள். சங்கம-
காகளம்-பேரி-மிருதங்கம்-சின்னமுதலிய வாததியகோஷ
ங்களால் திகடுகளெல்லாம் நிறைந்தன; படிகுகொடிகள்
ஆகாயத்திலே மலிந்தன; அநேககோடி சாமரங்கள்
யாண்டும அசைந்தன; சோமயாசிகளெல்லாம் அக்கி
னிகோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள்;
அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து
சுவைத்தன; புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விள
ங்கினார்கள்; சிவகங்கரர்களும் ஆண்டே குழுமினார்கள்;
சாமரங்களும் விசணிகளும் சிறக்க நாகவாகனத்தின்மீது

வெண்சொற்றககுடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகாத்தது; வெண்சாமரங்களும் முததுமாலைகளும் பலலங்குச சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன; ஆசாரியசுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளுமபோது நகரவாசிகள் ததகம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் நாளிகேரங்களுங்கொண்டு உபரித்துச் சிற்பித்தார்கள்; ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாகசாலையை நோக்கி எழுந்தருளிநா அப்போது சுப்பிரதீகரும் தமது பந்துசனங்களுோடு அவரை எதிரொண்டு உபரிக்க, அவர் காதத்தினுள்ளே பிரவேசித்தது, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அரை விளைசுகும பிரமாசத திருமேனியையுடைய அவவாசாரியர் முதற்புல்லக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுநடைய பாவாடையினீது நடந்து போந்து விவாசமண்டபத்தை அடைந்து, வேதியை விடப்பட்டு சுவாணானத்தின்மீது எழுந்தருளிநா.

சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவாணபூஷணத்தின்களால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினா. வதுவரா இருவரும் தமமுள் மாலை மாற்றிகொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரசெய்து இருவராவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினார்கள்; மாமி முதலாயினோர் வதுவரா பாதங்களைப் பால் கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும நீராஞ்சனஞ் சமாபபித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தா; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாததியங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ்சாரந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரத்தினின்றும் தீர்த்தஞ்சாரிய, பழ முதனியவற்றோடு

தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக் குத தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச் சொல்லி ஆசாரியா கையிலேகொடுத்தது, அவா வலப்புறத்திலே கமல வலலியை இருத்தினா. பவளக்கொடி கனெல்லாம நாட்டப் பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாததிய கோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குதள எங்குந் தொனித் தன. வேதங்கள் கோஷித்தன வரா அக்கினியிலே ஓமஞ் செயது அதனை வளர்த்தார். வதுவரா இருவரும் தமமிரு கரங்களுக்குப் பொரியை அக்கினியிலிடலாகள. வரா தம து கையினால் வதுவின கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியா கிய சிவாகினியைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, பின்னரும் தம து பாரியாரோடும சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத் தோடு எஞ்சிய கனமங்களை யு முடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய அரத்தத்தாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முற்றியது

கல்யாணத்தாகது வந்தோர் அனைவரும் இரதபபெரு மான் ரமஸ்த லோசத்தைபும ரக்ஷிதமும் பொருட்டே. எழு ந்தருளினொன்று கனிபயிலேனும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந் தாராகள. பின்னா வதுவரா இருவரும் வீதிவலம் வருவா ரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்க ரித்தாராகள. கன்னியா காப்பூரம் பசுரைக்காப்பூரம் பொ ரிமுதலியவற்றைகொண்டு புறப்படலாகள. வீதிகளைத் தூய்மைசெய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்தது, சூரியகிரணங் கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர் கள் புஷ்பமழை வருஷித்தாராகள. வாயு சந்தனப்புஷ்ப சுகந் தங்கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல்போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமி களை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரத்தத்தாசாரிய ரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலை க்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவரந்து கிராமப்பிரதக்ஷணஞ்

செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை 'வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்தது, திருவருள பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாசனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்க ளோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத திரிகம நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஒளபாசனாககினி யோடு கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிடப்பட்ட சுவானதானூதிகளைக்கொடுத்தது மகிழ் வித்தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரதததாசாரியா கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடும்நது சிவாராதன முதலிய செய் து இல்லறம் நடாததுவாராயினார்.

அரதததாசாரியா உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தி யானஞ்செய்து, தந்த தாவனமுதலியனபெய்து, ஸ்நானஞ் செய்து, சந்தியாவுபாசித்தது, காயத்தரி ரெபம் ஓமம் சிவ பூசை முதலியன செய்து, கிரகஸ்தாசகிரம் விஷயத்தை விசாரித்ததுசொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரன் வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடி கா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபதசகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆமமிரவணேசுரம், அசகினீசுரம் என்னும் எழுஆலயங்களையும் வணங்கி, மாததியானனிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து, மத்தியான சிவபூசைசெய்து, வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, துவாரதது அத்திதினை நோக்கி உபசரித்தது, பிராணாகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் அயினறு, பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்தது, சாததுவிக சிவபூராணங்களைப்படித்தது, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்தரி செபம் ஓமம் முதலியனசெய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவ

கரிதது, சிறிதுபோது பிராமணாகளோடு சிவகதைகளைச் சொல்லி ர சிந்தனை செலுத்தி, இதபத்திலே உ மாதேவியா ரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்தது, இராததிரி சூக்தத் தையும் படித்தது ச ரயனஞ்செய்வார். இருது காலங்களிலே பத்தினி கமனஞ்செய்து, சிவ பாவனை யோடு கிரகஸ்தாச் சிரமத்தை நடாத்தவாராயினா.

இதுபிறகு, ஓநாளை அககிளீ அவர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகையா ஓநாளை இராத் திரி சோவிதிறுத்தொண்டுக்கு வராமையால் கோயிலதி காரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருத்திக் சோவில் மண்டபத்தின்மேலே வெப்பிலிலே நிறுத்தி மலசல மோ சனமின்றிப் பசியோடு வருந்தும்படி பிடித்தார்கள். மத் தியானமாயும் வீடுபோகப்பெறாமல் இங்ஙனம் பிடிக்கப் பட்டு அவர்கள் அழம்போது, வழக்கமாய்த் தாம வரும் காலந்தபயி மத்தியானத்துக்குப்பின் அரத்ததாராயர் ஆலயசேவையினபொருட்டு அங்கே ஈழந்தருளிஞா அந் தககணிகையா ஆசாரியரைத் தரிசித்தது அதனுன்பத்தினி னறு தங்களை விரிவிகஞாபொருட்டு அழுது பிரார்த்தித் தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினின்றவர்கள் வாயி லாக அக்நணிகையர்க்கு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் தாம பூமியிலே வீழ்ந்து தம்முடைய வயிற்றிலே அடிக்கடிமோதி, சிரசிலும் மோதி அழுது முாசசையினாலே நில த்திலே வினாவில் வீழ்ந்தா. சிலா அவர் நிலைமை நோக் கிப் பரிசுத்ததார். வேறு பலர் இவர் இங்ஙனஞ்செய்தலை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்கு வன்மையில்லை என்றார்கள். அப்போது கோவிலதிகாரிகள் அங்குவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்குவந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக் கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலயசேவைக்கு என்னை வந்திலை என்று

பீடிதது எனனை க கண்டுகக எனக்கு அதிகாரி ஒருவரும் ல்
லையே என்று வருந்திசின்றேன் எனமுதா இந்த வராததை
யைக்கேட்டு அதிகாரிசன அககணிகையரை விடுதலை செய
தார்கள அககணிகையரொல்லாம அரததகாசாரியரை மிக
மகிழ்வினோடு வாழுகதினாசன ஆசாரியரும் சிவதரிசனரு
செயதுகொண்டு கரஞ்சாரதது சிவபூரை ரெயய ஆரம
பித்தா.

அப்போது இருஷிகள் உபமனய முனிவனானோடு,
அரததகாசாரியசுவாமிகள் பிராதககாலத்தில் சிவசேவை
க்கு எழுந்தருளியிருப்பாரோல, கணிகையா தம விருத்தாந
ததை அவருக்கு விஞ்ஞாபனரு செயதிருப்பாரோ. அங்ங
னம் அனதைக்கு அவா வாராமைக்குக காரணம் எனனை
என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரை கணிகையா சாலைப
போதிலே தரிசித்ததும தங்களை அதிகாரிசன வினாவிலே விடு
தலை ரெய்வாகளெனறெண்ணி அதைக்குறித்தது அவருக்கு
விண்ணப்பஞ்செயதிலா என்று முனிவா ரொனனா அங்
ங்னமாயின திருவிடைமருதூரை த தரிசித்ததுகொண்டு சீக
கிரத்திலே அககினீசுவரர் ஆலயத்தாக்கு வாராது அவா
காலந தாழ்த்து மத்தியானத்தாக்குப்பின் வரவேண்டிய
காரணம் எனனை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவா சொல்
வாராயினா.

பெளணமாசைகாலத்திலே அரததகாசாரியா பிரம
கத்தி நிவாரணஞ்செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்
செய்து, மத்தியார்ச்சனேசுவரையுப ஆஞ்ஞா கணேசனா
யும் கற்பநாயகியையும் பிறரையுந தரிசித்ததுகொண்டு மத்
தியானப்போதிலே தமது கிரகத்தாக்குவந்தது, மத்தியான
னிகஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசைசெய்யத்
தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்போது, நாயொ
ன்று தாகமேலீட்டினாலே அந்தத்தாராபிஷேகசலத்தை வந்
திசராப்பிடுமாறு நாகைக நீட்டிற்று. அப்போது ஆசாரியர்

அநத சங்காபிஷேக சலத்தை அநத நாயின நாவில விட்டு
எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானுடைய சீர்தரிசு
அபிஷேகஞ்செய்தா சம்பத்திலே தினைஞா அசாரியத்
தோடு அதனை நோக்கி இங்ஙனஞ் செயல்படமா? இங்ஙனஞ்
செய்தற்குச் சாரணம் யாதென்று கேட்டாராள் அதற்கு
ஆசாரியர் எனமாட்டுளை அனரினாலே சிவபெருமானே
இநத நாயுருவத்திற் பூசுத லால யான் என செய்
ததக்கது' என்று சொல்ல அவர் ஆசாரியருக்குச் சிவ
பெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்
னை' எனலை'' என்று சொல்லி சிவபூசாதரிசனஞ் செய்து
கொண்டு தத்தம் வீடு சாந்தாராள்.

அரணியில அங்கினி அமைந்தாற்போல அவருடைய
பத்தினியா சம்பமுடையாயினா. அகநுப்பம் மாந
தோலும் விருத்தியாக, ஆரம்பமாதத்திலே சீமந்தாதி கரு
மங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியா சப்பிரமணிய
ஸாப பெற்றாற்போல, அவர் பத்தினியா ஓர் குழந்தை
யைப்பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கினீசுரன் என்று
நாமகரணஞ் செய்தா. அதன்பின்னர் அவருக்குப் பின்ன
ரும் ஐம்புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் அவர்களுக்கு முறையே
மகாதேவா, நீலகண்டா, சங்கரா, சந்திர சேகரா, சம்பு, மத்
தியாசுசுனைசுவரா, கோவடு நாயகா என்று நாமகரணஞ்
செய்தா. அவர்களோடு கற்பகை மீனாட்சி என்னும் இரு
புதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசு
செல்வாளாய, விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணாளாய, சிவலி
ங்காசுசனாளாய, சதாகாலமும் ருத்திரசெபஞ் செய்பவா
களாய, பஞ்சாக்ஷர செப்பிரியராய, பிதாவுக்குத் தொண்டு
செய்யுங் காதலுடையராய, சற்கன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்
த்ர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர்
கிரகஸ்தாசசிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திராகளை வைதிக நெறி
யிலே சிவாஞ்ஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களை

யும் விவாகஞ் செய்துகொடுத்தது அன்பினோடு மூன்று கால முன் சிவாசசனை செய்துகொண்டு வந்தார்.

ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமாப்பிசகும் பொருட்டு மிக விலையேற ப்பெற்ற பீதாமபரம ஒன்றை ஆசாரியா சமூகததுக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினார் பிராமணர் பீதாமபரங் கொண்டு வந்த சாலம ஆசாரியர் அங்கினியிலே ஒமஞ் செய்து சமபமாபிநுத்தது; அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளவசனிலே வணங்கி, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்கு மாறு சொல்லி ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆரண்யம் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்துசொண்டு பீதாமபரத்தை எடுத்தது ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்தது, அதன் இதனை அக்கினீசுவரருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யச்சொன்னார் என நுரைத்திருந்தனா அப்போது ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானை அவவககினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதனை அவவககினியிலே அருதி செய்து விட்டார். அவவககினியிலே இடம் கூணப்போதிலே தானே பீதாமபரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது அதைக் கண்ட விபபிரர் அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார் இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்தது, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில வந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ணபூஷ்பங்களினால் அர்ப்பித்து, ஆனந்தபாஷ்பம் வாராநித்ப விழந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசனா ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தமமைப் பூசித்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனாயும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்ப

தாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணைராத்தகில் அமிழ்ந்தின;
எனக்குத் துக்கமென்னுனது! அடியேன கொடுத்தனுப்
பிய வஸ்திரம், ரோமானாக அபயணஞ் செய்யப்பட்ட
கா என்றா. அதற்கு அராரிய நம், பரமேசுானுக்கு அர்ப்
பணஞ்செய்தேமென்று அரச நர்க்கு சொல்லி, அவனைக்
கொல்லுகது அமைந் துக்கொண்டுபோய்ச் சிவலிங்கப்
பெருமான்மீது அவர் வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருந்ததலை
அரசுநாகுது கரிசியிதகார. அரசரும் தான கொடுத்த
வஸ்திரமே அவ்வனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு
அசரரிய முறறு, அராரிய நுடைய பாதங்கனிலே வீழ்ந்து
வணங்கி, என்னு அராதகதை ஸ்மிதக நள வேண்டும்
என்று பன்முறை பிராரதிகதார. பாலிய தரைரிலே
தங்களுடைய மகிமைபந் தாண்டி நுதலா மயங்கிப்போ
னேனே என்று ஆனகதாண்ணீரோடுபாராட்டினா. அப்
போது அராரியா அரசனை ரோக்கி, நமாசு அராரியமீதும்
சிவபிரான மீதும் அன்பான தா மமாய் ளகாத என்று
ஆசிகூறி. அவர் நெற்றிரிலே விடிகி தரிக்க நு, நீவிா நுமது
பட்டணஞ் சொல்லீரா என்று சொல்லி விடைகொடுததார்.
அப்போது அரச நம் மகிழ்விலேயே கு நவினுடைய பா
தாரனிக கங்கனிலே அநேக ரதகிஞைபரணங்களைபும் வஸ்த்
திரங்களைபும் சமர்ப்பிதது நமஸ்கரிதது விடை பெற்றுத்
தன் நகரமடைநதார் ஆராரியர் கணபதி சுபபிரமணிய
ரோடு, அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி
சற்கருமங்களிலே வழிபட்டுக்கொண்டு வருவாராயினார்.

பின்னா சிலநாட்கழிதது, ஓர்பிராமணன் அக்கிராமத்
திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவா
னாயினன். ஓர்நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக்
கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதனைப் போடும்போது,
அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்
கோற்கட்டு அபுத்திபூர்வமாக இளங்கன் றென்றின்மீது

வீழ, அநதக கன்று இறந்துபோயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிரம்மணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிராரத்து மஹப பிராமணரனைவரும் வந்து பார்த்தது. அவன கோகத்திசெய்தானென்று அவனைத் தூஷித்தது, அவன் முகாவலோகனஞ் செயதல கூடாதென்று தவிராததார்கள். தான் செய்த நீசசெயலை நோக்கி வருந்திநின்ற பிராமணனுக்குச் சனங்களாக றம நிரதாவாததைகள் புண்ணிலே உபபுரீ சொரிந்தாற்போல் விருந்தை தனது பாவநீவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடி சந்தியாசெபம ரெய்யும் மடத்துக்குப்போய அபுத்திபூருவமாகப் பசுவின் கன்றைக்கொன்ற பாவத்தை அடைந்தேன்' இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்ததுப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசினமாக அவனைப்பார்த்தது உன்முத்ததை நாம பாககமாட்டோம், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப்போகக், உரைத்து அவனைப்பார்த்த தோஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் ரெய்தார்கள். தனனைப் பிராமணர்கள் குறசித்தமாக நிரதித்தமையால், அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசு பிடித்தவன் போலாயினான் அவன் போகும் மாக்கத்தில அககினீசுவரா ஆலயத்தைத் தரிசித்ததுப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானுரைத் தரிசித்த விடேடத்தினாலே கலகமுண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நிரமலபுத்தியுடையனாய், அரததாசாரியரைச் சரணபுகுவேனாயின், உறுதியாக அவர் தனது பாவநீவாரணத்திற்கு ஓவழி காட்டுவாரென்று கொண்டு, சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், ஒழுக்ககாசகிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்தற்கு எளியனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோ

என்றார். சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பிராயச்சித்தம் எப்படிப்போந்தது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திற்று? திருவாய்மலர் நதருளல் வேண்டுமென்றான். அப்போது அவர் நீவிர் முதறொல்லிய “சிவ” சபதத்தினால் சோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் எய்திற்று; இரண்டாவது “சிவ” சபதத்தால் முததியும் எய்திற்று என்றார். கிருபாமாததியுடைய அமிரதவாராதையைக்கேட்டு, இருநிதியடைந்த வற்போன போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிரதவாராதையைக் கேட்ட ஆராமையினுலே மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூததாடினான். இதயத்திலே யுள்ள தாபம் அவனுக்குச் சாந்தியாயிற்று. அவனது முகமும் பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு நிகழ்ந்தவனைத் தையுங்கண்டுரொண்டிருந்த பாரப்பான ஒருவன் அப்பிராமணனை நோக்கி, அதிசூராமாகிய சோகத்திபாவா சிவநாமத்தினுலே நிவாரணமாகுமா? இருமபதத்தின்று சுருகுகஷாயஞ் சாப்பிட்டால் சீரணமாயவிடுமா? பாவஞ்செய்யாதவராலே சிவன் துதிக்கிறபாலா பாவிகள் அந்த நாமத்தினாலே எப்படிப் பரிசுத்தராவா? என்றான் அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் தமமோடிருந்த பிராமணனை நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம்ம விஷ்ணுகளையும் மயக்கிவிடுமே, இவனையா அது தப்பவிடுமென்றார். சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்கத்தக்க பாவத்தைச் செய்பவர் இவ்வுலகிலே இல்லையாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயச்சித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது; அவ்வப்பாவங்களுக்கு இயைந்த பிராயச்சித்தங்கள் ஆங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசபதாஸ்திரத்துக்குக் கொடுக்கள் இலக்கிலையாமாறு போல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாவசமூகங்களும் இலக்கிலையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமுளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம் சொல்லிக் கொடுத்திருந்து விவாதஞ் செய்வனைப்

பார்த்ததல் பாவமாய முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்தி
 லே யாதும் அறியாது குதாக்கஞ்செய்கின்ற உன்னை நோ
 கஞ்சல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், நீ இவ்விடம் விட்டுப்
 போய்விடு என்று சொன்னா. சிவநாமத்திலே சந்தேகங்
 கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப்
 பட்டு, அவன் அதிக பாவமும் பயமும் எய்தி தன் விடு
 நோக்கிப்போயினான். கோகத்தி பாவத்தினின்று நீங்கிய
 பிராமணரை நோக்கி, நீ எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனஞ்
 செய்யுமென்று சொல்லி, அவரை கிரகத்துக்குப்போகுதிர்
 என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனஞ் சந்தோஷத்தோடு
 சிவநாம கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு போகும்பொழுது,
 அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவஞ்ஞடைய கிருபையி
 னாலே சர்வஞ்ஞாதி குணங்களுடைய அரந்ததாசாரியர்
 எனது பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்து போய்விட்டன என்று
 சொன்னா என்றுன. அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள்
 உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று
 என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி,
 நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநா
 மஞ்சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்தது, பந்தருடைய
 பீடையைப் போகும் சிவனுடைய நாமம் இருமுறை உச
 சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்தி சந்தேகமின்றி
 நாசமாயிற்று. நீரும் சமசாரத்தினின்று, முக்தராயினீர்
 என்று சொன்னா என்றுன. இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள்
 நன்று! நன்று! நீ சிவநாமத்தை உசசரித்தமாதிரித்தி
 னாலே மகாகொடிய பாவம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிசு
 சித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக்
 கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவ
 ர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ்
 செய்தான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவனைப்பார்த்து,
 ஓ பிராமணனே! நீ அந்தப் பிராமணனிடத்திலே மீட்டும்

போய் என்னசெய்தால் பாவம நீங்கினமையென்று அவருக்குத் திருபதி யுண்டாகுமென்று கேட்டுவந்தது எனக்குத் தெரிவி என்றா அப்போது அவா பின்னும் அங்கு நின்றும போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்களுடைய திருபதியாதற்குத் தாம யாதுசெய்தல வேண்டும என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அககினீசுவர சன்னிதானத்தி லுள்ள சிவாதிபதேவா நீ கொடுக்கும் அநுகமபுலகை சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயசத்தம எய்தியது நிச்சயந்தான என்றார்கள். அப்போது அவர் வினாந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொரூபமாய விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னா ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீவிர் சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அநுகிருககுபிடம் சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகத் தூததங்கொண்டு கழுவிக்கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதீர், சந்திக்கக்கேவண்டாம என்று ஆளுநர் பிப்ப, அவர் அப்போது போய், அநுகடுதல் அதனை நன்றாக கழுவிச் செய்துசெய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அககினீசுவர ஆலயத்துக்குப் போந்து, அககினீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அநுகமபுலகைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரோ' தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினால் என பாவம் விமோசனமானால், இந்தப் புலகை சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்விரஷபதேவர் தமது நாக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புலகைக் கிரகித்து சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தது, அவ்வானந்த மேலீட்டினாலே ஹரத்தாசாரியரைத் தோத்திரஞ் செய்து, அவரைநோக்கி பிராமணரோ! இப்

படிப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாவமெல்லாம் போயவிட்டன, நீர் கிருதார்த் தராயினீர் என்றாசன். அநதப பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரை சங்கரசொருபி என்றும், அவருக்கும சிவனுக்கும் பேதமில்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் சாணக கலலாணைகளுக்கருமபு கொடுத்த துணைபித்தாரென்று சொல்லப்படுமாறு போல, உமது ஆளுநையினிலே இந்த இடபமும புலகை வாங்கி உணடுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புகழ்ந்து முடித்தலு கடுமென்று துதித்தார்கள் அப்போது சுவாமியை அவர்களைத் தத்தம கிரகத்துக்குப் போமாறு ஆளுநையெய், அவர்கள் சிவநாமத்தாக்கு இததுணை மகிமைபுளதோ என்று வியந்து வீடு சாந்தாராகள் அறு கூட்டிய பிராமணர் தேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பந் ரொரியச சமாசாரத்ததினினும் விமோசனராகி ஆசாரியர் நெறிதியிலே நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாததிரனாயினேன் என்றா. அப்போது ஆசாரியர் அவரைநோக்கி, இன்று முதல் சிவநாமோசாரணஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதினென்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர் நெறிபற்றி ஒழு குவாராயினார்.

பின்னர், அநத கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அக்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வருமையற்றுப் பிடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ்செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினுலே வருந்துகின்

மேன என்றா. அதற்கு அவாசன் சாஸ்திரங்களை ஆராய்
 நது சொலவாராகளாயினா தானப்பிரகரணத்திலே சொல
 லப்பட்ட தானங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணாக
 னாககுச செய்கின்றானோ, அவனுக்குச சகலசம்பத்துகளும்
 எய்தும்; அதற்குச சகதியில்லையாயின், இயனறவாறு சிறிது
 கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகுமென்றார்கள். இதைக்
 கேட்ட பிராமணா இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற் கொடு
 ப்பதென்று ஆலோசித்தது, சிவபக்தாககிராகிய அரத்ததா
 சாரியருக்குத் தானசமாபபணம் பண்ணுவதினாலே புண்
 ணியம் அக்யமாய்ப் பலிக்குமென்று நினைந்து, 'இந்தச்
 சதாசிவா எனனும் பிராமணா அரத்ததா சாரியருடைய
 கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப்
 போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டுமென்று பிராத
 தித்ததா அதற்கு ஆசாரியா "ஓம் வருகின்றோம்" என்று
 உத்தரமளித்ததா. அந்தச் சதாசிவா தமது கிரகத்துக்கு
 வந்து பஞ்சமகா யஞ்ஞமுதல்பன ரெய்து, சிவாசசனை
 செய்து, ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்துவந்து,
 பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தை உளளும்
 பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷித்தது, ஆசனங்கொடுத்து,
 அவா முன்னே கதலிபத்திரத்தை யிடடு, அதிலே மிளகு-
 சாலியனனம் - பருப்பு-வியஞ்சனம்-சாகபாகாதிகள் - அபூ
 பாதிகள் - க்ஷீரான்னம் - பாயசம் - பழமுதலியன படைத்
 துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர்
 நமஸ்காஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச்
 சொலவாராயினார். அரத்ததோ 'சிவபாதாபஜ சிந்தகமோ!
 அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்
 மேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து
 ரக்ஷிக்க என்றுவேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபேதா,
 ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாக்ஷதையும் வீழ்த்தியுங் கொடு
 த்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ்சார்ந்தார்.

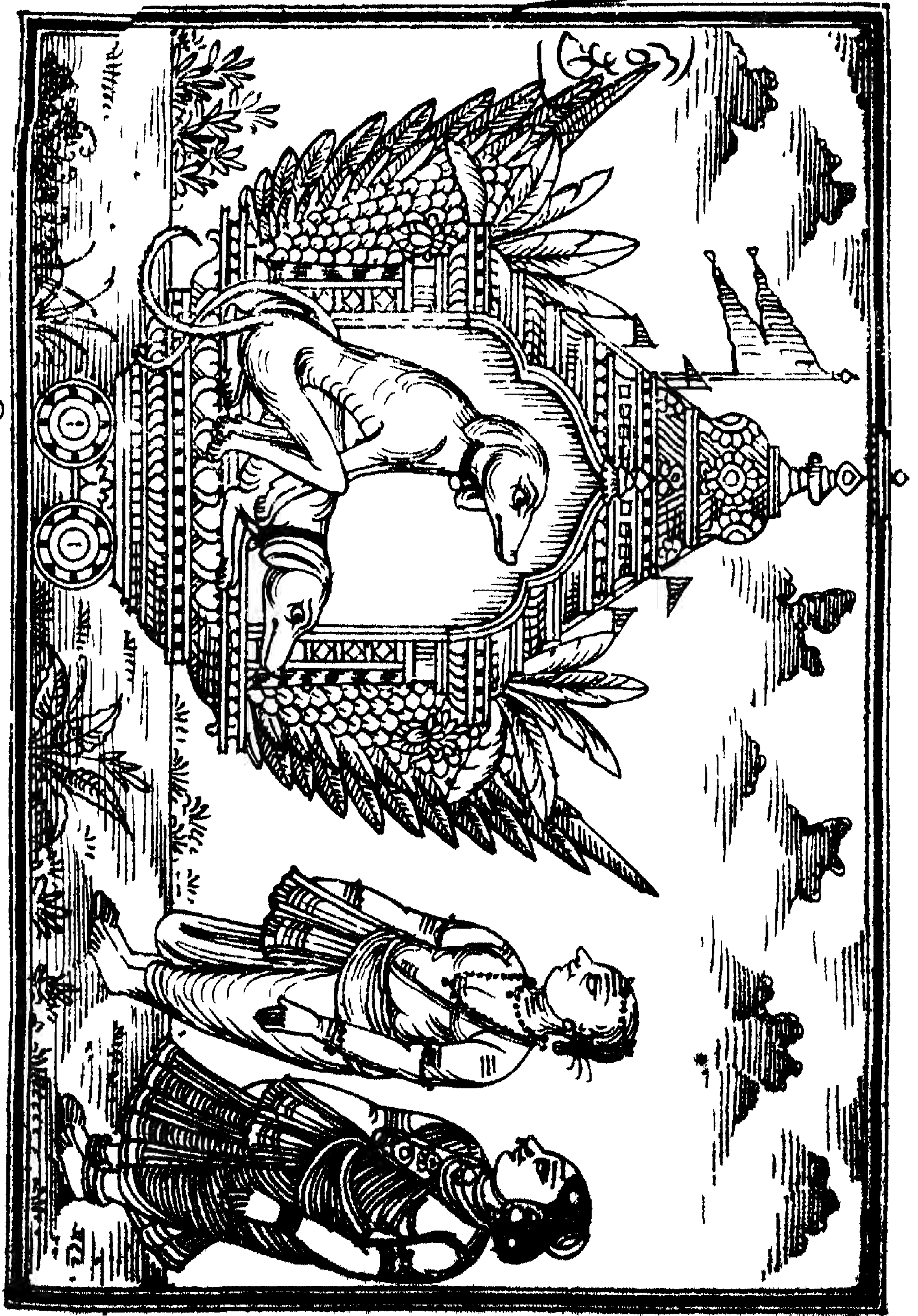
அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசா யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்' யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்துகொண்டு போனார் அரசா இப்பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானே யாமென விளங்கக்கண்டு எழுந்து வணங்கி, அவர்காலைக் கழுவி, அததீராததத்தைப் புரோகிததுகொண்டு அரக்கியங்கொடுத்தது, சுவர்ணமுங் குங்குமமுங்கொண்டு அவா பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, திவ்ய வஸ்திரங்கள், டீதாம்பரங்கள், தனூதிகள், தானியபூமிகண முதலியவைகளையும். பாலகறககுங் கோகங்களையும் கொடுத்ததுபசரிகக, அவா அவறறையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சாராதார்.

ஒருகாலத்தில் சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறுதானிய அரிசிபொதிகளை இருநூறுகாளைகனின் மேலிட்டுத் தமது குருவாகிய அரசத்தாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள்ளே பசுபதிஎன்னும் பிராமணர் சிவபாதசிவோஷ்டர் ஒருவர் அரசத்தாசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்குநெல்லுத் தானியங் கொடுத்ததிருந்தாரா அவ்வமமையாரா அதனை வாங்கி வெய்யிலிலே உலருமாறிட, ஓர் காளை புறப்பட்டுவந்து வழியிலே கிடந்த அந்த நெல்லைச் சாப்பிட்டது, அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரசத்தாசாரியர் அந்தசகாளையின் சமீபத்திலே போய், நெல்லைக் கூட்டிக் கூட்டி அந்தகாளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்தது உண்பித்தாரா. அதைக்கண்ட தாயார் ஒடிவந்து தண்டத்தினாலே காளைபைபுடைத்து அதனை வெருட்டி யோட்டினாள். அவ்வாறு ஒட்டிய தாயாரை அரசத்தாசாரியர் பார்த்தது, பசியோடு வந்த காளையை நீயின் அடித்து ஒட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் வெபூஜா நிவேதனத்துக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொள்ளே அது நடத்தல் வேண்டுமாயின், அங்ஙனஞ் செய்

தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளா விருந்தாள். இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப் பட்ட பிராமண தூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமீ! சிவலிங்க பூபதியானவா தங்களுக்கென்று அனுப்பிய அரிசிமூட்டைகள் நானூற்றிலே இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்திலே போய்விட்டன. இருநூறுமூட்டைகள்தான் வந்து சேர்ந்தன என்றார்கள். அதைக்கேட்டுப் பின்னர்த் தமது தாயாரை அழைத்து, நீ காணையை உண்ணவொட்டாது அடித்து ஒட்டிய தாசசெய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசி மூட்டைகளுள்ளே பாதிமூட்டைகள் சேதமாயின என்றார். அதைக்கேட்ட தாயா வியாசுலமுடையராயினா.

அரத்ததாசாரியருடைய மனைவியா ஓநாள அரிசி கழுவுமபோது நெருப்பணைந்தது கண்டு அதனை எரிககப் போயிருந்தாள். அந்தவேளையில், நாயொன்று வந்து அந்த அரிசியைத் தின்றது. இதைக் கண்ட மனைவியா அரிவாளை யெடுத்தது ஏறிநதுவிட, அதுபோய் நாயமீது வீழ்நது, அதன் சழுத்ததை வெட்டிவிட, நாய பூசசையாய் வீழ்நது. இது தெரியாது நோந்ததே என்று பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தாள். அப்போது மாததியானனிகளு செயதுவந்த அரத்ததாசாரியா இது பூசசையாய் கிடத்தலைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்று கேட்க, அவா நடந்த சமாச்சாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று அவனானோக்கி நீ வாயிலே அடைத்துவை யாமையினால் இது நோந்தது, அதனால் இது உன்மேற் றோஷமேயன்ற இந்நாயின்மேற் குற்றமில்லையென்று உண் டித்துச்சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடு த்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாக்ஷோபதேசஞ் செய் தார். அப்போது கொடிஞரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொ

12792(6403)

ன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய தனது பூதசரீரத்தை யொழித்தது, தேவசரீரத்தை பெடுத்துக் கொண்டு கைலாசத்தை அடைந்தது. அதற்குச் சிவபெருமான கண்பத்தியத்தைக் கொடுத்தாரா. அந்த நாய் கைலாசமடைந்தமை அறிந்து அரத்ததா மிகவும களிப்புடையராயினார்.

நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியும் காணைய அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற புடைத்தும், நாயை அரிவாளால் வெட்டியும் துஷ்டகாரிய மிட்டுச் செய்தார்களே, இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல வேண்டுமென்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஓர் பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்துத் தெரிந்து தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுக்கும்—

ஞானஞ்ஞானபரபுக தாநாமபாபாநாமமஹதாமபி|

என்னும் கருத்தையுடைய இப்பாதிச சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்துவிட்டு, மனுடாகளுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருஜீக வரர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அக்கினீசுவரபெருமான அரத்ததாசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மனைவியார் வாயிலாகப்பெற்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்ததிலே பிராயச்சித்தமாம் என னுங் கருத்தை யுடைய—

ஏகாந்தநிஷ்கரதிசசமபோஸஸகிதேவஹிகீ ததநாத|

இந்த மறறைப் பாதிச சுலோகத்தை எழுதிப் பத்திரிகை அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தானமாயினார். அரத்ததாசாரியர் ஸ்நானஞ்செய்துவந்து சிவாராதனம்பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞம வைசுவதேவம முத்திய செய்து அதிதி பிராமணர்களுக்குப் போசனங்கொடுத்து, நாமும் புத்திரர்

கனோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருநது பத்திரிகை யை எடுத்ததுபபாத்தார், பார்த்தபோது உதாரார்த்தம் எழுதப்படடிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யாராகையி லெடுத்ததுக்கொடுத்தனை என றா. அதற்கு அவா ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீவினோ மீண் டெவந்து பத்திரிகையைக் கொட்டு எழுதித் தந்துவிட்டுப்போ யினீர் எனறா. சிவநாமத்தின மகிமையறிந்த அரத்ததா சாரியா நாடி இருதயத்திலே சிந்தித்தபிரகாரம் சங்கரரோ இங்ஙனஞ் செயதானொன்று கண்களிலே நின்று ஆனந்தபா ஷ்பம பொழியப் பரவாராயினா.

ஓநாள அவா வைசுதேவஞ்செய்து தமது கிரகத்து வாயினிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களா வென்று பா ர்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தா ஆங்குவந்தா. அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ் செய்வித்து, தாமதம் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமதம் தாமதஞ் செயதுகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப பிராமணா ஆசாரியனானோக்கி, சுவாமி' தங்களுட்கு கேத் திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபாரம ராஜோப சாரமாயிருக்கின்றதே' என்று கேட்ப, அதைக்கேட்ட ஆசாரியா எனக்குள்ள கேத்திரம் உழப்படாததும், சலம் பாய்ச்சப்படாததும், தீவைகொடுக்கப்பெறுததும், இரு போகமின்றி ஒருபோக முடையதும், குளிர்ச்சியாகிய முளையுடைய நதிப்பிரவாக முடையதும், எப்பொழுதும் உபாதுயின்றி போகமுடையதாயுமுள்ள கேத்திரமேயாம். என்று—

அந்நேரமே கேத்திரமர்க்கிடப்பசயமநர்க்கபாகதவிதீயோபபந்நம்|

ஊஷ்பெனஷ்டேதசாம்ருமுந்நதீகமதயத்ஸதாபோகமுபாதிருந்யம்||

என்னும் இந்த சுலோகத்தை சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சாரியமடைந்து, பின்னரும் அநேக இவகதைகளை ஆசா

ரியர்வாயிலாகககேடடி, தாம கருதார்ததராயினேம எனறு
சநதோஷததோ ி விடைபெறுககொண்டு தம் வீடு சார்ந்
தார.

அரதததாராயியா ஓர்நாள் சிவத்தியானபராயணராய்
பிரமயஞ்ஞததின் பொருடடுக ராவேரி தீரத்தததுக்குப
போயிருந்தார் அப்போது அவசுவநத சண்டாளன் சண்
டாளி எனனுப இ நவநாளே சண்டாளியானவன காவே
ரியைப் பரிசுகுடபொருடடுபபோத, புருஷன அவனேநோ
க்கிக் காவேரி சலததைத்தொடாதே எனறான். அதைக்
கேட்ட நாயகி ஸநானஞ்ஞரெய்தலினாலும தரிசித்தலினாலும
காவேரி மகாபாபங்களை யெல்லாம போகக்குகின்றனென்று
சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரோ' இங்ஙனம் நீவிர்
சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை எனறாள்.
அதற்கு அவன அவனே நோக்கிக் காவேரி தீரத்திலே எவ்
வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கரூபமாக நாம்
கையினுலே பரிசுக்கடப்படாது என்றான் இந்த வார்த்தை
யைக் கேட்ட ஆசாரியா சமீபத்திலே நின்ற அச்சண்டாள
னுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன கழறறிவி
ட்ட செருப்பைத் தமது தலையிலேவைத்து, ஆநந்தக்கூத்
தாடி, உலகத்திலே சிலா ஞானத்தை அவலமபனஞ்செய்
கின்றா, வேறுசிலா கனமத்தை அவலமபிககின்றார், நாமோ
சிவபக்தருடைய பாதரகையை அவலமபிக்கின்றோம்,—

ஞானாவலம்பிகேசிதகேசிதகாமாவலம்பிக |
வயந்துசிவபக்தாநாம்பாதரகாவலம்பிக: ||

எனனுங் கருததையுடைய இந்த சுலோகஞ் சொல்லிச் சம
ஸ்தபபிராணிகளையும் சிவசொருபமாகப் பாவித்து வருவா
ராயினார்.

ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ்செய்யப்பட்ட சாலையினு
ள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண,

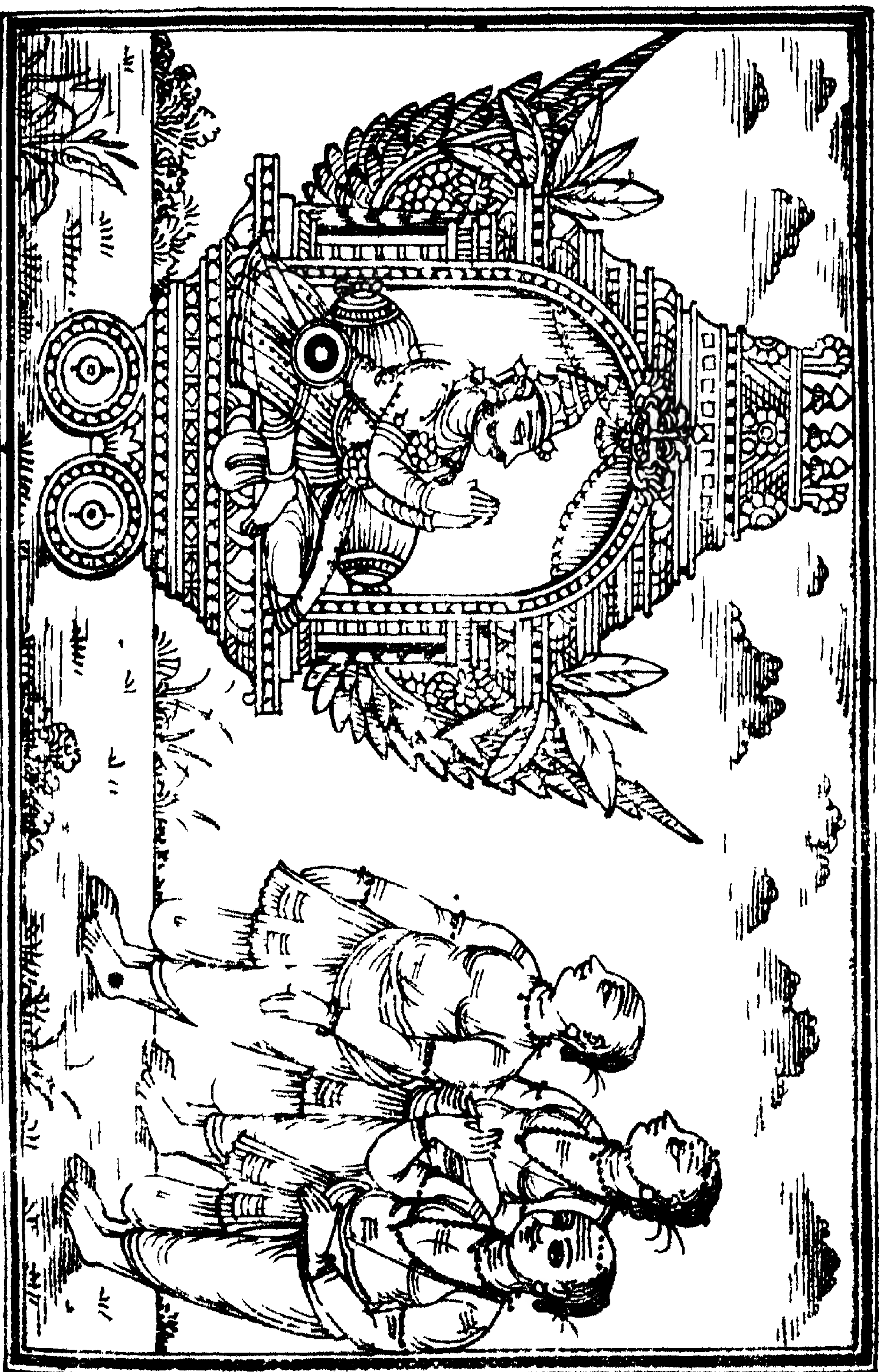
இதைக்கண்ட ஆரதகதாராரியா சிவபிரானே நாய்ஞபமாய்
வநதுண்டாரொன்று சீனைநது, அதனால் அதனைச் சிவதின்
மாலியமாயகொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பநதுக்களுட்
ன் அதனைப் புசித்தார்.

மற்றொருநாள் ஆரதகதாராரியா அபரியவச ஸ்நானஞ்
செய்துவிட்டுக் காவேரிநீர்ப் போயினான் மடிசஞ்சிபாத
திர முதலியன எடுத் துபொண்டு போகும்போது சிவபி
ரான தா னி ந்த, த ருடாவானைப் போல யுன்றிக்கொ
ண்டு தீனவாரத்தைப் பேசி அவரை மீட்டித்தது, நாதோ
தகாகதுக்கு 'ராமிலலை' பசி என்னை வாட்டுகின்றது.
அதற்சொரு வழிசாட்டல் வேண்டுமென்று சேடப், உட
னை அவா தமது கிரகததுக்கு வநது வடித்தசஞ்சி கொ
ண்டுவந்த அ வருநாரு வார்த்ததுவிட, அவருட அதைக் குடி
ததுப் பசிநீர்த்தார்.

போழாஜாவாவ வா தக்தினுயன் வுத்தாரயண புண்
ணிய காலங்கனிலே சிவபிரானைத் தயிலை அன்மை பால
தயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ்செ
ய்து வருவாராயினா. அப்போது சிவபிரானும் அவ்வரரு
க்கு அபிஷேகஞ்செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோ
ன்றி, அன்பவே! நீசெய்த மகாபிஷேகத்தினால் மிகவும
உவந்தேதமென்று திருவாய்மலாநதருளுவாராயினான்; ஓநாள்
அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மித விசேஷமாகப் பூசிக்க
ஆரமபித்தது பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவனியம், மாமபழம், பலா
பபழம், இளநீர், கருமபிரசம், சர்க்கரை, தேன, சந்தனம்,
எலும்பிச்சம்பழம், ஏலம், இலாமிசசைசோநத சுத்தோத
கம் என்பவைகளால் வாசா மகோசரமாக அபிஷேகஞ்செ
ய்து, பீதாம்பரம் தரித்தது, ஆரங்களை பதக்கங்கள் முதலிய
கொண்டு அலங்கரித்தது, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக
முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, அபதிபாதிகனி

னால் ஆரதித்து, சிறுபருப்புப் பொங்கல், சாக்கரைப் பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேன அன்னம், பாயசம், சுத்தான்னம், திலோதனம், பாலன்ன முதலிய அன்னபேதங்களை ராநாவித பதாரதங்களோடு படைத்து, கட்டித்தயிர், புத்துநக்குரைப், வாழைப்பழம், நீர்சசம்பழம், வடகம், அதிரசா, இளநீர் முதலியன கொண்டு வாக்குநகடங்காத பிரகாரம் பாரித்தாரா, நீராஞ்சனம், தாமபூலம், சத்திரசாமரம், நவரத்தினக்கண்ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், மந்திரபூஷ்பம், ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் வடபித்தம், பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேததியங்கொண்டுபரித்தாரா. இரத்திரியிலே பின்னருளு சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ் செய்து நித்திரைக்குப் போயினா நித்திரையிலே அவருக்கு சிவபிரான் ஒன்றுஞ் சாதிகரமைபணி, சுவாமி வந்திலோ! என்று விசாரமும அகநமு முற்று, பின்ன ரு நித்திரைசெய்தாரா. அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக ஆங்குக் கனவிலவந்து, உனக்கு முதலறினததிலே ஒருவா செய்த உபராததுக்கு நீசெய்த உபராமெல்லா மீடாகா' திருபதியுமின்றும். பூருவதினத்திலே சண்டாளனாய்ப் போன போது அரத்ததாராரியா எனக்கு என்னப்பிண்ணைக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினால் மிகத்திருபதிகரமாயினென்று என்று திருவாய்மலாநதருளினா. உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரத்தத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவா பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி சொப்பன விருத்தாந்தத்தால தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினா. அக்கிராமத்தாரொல்லாம இதனைக் கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து தோத்திரஞ்செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரத்தத்தாசாரியர் சிவபிரசாத மிங்கனமா என்று சொல்லிப் பேரானந்தமுற்றார்.

துஷ்ட நிககரக சிஷ்டபரிபாலகராய்ச சமஸ்த தருமங்
கரினாலும உலக பரிபாலனஞ் ரெய்துவநத சோழமகா
ராஜா அநேக தீர்த்தயாததினை ரெயது, பல சிவஸ்தலங்
களைப் பணிநதுகொண்டு (அக்கினியின் சாபந தீர்த்தமை
யால் அக்கினீசுரனெனப் பெயாரொண்ட) அக்கினீசுவரத
துக்கு வநது, கங்கையின் பாபத்தைப் போகக்கின்றதும்
நீர்மலமாயுமிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கற
பக விநாயகரைத் தரிசித்தது, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து ஆஸீ
யத்தை வலமவந்தார். அப்போது பஸ்மோக்துள்ள திரிபு
ண்டரதாரியாய உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திரு
ஷ்டியோடு நேரிய சரத்தோடுகூடிய சரீரத்தினராய், சிவீ
தேஜசிவிலே சொலிக்கின்றவராய், பதுமாசனத்திருநது
சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப்பிரசித்திபெற்ற
அரதத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ் செ
ய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க
என்றார். அப்போது ஆசாரியரும் அவரைநோக்கி தமது
ராசசியம் தனகோசம் பநதுவாசகமெல்லாம் க்ஷேமமாவெ
ன்று வினாவ, அதற்கு அரசா சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியி
னால் எல்லாம்க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ்சொல்லி, பின்
னரும் அவரை நமஸ்கரித்தது, சுவாமி' இந்தச் சரீரத்தோடு
நான கைலாசதுக்குப் போதல்வேண்டும், அதற்கு வேண்
டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரா
ர்த்தித்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் நீவிர் இவ்வக்
கினீசுவராலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள ஏழு தலங்களை
யும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்தது வருவீனோல உமது
மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசா அதற்குரிய
ந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசத்திரத்தோடு குதி
காமேற்கொண்டு அரையாமத்துக்குள்ளே ஏழுதலங்களை
யுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். குதிகையையும் சேவகர்
களையும் வெனியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புரு

ஹரிதகதாசோழமகாராஜாவை உயிரிடன சுவாககததிறககு அனுப்பினது

ந்தபோது, ஓடிவந்த தேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்த
வன் குதிரையோடு கீழேவிழுந்து முாச்சரையாரினால் குதி
ரையும் குடைபிடித்தவனும தேகத்தோடு ஆங்கு வந்த
விமானத்திலேறி ஆகாயமாகக்கமரக் கைலாசத்துக்குப்
போகும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செயதுவந்த
அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாரியலுக்குவந் து, ஆசாரி
யமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது நென்ற குதிரையையும்
குடைக்காரனையும் சோழராஜாவுக்குக் காண்பித்த, அரசர்
தமமை மிகவும் நொந்துகொண்டு, ஆசாரியரைப் பார்த்து
தமக்கு விமானம் வராமையுக்குக் காரணத்தை வினாநினார்.
அதற்கு ஆசாரியர் நீ எப்படிப் பிரதக்ஷிணஞ் செயதுவந்
தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரைமீதேறிவரக் குடைக்
காரன் குடைபிடித்துக்கொண்டுவரப் போய்த் தரிசனஞ்
செய்துகொண்டு வந்தேன் என்றார் சரமமடைந்து வந்தப
டியால் குதிரைக்கும குடை பிடித்தவனுக்கும் விமானங்
கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அரையாமத்துக்குள்ளே
வருவீராகில தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்
றார். அதுகேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழுதலங்க
ளையும் தரிசித்துக்கொண்டு அங்குநீசுவரா ஆலயத்தை வல
மவந்து புறத்தேபோந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்துவணங்கி,
சுவாமீ! நீசொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று
சொல்லி முடித்தற்கு முன்னே, கோடி சூரியப்பிரகாசத்
தோடு நானாததினங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்,
அநேக வாததியகோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகா
யத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகா சுப்பிர
மணியா நந்தி முதலியோராசேவிக்க பிரமவிஷ்ணுக்கள் சய
சபதம் செயய, உமாதேவி சமேதராய் இடபவாகன மேற்
கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரத்தத்தாசாரிய
ரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க,
அரசரைமாத்திரம் இறைவர் விமானத்திலெடுத்துவைத்துக்

௩௮ ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

கொண்டு போம்போது; அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து; கைலாயத்துக்குப் போயவருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

மற்றோரான சிவபிரான ஓர் பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரசத்தாசாரியர் வீட்டுக்குவந்து, 'ஓ ராததிரிகளே' என்று உரையாற்றித் தோடு அழைத்ததுபோது, ஆசாரியர் நாமகவியு மல்லீலம், ராஸ்திரியுமல்லீலம், பெளராணிக நாடக சமர்த் தருமல்லீலம், பின்னர சிவநாமவாச்சியராகிய சிவானந்தத்திலே அமிழ்த்தினைமயமற்ற சிவானந்திகளென்று அழைக்கப்பட்டாலும். —

நவயமகவியோகசாஸ்திரிணோவாகசபௌராணிகநாடிகபரவீணை:

சிவநாமநிதேவதாவிசேஷபரமானந்தபயோநிதௌநிமகநா ||

என்றுரைத்தார்.

அந்தக்கந்தாரபுத்திலே மற்றோர் தேரத்தாப் பிராமணன் போந்து விலைமாதொருத்தியின் வீட்டினுள்ளே புதுநது, தான் அவளைக்கூட நினைந்து, தான் அரசத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றார், தான் அவளுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவவிலைமாதா அவனைத் தன் செயற்காரினால் பிரதிபெய்தாளா; இப்படி நெடுநாட் கலந்திருந்தாவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போயவிட்டான். அவள் பின்னா அரசத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து 'சுவாமீ' தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னைக் கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போயவிட்டார் என்றுள். ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்து போயினொன்று கொண்டு, அவளுக்குத் தமமிடத்துள்ள ஆயிரமகழஞ்சுள்ள சுவர்ணபரணத்தைக்கொடுப்ப, அவளும அதனை வாங்கிக் கொண்டுபோயினாள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்க நெறிபூண்டவர்களென்று முன்னோ அறிந்த அக்க

ராமததார் அனைவரும் அவனிடத்திலேபோய், “நீ ஆசாரியரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்ச் கொடுத்து விடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவளறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீள் வெடுத்துக்கொள்ளுமா வண்ணம் பிரார்த்தித்தாளா அப்போது ஆசாரியர் ‘ஓ குமாரி! நான் உனக்குக் கொடுக்கும் போது சிவராபரணமென்றே கொடுத்தேன், நீயே கொண்டு போவாயா? அதனை நான் மீண்டு வடுகமடடேன்’ என்றான். அதனைக் கேட்டபோது, அவளுக்குச் சித்தமாத் திபிறந்து அவள அவ்வாபரணங்களுக்கொப்பரணத்தையும் சிவராபரணமென்றே கோயில் மனாடபம் விமான முதலி பவைகளுக்கொரு ரொலவுரெய்தாள்.

ஓகாலத்திலே அக்கினி நவா ஆலயத்திலே சர்வசனங்களுக்கும் பாடசி கொடுக்கும் பொருட்டு இரத்தோதர வாமநி கழந்தம் சிவபிரான் இரத்தாநுடாய எழுந்தருளினார்; அப்போது பேரி முதலிய வாததியங்களுமும் முழங்க, நானா வித கொடிகள் பலிப்ப, அநேகானங்களை குழும், சுகந்ததூபம் நறுமணங்கமழ, வீதிசனிலே புரோஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினாலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்களை தூங்க, ஆச்சிரமிகளெல்லாம் நெருங்க, அமமையாரும் சுப்பிரமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவரந்தருளினார்கள்; கஞ்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உறசவதிரிசனத்தினபொருட்டு நானாவித ஆபரணங்களால் ஆலங்காரஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரத்தத்தாராரியருடைய புத்திரிகள் இருவர் உறசவததுக்குப் புறப்படுதற்கு மறறைப் பெண்களுக்குப் போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இனமையால், பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத் தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி

னார்கள்; துககததோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த குழந்தைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசம் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சிவண்ணுரெய்யுப சிவநாமமே காதுசூ அலங்காரம், நீர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கராச்சனையே கரபூஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கபிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணம், ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப் படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன; இருந்தும் எங்கனையொத்த தோழியர்கள் மிகுதியும் நிரதிகின்றார்கள், ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமுங்கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவா சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி முறசெனத்ததிலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவாருக்கன்றி மற்றவாருக்குரிய வாய்க்குமென்று சொல்லக்கூடாது புதலினை பிதாவை உமக்கு அவை ஏனகிட்டா; ஆவசியமா கொடுக்க நான் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது அத்தத்தாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபாராயணராயிருக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்ததுகொண்டுபோன பாதக்குளம்பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அடக்கபடும. அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றார் குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது காலவைத்துப்போன குளம்பிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச் சமீபத்திலே வந்து அவர் எவை எவை என்று கேட்க, அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகிங்கிணிமாலை, மேகலை, கடிசூத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், விரல்

மோதிரம், சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகிய பொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அசுப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அநதத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அவங்காரஞ்செய்யவேண்டுமென்று தம் தாயா னாவேண்டி னார்கள்; தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ் செய்து முடிந்தபின்னா, அவாங்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரா கற்பகிராயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிடுகும்பொருட்டுப் பழம் காப்பூரம் தாமபூலமுதலிய கொண்டு சகிதளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய் நிவேதிப்பனவறறை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, ஆசாரிய நுடைய மகிமைமையையும் சிவபெருமானுடைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினார். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களை யெல்லாங் கண்டு யாவும் அறிந்து அரதததாசாரியநுடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

ஓர்நாள இராததிரிபபோதிலே கோவடு எனப்படும் திருவாடுதுறையாலயத்திலே அரதததாசாரியா சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காற்றும் உண்டாகி இந்நா மிகுந்தபோது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபாலவேஷந தரித்துக்கொண்டு அவருடன் சென்றார். ஆசாரியர் அவ்வா னோக்கி நீ ஆர் என்றார். அவா நான் கோவடு க்ஷத்திரத்திலுள்ள கோக்களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ்செய்யப் போந்தேன் என்றார். இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக் கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என்கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின், நான் என்விட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இஷையந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமும்

கொடுப்ப, அவா அதை வாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினினுள்ளே பிரவேசித்தது, இலிங்கத்தாக்கும இட பதேவருக்கும இடையேயுள்ள அரத்தமண்டபத்திலே அவற்றைச் சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தாததானமாயி னார். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிறந்துண்டு கிடந்த கற் றையையும் அன்னத்தையும் பார்த்தது, இஃதெனனை ' என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னாக கோயில்திகாரியான வர் வந்து பார்த்தது, பரிசாரக வேலைக்காரரையெல்லாம் தண்டிக்குத தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரி யம் செய்தேம் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப் போ ம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றாகப் பரிசோதித்தது, திருக் காப்பிடங்க கொண்டு போனோம் என்றும், இதுசெய்தார் மறறியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலைகுனிந்து சுமமா னிருந்தார்கள். அப்போது முதற்றினத்தது இரத்திரியிலே அரத்ததாசாரியா தரிசனத்தாசகாக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழைபெய்யத் தொடங்கியது; ஆதலினால் அவருக்கு உபகாயமாக போடுவதாத கோபா லவேஷத்தோடு போயினார் அவா தமது கிரகஞ் சாரந்த போது ஆசாரியா அவரைப் போரனத்தின பொருட்டுத் தடுப்ப, அவா அதற்கு உடனடிபடமைகண்டு பாகற்காயக் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப, பாலந்திர சிகாமணியா கிய கோவடு நாதபபெருமான இடைய ரூபத்தோடு அவற் றைவாங்கிக் கொண்டு வந்து, இந்தப்பிரகாரஞ் செய்து விளை யாடினார் என்று ஓர் ஆசாரியாக்கு ஆராயத்திலே எழுந் தது. அதைக்கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரத்ததா சாரியருக்குச் சிவபெருமான இததுணைக கருபைசெய்தா ரோவென்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரத்த தாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதிபூசைமுதலிய அநேக தரு மங்களைச் செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே ஏழுதலத்துக்குந் தினந்தோ

றுஞ செல்லமாட்டதவராய், தமது ஆன்மாதத பூசையிலே
எழுதலததுச சிவலிங்கங்களை பும ஸ்தாபிதது பூசிதது தரிசி
த்து மோக்ஷப பிராபதியின பொருட்டு ஒருமையோடுப்
வழிபட்டுவந்தாரா

திரியகமபர் என்னும் பிராமணா ஒருவா யதீசுவரா
ஒருவரை அடைந்து சேவை செயது, அநேக விதத்யாப
பியாசமபண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமது குரு வநாதத
திவிருநத போது, எல்லாவிததைதானும் அபடியிசித்தேன
பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும் பெற்றேறன இவற்றிற்கு மேலறி
யறபாலது யாது' என்று தமது குருவைக சேடப, அவா
யோசிதது உலகத்திலே சுருதிஸம்ஸிருதிகளுள்ளனும் ஸ்ரீபஞ்
சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன்றாயிலலை. ஒப்பானதும் ஒன்
றுமில்லை இதத இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே '
இவன சந்தேகமில்லாமல் பூட்டுனென்று சினைந்து சில இர
கசியா இன்னும் உண்டு காலாததத்திலே சொல்லுகினை
வேன என்றார். இதுநோசகிக காலம் பார்த்துக்கொண்டி
ருந்தான். இப்படி வெகுநாடமாய நின்னா, ஓநாள சீஷன
போசனத்தின்பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுவ
ருக்குத் தேவவியோக காலம் கிடையீட, சீஷனுக்கு
யாதோ சொல்லவேண்டியிருந்த தென்பதை அவா யோசி
தது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினுப மேலாய அறியறபாலது மற்ற
மென்றிலலை என்று சிலத்தில எழுதிர சரீரத்தியாகம
பண்ணினார். அதனை அருகில் நின்ற ஒரு கழைக்கூத்ததி
யான தாசிகண்டு ஒலையில் எழுதிக காத்தோலையா யிட்டுக
கொண்டு மணலெழுத்தைக கையாலழிதது வீடுசார்ந்தாள்.
சீஷன் வந்து பார்த்தது, தனது ஆசாரியார இறந்துகிடத்
தலைக கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உம
து ஆசாரியா எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொம்
பசகி எழுதிக்கொண்டு போய்விட்டான் என்று சொல்ல,
சீஷன் அவள் வீடு தேடிப்போய், அவளைப் பலவகையா

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

லும் உபசரித்து காத்தோலையை தமல்வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ எனனோடிருந்து சாப்பிட்டு எனனோடு கூட உன் பையாயின, நான் காத்தோலையைத் தருவேன் என்றான்; அதற்கு அவன் உடனபட்டு, அவருக்கு வேண்டிய தொழில் கணையெல்லாஞ் செய்து, அவனைப் பிரித்தி ரெய்து காத்தோலையை வாங்கிக் கொண்டான் அவன் தன குரு எழுதிய பத்திரிகையைப் பார்த்தது, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவனை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமற யாது பிராயசித்தமாடோமா என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதாருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியாசகனரோடு காவேரிக் குப்பைய ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனஞ் செய்து மொண்டு போகுமபோது, அரத்ததாசாரியர் கிரக ததுக்கு வந்து அவரை நோக்கி, சுவாமி' எனக்கு அன்னங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஓரோ பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத்தார். போசனமுடிந்தபின் அவர் வெளியிலேவர, அதைக் கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொய்பாசி சகவாசம் பண்ணினவனென்று அரத்ததாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். பின்னா அவர்கள் திரிபம்பக்கம் நோக்கி நீ எந்தப் பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயென்று வினாவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகனாகிய இவனோடு நீ சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றோ என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகா காவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணி யிருக்கின்றார்; ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினான் என்றார். கோடி சென்டங்களிலே செய்த பாவம் சிவதரிசனத்தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோல நசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ்

சொல்வாராயினார். அவனோ தாசி, அகோராததிரம் அவன் அவனோடு இருந்தமையால், அவையெல்லாம் கேவலமகாவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். உடனே அரத்ததாசாரியா அந்தப்பிராமணாத திரியம்பகரோ என்றழைத்து, நீ இவர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குச் சென்று, நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்து உமமைத் தரிசனம் பண்ணினமைபால் என்பாவம் போய்விட்டதோ, சுவாமி! ரொல்லும என்று கேளும் என்றார். இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியா அறிவுறுத்தக்கேட்ட திரியம்பகர் அப்பிராமணர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குப் போயிருந்த சம்பத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்தது, தேவாதி தேவரோ தயாசமுத்திரமே, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசியோடு யான் சங்கமஞ் செய்குண்டு வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா ரொல்லும என்று பிரார்த்தித்ததா அது கேட்ட பகதரக்ஷகராகிய மருதப்பெருமான அவரைநோக்கி, எ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தபாவம் தீரந்து போய்விட்டது என்றார். சரணாதரக்ஷகராகிய சிவபெருமானுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, ஈசவானுடைய வாக்கியமன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக்கேட்டு திரியம்பகர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக்கொண்டிலா என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரத்ததாசாரியா அவனோடு தாமதுகூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்து பின்னுங் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்பேர் லவணங்கி வேண்டினார். சுவாமியும் மகாமேக கோஷம் போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினாலும், காவேரி ஸ்நானத்தினாலும் உன்பாவம் போயது போயது என அசரீரிவாக்கி

னால் அருளிஞர் உடனே எல்லாரும் ஆசசரியப்பட்டு அர
தத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்தார்கள். இதுநிற்க,

அரதததாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முட
ப்புதலவா அவதரித்திருந்தாா. இவா ஓர் நாள தமது மாம
னருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி, சுவாமி உமது
அருளிஞாலே காசி மகாக்கோத்திரதது மணிகர்ணிகையிலே
ஸ்நானஞ் செய்ய விருப்புகின்றேன் என்று ஆசையோடு
வேண்ட, ஆராரியா கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ்
செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபிததாா மேன்மை தங்கிய புத்தியை
யுடைய இவா உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணி
கர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னா கங்காஸ்நானஞ் செய்
து, விக்வேசரா தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங்
ஙனம் சிலவருஷம் கழித்ததபின், ஓர் நாள் விக்வேசரா ஆல
யததுக்குச் சமீபத்திலே ஒருவா தமது பாரியாரோடு சொ
ககட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தாா. அப்போது அவா இவ
வரை நோக்கி, 'ஓ பிராமணோத்தமரோ' நுண்ணறிவுடைய
வரோ' நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும், நல்லோ
ரும், வைதிகருமாகிய அரதததா எனபவா ஒருவர் இருக்கி
ன்றாரா? என்று கேட்டாா. அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும்
கஞ்சாபுரத்திலே அரதததா எனப பெயரிய என் மானுலர்
வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திரா க்ஷேமததோடிருக்கின்
றார் என்றாா. அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக்கே
ட்டு சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம்
விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் எனார்; அவரோடு அங்
கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன்
என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார்
நான் கீங்கள் இருவருங்கேட்ட வசனம் சொல்வேனென்று
சொல்லி, நான் இனி எப்ப்படி அங்கே போகும் வன்மை
யுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்ப்படி இங்

கு வரதீரென்று கேட்க, அவா என் கிராமத்திலே பிரமதீர்
ததம் என்று ஒன்றுளது அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு
என மாமனா ஆஞ்ஞாபிகந், அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து
இங்கே மணிகாணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி
அவ்வாறுபோகச் சுகதியுடையேனலேன் என்றார். அ
தைக்கேட்ட பெரியவா நீ இப்பொழுதும் போய் மணிக
ர்ணிகையிலே ஸ்நானம்செய்யும் என்றா. அவா அவ்வாறு
மணிகாணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த
தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடும மாமனா அடை
ந்து வணங்கி, சுவாமி' உமது கிருபையினால் கங்காஸ்நானஞ்
செய்து போந்தேன என, ஆசாரியா அவனாரோக்கி, கா
சியிலே யாராயினும் என்ன அறிந்தாரா உளரோ ? என்று
கேட்ப, அதற்கு மருகனா ஆமகாசியிலே விடருபத்தோடு
சொக்கட்டான ஆடிகொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள்
கேசமத்தை விசாரித்தார்களா என்றா அதைக்கேட்ட அர
தத்தா அவர்கள் கேட்டார்களா' கேட்டார்களா'' என்று
சொல்லிக் கண்ணீரவார ஆனந்தபரவசராய நிருத்தனஞ்செ
ய்தாரா. இதைக்கேட்ட கிராமத்தாரொல்லாம வந்து ஒருங்கு
கூடிச் சிவானுபயினாலே மணிகாணிகையிலே ஸ்நானஞ்
செய்து, பிரமதீர்தத்திலேவந்து தோன்றினமையால், இத்
தீர்தத்ததுக்கும மணிகாணிகை என்று பெயர் வழங்குக
என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர்களுடைய பாவமெ
ல்லாம ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரிவாககு எழுந்தது. அர
தத்தாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரி
வாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்
பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரதத்தா
சாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்
வஞ்ஞாராயினார். இவர் தமது மாமனார்செய்த சுருதி குக்தி.
மாலைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்து மிகக்கீர்த்தி படைத்

தார். சனங்கள் இவருடைய பக்தி விஷயத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தா என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

அக்கஞ்சாபுரத்திற் சுவபிரியொன்னு மொரு மறையவ ருமையாகப்பெற்ற சுமதி, தருமபாலன் என்னும் இரண்டு சிறுவர்களும் ஒரோதினத்தில் வாந்திபேதியாலும் பாம்புகடியாலும் இறந்தமையா லவர் மிகவுந துக்கிதது இறந்த இருமககளுடலங்களை யுந தகனஞ்செய்ய இட்டமில்லாதவராக அழுதுகொண்டிருந்தனா. இதனை யுணர்ந்து அரதத்தா அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளி பிரோதங்களை வைத்திருப்பது சரியல்லவென றுரைத்துப் புத்திரசோகத்தா லவர் அவ்வண்ணஞ் செய்யாமையால், மந்திரவிபூதியை அவ்விடந்த இருவருடலின்மீது மிட்டனா; உடனே அவர்கள் உயிர் பெற்றெழுந்தா அஞ்சலியஸ்தராக நின்று, சுவாமி! நாங்கள் முற்பிறப்பில் இச்சுவபிரியருக்கு அடிமைகளான நந்தனும் வீரனுமாக விருந்தோ, இவ்வொங்களுகஞ்ச சரியான கூலிகொடாமையினு லிவா பகசளாகப் பிறந்தோ, கடனொழிந்தமையா லுடலிழந்தோ; உம்மாலிடப்பட்ட மந்திரவிபூதியினால் உயிர் பெற்றெழுந்தோமென்று அநேக விடயங்களைக் கூறினார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமானத்துட னாகாயத்திற்கு னறி அரதத்தருடைய விபூதிப்பேற்றினால் உங்களுஞ்ச சிவலோகங் கிடைத்தது என்றனருடனே அவ்விருவரும் அவ்வுடலங்களை விட்டு தேவ உருவமெய்திச் சிவலோகமடைந்தார்கள். இந்த ஆசசரியத்தைக் கண்டவர்களுங் கேட்டவர்களு மாணந்த மடைந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் திருடன் ஒருவன் இராசாவின் சோகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்துவர, அதுகண்ட கள்வன் ஒடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து,

ஹரிதத்தா பிறந்த பிள்ளைமனை யெழிப்பி சிவலோகத்திற கனுப்பியது ஸ்கந்தபுராணம்

சுவாமீ ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள்; என்னைக்கண்டால் கொன்றுபோடுவார்கள்; காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத்திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ்செய்து யஞ்ஞாபவீததாரணஞ்செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங் கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்குமபோது, முன்னே ஓடிவந்த கள்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரத்தத்தாசாரியனைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டு கொண்டிருக்கின்றான், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தும் மற்றொருவனாயுங் காணாது தமவழியே போய் விட்டார்கள்.

அரத்தத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவஞ் சீயானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சியங்கொடுக்கவேண்டி, தாம் பிருங்கி நநதி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினோரோடு வாத்தியகோஷங்கள் முழங்க, அட்ட திக்குகளெல்லாம் அளவிலாப பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைப்பிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமா தேவியார் அமர, கபோலங்கள் விலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிவிம்பிப்ப, பவனக்கொடியின்மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள்போல உதடுகளின் மத்தியிலே தந்த வரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகாசத்திருலே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வாதம் அபயம் விளக்க, உருத்திராக்ஷ மாலாதாணராய் திபாருடராய் திபுத்தின் பிடரியிலே சர்ப்பகங்கணமணிந்ததாய் அமர, உருகும் செய்க்கப்பேரக சந்திரனாக் கொழுகிறபின்பு பிரான் அரத்தத்தாசாரியருக்குச் சாயுச்சியங் கொடுத்தான்.

குருவடி வத்தேதாடு எழுந்தருளிஞர். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி போஷுங் கொடுக்க விருமபும் சுவாமியை ஆசாரியா நோக்கி, அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர்மீது சிவபிரான் பிரீதிசெய்து, ஏ அரதத்த பகத கிரோமணியே ' உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் எனபனவற்றால் நமமை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய சைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால், எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினான்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும் லோகநாதரே ! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுதல் என்று அங்கீகாரஞ்செய்ய, ஆபிரங்கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் காலகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடிஞூரியப் பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதினமூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அரதத்தரை நோக்கி, பதினமூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மறறோர் வீட்டுக்காரர் என்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினாவ, அவர் பதினான்காம் வீட்டுக்காரர் ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாம் திரைந்து வெளுத்து நடுங்கப்பெற்றவள், நெடுங்காலத்தாள்; ஒவ்வோர் நாளும் விக்கிணைசுரருக்கு மோதகம் நிவேதிப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை, நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள்பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வரு

வேன், போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முந்திப் போகலாம், நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு வருகின்றன என்று சொல்லியனுப்பினான். அவர் அவள் வராததையை ஆசாரியருக்குச் சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவேம், அக்கிழவி விக்கினேசுவரருக்குப் பூசை செய்துசொண்டு வருகின்றோம்” என்றார். அப்போது சுவாமி புனசிரிபுடைந்து பக்கத்திலிருந்த கணபதியை நோக்கி, அக் கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளை கைலைக்கு இட்டுக் கொண்டு வருக என்று அவளை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரத்ததாசாரியா விமானத்தில் ஏறும் பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் பூசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரத்ததின மேலேறவி வைத்துத் தாமும் ஏறினார். சிவபிரான் அரத்ததாசாரியா முதலிய பக்தர்களோடு கைலையை யடைந்தார். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செட்டு முடித்து, அவற்றை மறறைய உபகரணங்களோடு கொண்டுபோந்து, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசைசெய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி உனது பூசைகொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளெனன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தைக் கேட்கின்றாள், சுவாமி! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ் நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்தித்தியராயிருந்து, உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாய பிராயசியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் கைலாசத்தை

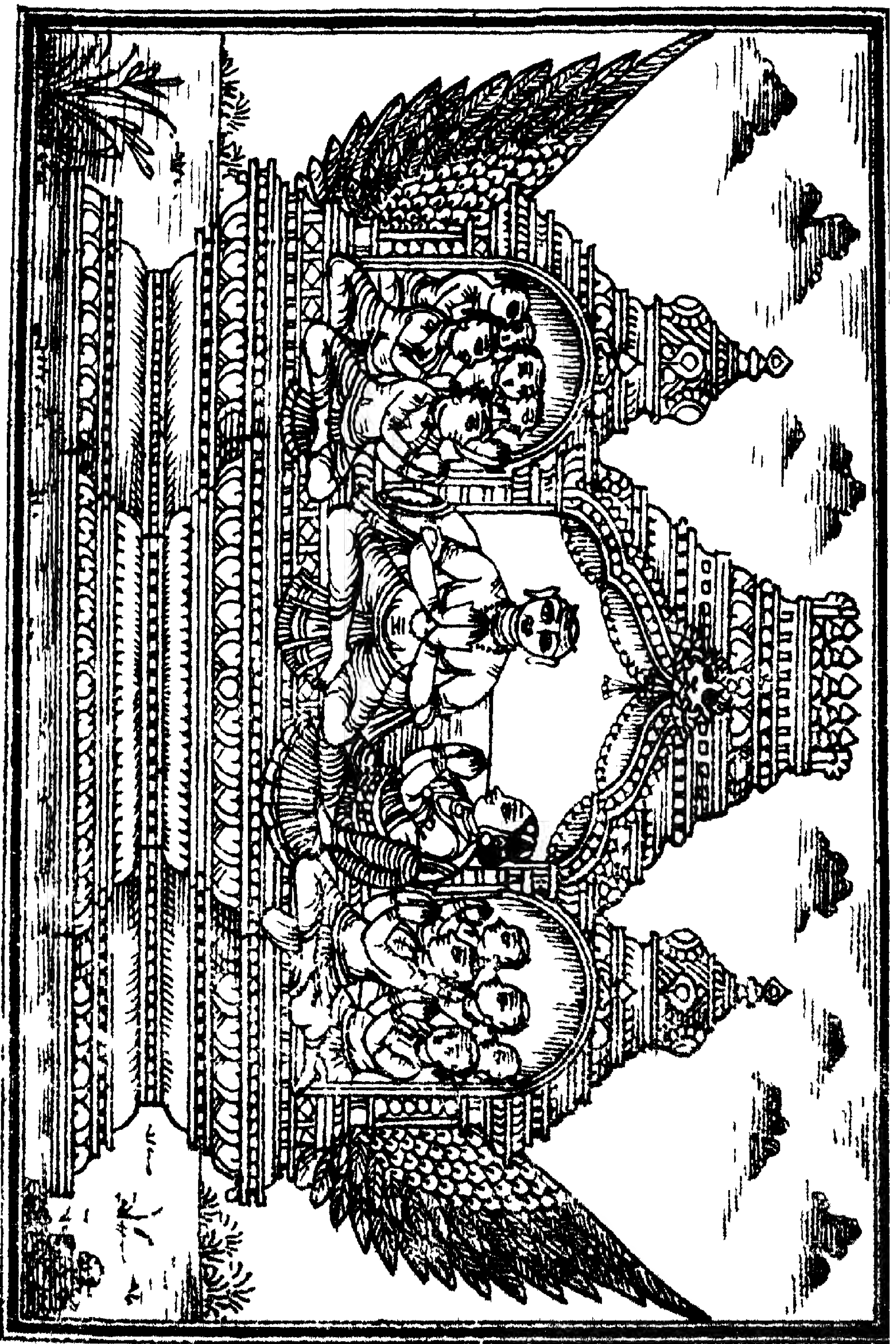
௭௨ ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்சரித்திரம்.

அடையத்தகக சகதியைக் கொடுத்து அவா ஆங்கே எழுந் தருளி யிருந்தாரா. இரதத்தின்மீதிவார்து போந்தவர்கள் பாதிதனாரஞ செல்லறகு முன்னோ இவள் அவர்களைக் கண்டு சோந்தாள். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாப் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவள் “குதிரையுங் காதம்கிழ வியும காதம” என்பது அறியோர்களோ என்றாள். அந்த வா ர்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் அழியாததும், பழிப்பற்றதும், ஆனந்தமே உருவமான தும், ஞானிகளுள்ளமபோல வெண்ணிறம்பொருந்தியதும், பாலிகளா லடையுக்கூடாததும்; அருவியை ஒலியாலும், ஐராவததை மதனாலும், சந்திரனைக் களங்கத்தாலும், அன்னத்தை நடையாலும் அறியவேண்டிய வெண்மையை யுடையதும், பகலு மிரவு மறறதும், பரமேசுவரனையே ஒத்ததுமான ஸ்ரீசைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா சூடராகிய சம்புவுடைய சாளு பத்தைப் பெற்றார்கள்.

சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியரடிமலாவாழ்க.

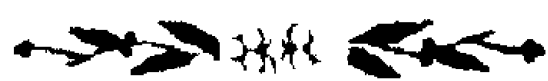

மற்றி, இந்தா சிவஸோகத்திற்கெழுந்தருளியது.

[illegible]

பாயிரம்.

விநாயகர்

கோபூதததிரமறுமாரபுடையவனே பரமேனனசசெருககுறறோர்கள்
காரபூதததிரதையிடிவிழுமாறுகண்ணனகொள்கரியபொலலா
நீரபூததவிழியினமலைபடாமபெனநைமுருவமதைநீக்கியாண்ட
வோபூதததைவங்கரததுபபெமமானதடிமலரையிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

பசுபதி.

என்றலைகளமுதலபலவிலங்குமெழிலுறுபபுடனேயேயந்ததினனை
ஒன்றியுணர்ந்தேதததாமலுறுபபாலலாகெங்கவெனவுயாமாலகூறி
நின்றபணிநதிக்கஞ்சபுரமதனிலமரோண்டோளநிடலனசெய்ய
பொன்றிகழுமடிமலரைமுடிமலராவெநநாளுமபொருத்திவாழ்வாம்.

அப்பிகை.

எழிலுறுவைகருந்தமறிலேயந்தவனே பரமேனனவீசைப்போசினதை
வழியிலுறுமகநதையுடனவாழ்நாளுமகனறொழியவலியபொலலா
மொழியதனாலரிமகனையிறககுமாறுசெய்தமுகினமெனகூந்தற
பழிதபுநலலுடையவடனவனசமலரடியிணையபபணிநதுவாழ்வாம்.

குமாரகவாம்.

எந்தமரியேபரமெனநிசைக்குமவாமொழிபபொருளகளிலலாதோடச்
சந்தமுறுமரியகனறனறலைநான்குநனிசுலங்கததட்டிககுட்டிக்
கந்தகிரியுவளகத்திறகாவலுடனேவைததுககடனீரவைப்பி [ம
வெந்தவுயிருடபடைததவினையபெருந்தகையடியையிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

ஹ்ருானசம்பந்தகவாமிகள்.

ஆழிதரிததுறுசெங்கையண்ணலயனமுதலானோரங்கைகூப்பி [ந்தை
யேழிசையினறவப்பயனே யெழிலுறுமாமறைப்பொருளையெந்தன்கி
வாழுறுநலலிறையவனெனயெனவெனபைமடமாதாவகுத்துததந்த
காழியாகோனடிமலரையகத்துன்னிப்பவத்துன்பங்கழிததுவாழ்வாம்.

ஹ்ருநாவுக்கரசுகவாமிகள்.

கரியநிறத்திருபாலுந்தேவாகோனுங்காணத்திருவுருவிற்கண்மூ
ன்றுற்ற, பெரியவனைவிடமுண்டகண்டன்றனைப்பேணாதாரகொடி

யொனப்பேசுமவாய்மை, உரியமறைப்பொருளனைத்தும் தந்தமிழிலாககி
யுறுவாசிகாபணியாகியுற்றநின்ற, வரியதிருவாகீசவடிகள் செயவடி
மலரைமுடிமலராவமைத்துவாழ்வாம்

ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகவாமிகள்.

தேனாறுங் குலவேமுடிநலலோனறனை சதினநாகுமடியவாகளசி
நதையையா, தானாறவிழிமலர ந்பூசையாற்ற தனியாழியவறநதத
வேவனறனை, ஊனாறியொளிரவமவேனமுருநையீனறவுததபனைப
பத்தியுடனுவநதுபாடி, வாணாறுபுகழ்படைத்தசுநதோசவளளலடியி
ணைமலரைவழுந்திவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமாணிக்கவாசககவாமிகள்

பந்தமுற மாலசொற்றொல்லாகுகொள்கைப படிநெருமுக்கப
புத்தரினமபாறியாட, நிறதையறுமறையிலுறாபொருளமெங்குள
நிமலனு நவித வென்னநினறுகாட்டி, அந்தமில் மாமனமதசதையழி
ததவெங்குளண்ணலதிருவாசகூரடிகளசைய, சந்தமலரடிய வேனயன
மலாகவே ததாழ்ந்திறைஞ்சியாழ்ந்தபிறப்பகற்றிவாழ்வாம்.

அரத்தாசார்யகவாமிகள்.

ஏருகிப்பூண்ணியமெனபாகியனபாகியெழிலகொண்டேனி
நீருகிப்பூந்தொடையாநிலையாகிகலையாகிநிமலனபாலோ
கூருகிப்பவளவிதழககொம்பாகியமபாகிகுலவியீசன
பேருகியுறத்தவஞ்செயசகரமாலடி மலரைப்பேணிவாழ்வாம்.

ஆசார்யர்.

பந்தவியலொடுமுத்தியியலீதெனனப் பகாந்தருளிச்சிவானந்தப்
பரவைமூழ்கி, நந்தலிலாதிருக்குமுயாமநுவுமீநதுநாயேனறனுடலாதி
மூனறுங்கொண்டி, நிறதையறுமுறுவாசிகாபணிகள் போற்றநின்றசிவ
ஞானியெனநிகிலங்குறு, மெநதைதிருவடிமலாகடமமையென்றுமே
த்தியெழிமைமலர் தூவியிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

அவையடகீம்.

மந்தியும்புகுந்தாரவறிகலா
துந்துகோட்டிலுறுங்கனியுண்குவான்
சிந்துநீட்டுஞ்செழுங்கரமேயென
வெந்தையார்புகழ்யான்சொலவேயந்ததே.

உ
சிவாயம.

திருச்சிறுமலை.

சிவாயநம:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

சுலோகம்.

ஹ்ருக்ஷிஷ்டிவலிஷ்டிஷ்டிஷ்டி
ஹ்ருக்ஷிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி
கோவாநயோரதிகஇஷ்டிஷ்டிஷ்டி
ஹ்ருக்ஷிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி

ஏகஸ்ஸமுதரஸலிலேவடபதிரசாயீ தவந்யஸ்ஸமுதரஸரதிஸ்தரி
புரப்ரபெததா | கோவாநயோரதிகஇஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி
ப்ருவந்துதமிமயமாய்ரயாம:

மோழ்பேயர்ப்பு

மன்னுங் கடலி னீரினிடை மருவுஞ் சிறிய வாலிலேமேற்
றுன்னுங் கரிய மேகமெனத துலங்கி யொருவன றுயிலுற்றான்
பன்னுங் கடலேத தூணியெனப் படுத்தே யொருவன பகையட்டா
னென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

வடமோழி - பதப்போருள்

ஏக:	ஒருவன்	
ஸமுதரஸலிலே	கடல்நீரில்	
வடபதிரசாயீ	ஆலிலையிற்கிடக்கிறவன்,	
அந்ய:து	இன்னொருவனானால்	[ம்
சமுதரஸரதி:	அந்தக்கடலை அம்புக்கூடாக வடையவனு	

எசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தரிபுரபரபெததா

அநயோ:

அதிகம்

கோவா

இதி

வ்ருததா:

அநுசிந்தியா

ஸதயம்

பருவநது

தமிமம்

வயம்

ஆஸரயாம:

திரிபுரங்களைப் பேதிததவனுமாக வுள்ளவ

இவவிருவருக்குள்

[ன;

சிறந்தவன

யாவன?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம

அநத இவனை

நாங்கள்

ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன கடலின நீரிலே ஒரு ஆலிலையினமீது கிடந்தான், இன்னொருவன அக்கடலையே அமபுகூடாக உடையவனும்திரிபுரங்களைப் பேதிததவனுமாக உள்ளவன; இவவிருவருக்குள் (யாசிற்றந்தவனென்று கேட்குமெமக்கு) இவா சிறந்தவனென்று ஞானிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், உங்களாற் சொல்லப்படுபவரையே நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

கடலி லாலிலையிற்கிடந்தானென்றது-ஹரியை; எங்ஙனெனெயன்னின், பிரமப்பிரளயகாலத்தில உண்டாகிற சமுத்திர நீரினடுவிலோ ராலிலையிற் குழந்தையுருவமாக ஹரி கிடந்தமையால். இதனை—

“அண்டபித்திகையினளவுநீரலதறிநதுகூறவொருபொருளிலே கண்டுபுத்திமிகநொந்திளைப்பினிருகணகவற்சியுறுபோதினிற் கொண்டலொத்ததிருமேனியோடொரு குருநதுபசசையிலேமீதுவந்தண்டிநிற்கவதுகண்டெனக்குமனமாதரத்தின்மகிழ்வானதே” என னும பாரதம் ஆரணியபருவத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அக்கடலை அம்பராததுணியாக்கி திரிபுரதகனஞ் செய்
தானென்றது - ஹரணை; ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தகாலததில்,
மேருவாகிய வில்லில் நாரயணனாகிய அம்பிணை வைத்துவிட்டனன்.
இதனை—

“ மேருமாமலைவலியையோர்வில்லதாத திரட்டி
யோருஞ்சேடனை நாரியாபுபொறி ததுலகனந்த
காருலாவுடல்விணடுவைக்கணைவடிவாககி
நேருமங்கிமாருதமுணையிறகதாநிறைத்தாரா” எனவும்,

“ வளைத்தவெஞ்சிலைதாங்கினென்மால்கணைசெலுத்தி
இளைத்ததுண்ணிடைபங்கர்பாரத்திளநகைவிளைப்பத
திளைத்தமூவெயிற்றீமலிநதொருகணஞ்செலாமுன்
றொளைத்ததிமையோராமாய்நதனாசாம்பராயொழிந்தே” என
வும் வரும் ஸ்ரீமகாபாரதங் கணனபருவக்கவியாலுணாக.

வ்ருத்தாவென்றது - ஞானவைராகியாதி நற்குணமுடையவர்
களை. ஒருபொருளினுயர்வையோ தாழ்வையோ கூறவேண்டுமாயின்,
ஞானமுடையோர்களாலன்றி யேனையோர்களால் ஆகா. அளவையை
முன்னே யுணரானேல், பதார்த்த நிச்சயம எவ்வாற்றறிவான்? அறியி
னும் நூலாதரவில்லாதவனதறிவு முற்றநில்லா. ஆதலாவில்விடத்தில்
வ்ருத்தாவென்றது - விதவான்களையே இவ்விடத்தளவையென்றது—
அட்டாதச விததைகளை. கற்றவர்களே நடுவுநிலைமைக் குரியவர்க
ளேனையரல்லா எனெனி லவாகளித்தது நூலாதாரமின்மையால்,
இதனை—

“ அரங்கின்றிவட்டாடியற்றேநிரம்பிய

நூலின்றிக்கோட்டிகொளல்” என்றும்,

“ கல்லாதான்சொற்காமுறுதன்முலையிரண்டு

மில்லாதான்பெண்காமுற்றற்று” என்றும் நாயனார் திரு

வாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலாலுணர்க.

ஸத்யம்ப்ருவந்து என்றது - தம்மதம் பிறர்மதம் என்னும் தாச
தம்மியங்களினாலும், பொய்யென்றுணர்ந்தாலும் தமது மதமாணுல்

எஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மௌனஞ் சாதித்தலும், அவவாறிருக்கினும் இதுதான் சரியானது என்று கூறுதலும் ஆகிய குணங்களைச் சிலரிடத்துக் காண்கின்றோம். அவவாறுள்ளவர் ஒருதலையாகவே தீருமானஞ்செய்வ துலகத்திற் சில விஷயங்களிற் காண்கின்றோம், அப்படிப்பட்டவர்களையல்ல நாம் வினாவுவது எனறதாம்.

* “சமஞ்செய்துசோதா ககுங்கொலபோலமைநதொருபாற்

கோடாமைசானோராக்கணி” எனனுந் திருக்குறளினபடி, தமமதம வேறுமதமென்று பாராது உண்மை கூறுமவர்களைச் சுட்டியே யவ்வாறு கூறியது

* தமிழம்வயமாசரயாம எனறது-மெய்யறிவுடையோர்களாற் கூறப் படுவது உண்மைப்பொருளாதலால், அவவுண்மையினவழி நிற்பதே சக்கோருககழகு எனபதாம் இதனை—

“பொருளல்லவற்றைப்பொருளென்றுணரு

மருளாளுமாணாபிறப்பு” எனனுந் திருக்குறளினபடியெ ன்றுணாக.

தாத்தர்யம்.

கடலினடுவிற் றிருமால் கண்ணுறங்கினா, சிவபெருமானவரை யே அமபாகக்கொண்டு திரிபுரசங்காரஞ் செய்தனா எனபதே.

தாரதம்மியம்.

ஒருவருக்குள்ள அமபராததூணி அமபு எனனும் இவைகளை விட அவைகளையுடையவா சிறந்தவொன்பது தேற்றம். ஒருவனது செருப்புங் குடையும் அம்புமெல்லா மவனிட்டீம்போல உபயோகிக் கப்படுபவை. அதுபோல திருமாலுஞ் சிவபிரானுல் உபயோகப்படுத் தப்பட்ட ஒருவஸ்துவேதவிர வேறின்மையினாற் சிவபெருமானே சிறந்தவொன்றறியப்படுவதனா, நாம் தாழ்வுபொருந்திய திருமலைப் பொருளல்லவென்று தள்ளி உயர்வுபொருந்திய ஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

(க)

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

எனக்

ஸஞ்ஞகாரவதாரநநெவவெவக
ஸஞ்ஞகாரவதாரநநெவவாந்யம் ।
கோவாநயொநயிகஐத்யநவீஜ்யவஜா
ஸத்யஸ்வகஸ்சரீரவயோஸ்யாஸ்யம் ॥

ஸஞ்ஞகாரசதாரநநமேவசகஸஸஞ்ஞகாரசதாரநநமேவ
சாநய: | கோவாநயொநதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயமபுருவந்து
தமிமமவயமாசரயாம: ॥

மோழ்பெயர்ப்பு.

ஐநதி லொன்று குறைநதமுகத தவனை மகனா வாண்டினளா
னிநத வுலகி லொருவன்மற றொருவ னெழிலகொள சாரதியா
வநத மகனை யேபுடையா னதனாற சிறந்தா னொனஞ்ச
சிறதை புரிந்து பெரியவாரீ செபபி லவனாச சேருதுமே. (உ)

ஆரியத்தின் பதப்பொருள்

ஏக:ச	ஒருவனானால்
சதாரநநமேவ	நான்குமுக முள்ளவனையே
ஸஞ்ஞம	பிள்ளையாக
சகார	செயதுகொண்டான்,
அன்ய:ச	மற்றொருவனோடுவென்றால்
சதாரநநமேவ	அநத நான்குமுகமுள்ளவனையே
ஸஞ்ஞம	சாரதியாக
சகார	செயதுகொண்டான்;
அநயோ:	இவாகளுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்; சொன்னால்

வயம்

நாங்கள்

தம் இமம்

அப்படிப்பட்ட அந்த இவனை

ஆச்ரயாம:

அடைகின்றோம்.

பொழிப்பு.

(௨) ஒருவன் நான்முகமுள்ளவனைத் தனது மகனாய்ப் பெற்றான், இன்னொருவன் அந்த நான்முகனையே சாரதியாகக்கொண்டான்; இவர்களிலார் சிறந்தவர்கள்? அறிவுடையவர்களே கூறுங்கள்! நாங்கள் அந்தப் புருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நான்குமுகமுள்ளப் பிள்ளையைப் பெற்றானென்றது - திருமால் நான்முகனை மகனாப்பெற்றதை இதனை—

“ வெண்டிருக்கனை கடல்நெடுவேலிமூதுலகம்
உண்டுபைத்தலைநாகபோகத்தினிலுறங்கும்
தண்டுழாய்க்கிலுந்தியந்தடத்தினிறறுளைத்தாட்
புண்டரீகமொன்றலர்ந்ததுபுலியெலாமபூடப்” எனவும்,

“ நீலமால்வாநெற்றியிற்பொடித்தசெங்கதீ
போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின்
மேலதாகவநதெழுந்ததுவெயிலவிரிபசம்பொற்
கோலமேவியகுலமறைமழலைவாய்சகுழவி” எனவும்,

“ கொங்குவம்மியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி
யெங்குவந்தனெவ்வழியிருந்தனமெனநா
வங்கண்மாதிரியனைத்தையும்பார்த்ததுபார்ப்பத
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகநான்செனச்சிறந்த” எனவும்
வரும் பாகவதச்செய்யுட்களா லுணர்க.

அவன்போலையொருவனென்றது - வேதாமங்களிலே கேட்கப்படுகிற ஹரிஹர தனது குதலுறுவானந்தச் சதுர்முகனென்றது-

9/5

“ உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்
சுருதிகடுகளறுவாசியும்

“ மறுவிலாபமறைநான்குநலவடங்களாப்பிணி தது
நிறுவியேசமயங்களாறையுமபரிகளாநிரபபித
தெறுவிலாபபெருங்குடி லேழுமட்கோலென ததிருத்தி
அறிவினீண்டவமபுயததனை ப்பாகனாவமைததாரா” என்று கூற
ப்படுகிற ஸ்ரீமகாபாரதத்தாலுமுணாக

ஹரிமைநதனை ஹரன் சாரதியாகக்கொண்டான் என்பதாம்.

ஒருவன் தன் மகனை வேறொருவனுக்குத் தேரோட்டுமபடி விதிவானாயின், தேரையுடையவனைக்காட்டிலும் தேரோட்டுபவனும் அவன் நந்தையுஞ் சிறந்தவர்க ளல்லொன்பது தேற்றம். ஆதலால் சதூர் முகனை மைந்தனாகவுடைய ஹரியினும் சதூர்முகனைச் சாரதியாகவுடைய ஹரன் சிறந்தவன் இவ்விஷயத்தால ஹரிஹரொன்னும் இருவருக்குச் சிறந்தவன் யாவன் என்று ஆயுமிடத்தில் ஹரனே என்று அறியப்படுகின்றான். ஆதலால், இவ்விஷயத்திலிழிந்த அரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாவகன் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

(2)

வனகடுவம் நலம் விடிய ள நவநீதவண
கெந் தாடிய ள நவஸம் யாசிய வநு வணம்
கொவா நயொரபிக ளத் த நம்மின வுவுகா
லத் தம்மு வணத் தகீகம் வயகோசு யாசிக்

ஏக:புந:புவிததௌநவநீதகண்டமந்யோததௌநவஸுதாமய
சந்தரகண்டம் ! கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மோழ்பேயர்ப்பு

வண்ணக் கடலே யுடையாகவளைநத வுலகில வெண்ணெய்தனை
உண்ண வெடுததா நொருவனமற் நொருவ நைழகா ரமுதடனே
நண்ணு மதியன் கலையொன்றை நயநது தலையின் மீதணிநதான்
எண்ணி லிவரு ளுயாநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்.

ஏக:புந:

புவி

நவநீதகண்டம்

ததௌ

அந்ய:

நவஸுதாமய

சந்தரகண்டம்

ததௌ

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இது

அநுசிந்தியா

வ்ருத்தா:

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனொன்

உலகத்தில

வெண்ணெய்ததுண்டை

தரித்தான,

மற்றொருவன்

புதிய அமிரதமயமான

நிலாத்தண்டத்தை

தரித்தான,

இவ்விருவருக்குள்

சீரந்தவன்

என?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆசிரியர்களோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் (புதிய) வெண்ணெய்ததுண்டை (கையில்) வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் புதிய சந்திரகலையைத் (தலையில்) வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருகளுள் சிறந்தவரை பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின், நாங்களாத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுலகிற் புதுவெண்ணெய்றுதுண்டெடுத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரிஅவண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி துவாபரபுகத்தில மதுராகரத்திற்பிறந்து, கஞ்சஜக் கும்பூயந்து, தனது தந்தையாலிரவி லாயர்சேரியிற் கொண்டுவரப்பட்டு, அசோதையின் பிரசவவீட்டி லவளை யறியாதிடப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண்குழந்தையை யாதவ க்ஷத்திரியராகிய வசுதேவா தனவீட்டிற்கு எடுத்ததுகொண்டு வரப்பட்டதற்குப்பினபு, அசோதை தனது குழந்தையே இது என்று கருதி எடுத்ததுக் கண்ணெனென்று பெயரிட்டி வளாததுகொண்டுவருங்காலத்தில, இக்கண்ணன் வெண்ணெயுண்பதி லதிகவிருப்பமுள்ளவனாய் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை யுண்பதுவுமபோதாமல், அயல்வீடுகளிலுஞ்சென்று வெண்ணெய் திருடியுண்டு, நவநீதசோமன் - வெண்ணெய்திருடி என்னும் பெயருட்பெற்றனன் இவைகளை—

“ எறித்தவெண்டிங்க ளூறு மினறு ளியமுதமென்னத
தெறித்தவெண்டயி ருண்புள்ளி திருமுகஞ்சிறப்பநின்ற
உறைப்பசுவகொண்டலன்னுடைத்தனனறடவுத்தாழி [ம்,
மறைத்தனள்வைத்த வெண்ணெய்வாரி னுடே னுடி னுடை” என்று

“ களவுசெய்மால்கா னாமற்காலமார்டனை கடோற்றுந்
தனவலர்நகையார்வைத்தவறி தனை த்தடவீடல்ரு [பெய்
மனைநெய்பால் வெண்ணெயெல்லா மசோதைசேய் கலனார்தன்
ஒளிவீழக்கவினைக்காட்ட வுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான்”
ரன்றும்வரும் பாகவதங்களின் செய்யுட்களாலுணர்ச்ச. இச்சரித்திர
பிரிவை பாகவதாதிபுராணங்களிற் காண்க.

அச

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மற்றொருவன் புதியகலை மதிததுண்டைததரிததான் என்றது-
ரகஹரணை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செயதமையால்.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமபுத்திரனாகிய தககன் என்னும் உபப்
பிரமா தன் புத்திரியாகளில் அசுவனிமுதல் இவோவதி ஈருகிய இரு
பத்தேழுபெண்களையும் அழகிய (சோடச பதினாறு)கலைகளையுடைய
சந்திரனுக்குக் கலயாணஞ் செய்துகொடுத்தனன் அசசந்திரன் அவ்
விருபத்தேழுமாதாகளில் சிலரிடத்தில் அதிக விருப்பதையும், பல
ரிடத்தில் அதிக வெறுப்பையும் பொருந்தினவனாக இருந்தான் அத
னால் அவன் மனைவியாகத் தவகன் தந்தையினிடத்திற்சென்று சந்தி
ரனது பக்ஷபாதங்களை யெடுத்ததுக் கூறினாள். அவனும உடனே
குபிதனாய் மருகனாகிய சந்திரனைக்குறித்தது நின்னழகு கெட்டொழிக,
குறைந்தழிக என்று சபித்தனன், பின்னா தககனிடத்து நின்றுங்
கிடைத்த சாபத்தினுற் சந்திரன் ஒளிகுன்றினவனாய் மிகவும் பயந்து
இனி யெனசெயவதென றஞ்சி யிரத்திரனைபடைத்து, தேவராஜ!
யான் மானுலனாகிய தககனிட்ட சாபத்தா லொளியிழந்தவனாய்
னேன் நீ விராவில் அவன் சாபத்தை ஒழித்தருள் என்னலும். அவ்
விந்திரன், சந்திர! யான் தககனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன், அது
பற்றி யவனென்சொல்லையொருபொருளாக மதியான், நீ நின்கவலை
யை நீக்கித்தருமபடி யவன் தந்தையாகிய பிரமனை வேண்டுகொள்
என்றனன் உடனே சந்திரனிரந்திரனைவிட்டுப் பிரமனிடஞ்சென் றவ
னது கால்களில் வணங்கி, ஐய! எனது கவலையை யொழித்தருள்க
வென்றனன். விதாதா-பிரமன். குமுதநண்ப? நின்சோக மொழித்தற்
கியானருகனல்லேன். தக்கன் ஏன்மகனாக விருந்தாலும் என்னை மதி
யான். ஆதலா லவனிட்ட சாபத்தை யானெவ்வாறு நீக்குவேன். நின்
கவலையை யொழித்தற்கென்னு வியலா. அதற்குத்தக்கவன் சர்வபூத
தயாபானாகிய ஹரணே ஆம். அதனால் நீ அவரிடஞ்செல் என்றனன்.
உடனே சந்திரன் கைமையை யடைத்து, அங்கு நந்திதேவருளி
னால் உள்ளே புழுத்த, ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியே வணங்கி, பெருமானே!

அந்தோ? என் உடலழகெல்லாம் தககளு லழிநதுவருகினறதாற் றே
வரீனா, சரணமாக அடைந்தேன் அடியேனை இரகழிககவேண்டும்
என்று கதறியழுது குறைகூறினான் சந்திரனது ததகால நிலைமை
யைக்கண்ட கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ-அரனென்று திருநாமமுள்ள சிவ
பெருமானா அவனை ஆதரித்தது அபயாததமளித்தது, ரோகணிகாரத
நீ தக்கனது சாபத்திற்காக அஞ்சறக நினை யாமாதரிப்பேமென்று
கூறி யவனிடத தப்போழ்கிருந்த ஒறறைக்கலையை வாங்கித் தனது
திருமுடியினமீது ஓராபரணமாகத்தரித்தது அழிவற்ற யாமிதனைத்
தரித்தமையால இனி உன்னுடலிலுள்ள கலைகள் முறையே நிரம்பு
தலும், பின்னாக் குறைதலுமாகிய தன்மையையடைந்து இவ்வுலக
த்திற சுதகில கருஷணவெனனும் பெயரோடுகூடிய பகஷமாகவாகி
விளங்கக்கடவதென றருளிச்செய்தனா. இதனாற சிவபெருமானும்,
பிறைகுடி - சந்திரசேகரன எனனு மபிதான முற்றவனாயினான்.
இதனை —

வவஜ-பவஹிஸ்துநி ப்-நகிகந்யாமிஹளஜவஃ ।

தாஸவ-பாடிளகந்யாஸுந்யாயாஹாடிகாரிணை ॥

தாவாஸ்யெஸஸீவகீப க்யதிகாயாமிவாவஹி ।

ததஸு-கந்யாடி-பெந வராடிஷி-ஸொயயநு ॥

நாஸாஸ-நகிகதவந்யு- க்யதிகாயாபயாவிதஃ ।

ஐதிதாஸாடிவஹஸு-கா டிகுஷிகொவவகாகு-வஃ ॥

ஸஸாவவந்யு-னுவர- கடியகி-தடி-ஹிஜாஃ ।

தயெவவந்யு-கி-பனு டிஸவாரெகடிய-ந்தஃ ॥

கலாசா-தாவஸ்ஷொய நெவெந்யு-ஸொவரகுகழ் ।

ஐநெ-வாவிவந்யு-கி-கிஷு ஸொ-தவா-நவ-நாடி ॥

പ്രയത്നം ചെയ്താൽ പാപം നശിക്കും എന്നു സത്യം.

பு. ம. சீ. மீ. வா. கீ. (ஜா. + கீ. உரு. ॥

[illegible]

உந்தி^ய ஸ்ரீமதி^ய ரெண்டி^ய க்கு^ய வடிவ^{ம்} நிதிரை^ய மன^{ம்} சூ^ய.

அவரது பரமபுருஷானம் ஜெபஜபதாம்பவஹம்
மொய்யாஹா? உபாதிபத மாவாநாசுதம்ஹ ஜப்யம்
பெராயாஜாவஜிதீநாநிந்யுநாந்யஸம்அஜாஃ

வாழ்கிறேன் உன் புதுப் பூவுடையா? ஜவா ।

புண்ணியா யாஸ்யீ ஸ்ரீராமகிருஷ்ண உபாஸக நெபஸநெவம்

உகந்தராயை உதவிக்கொண்டே பார்த்துக்கொள்ளும்.

சுவாமி சிவபெருமாள் தமது ஜயமிகரினார் நமர் ||

உருக்காயம் நூறு ணெனாதுவாடி ருக்கிடு ருக்கிடு சிறாவுமாய் :

கொளியுவிடுக, உன்வாழ்வுந், யென்போநு ||

மகாபெருமான்நிகடம் விஜாயவாழாஸிவம் ।

காலகரு டுவ ராபீகூடுவாது உ-காருகடிவம் ||

உமகூரடர் ஆவா வெந ராக-ஒணையீராக் கடிவறி ।

இதிகாசுவுமாய் - கூர் உருக்கெடு வவவந்தது ||

பாஷ்யநிர்வாகோஜைவகோஜைவகிஷ்பாஷ்யவ ।

புணர்ச்சிப்பாடப் பூதநாவுவியல்பெல்லுவே :

புஷ்பநெருங்குஹாஜெவெ வுதூதானுஜமாதவி ।
தத்ப்ரஹ்மநஹுஜெயா ஹமயாநஸிகாவதி ॥

ஐக்ஷாயஸஸாங்கயு கௌரோத்ராஹெஸஷிணம் ।
யுக்ஷாஹஹதயாஜெஹ்நி-ஹ்நிணஜோத்ரஹெஹஸாரம் ।

ஸஸாங்கஹந்ரஹஹயு ஹவஹெஹெஹஸாரஹயுஹ ।

ஜோஜயாஹவாஸாங்கஹ வுதூதானுஜமாதவி ॥ ௭௭

வரும் சிவரகஸ்யகண்ட சுலோகங்களாலும்,

“ இன்னபலகிளக னமலகவி ருந்நிநக நகனபினனாத்
துன்னியநாணமீனத துட்டொதைபெ ரமிருபானேழு
கன்னியாதமடைநலகிககடிமணவிசியினீராற
றன்னிகரிலலாபபொறபிறற னமதிநகடவுட்கீநதான
நாதபினம்நியைநோககியாரககுமோபெறறிததாக
வாயநதிமாவமுயததுமருவுதிசிலாபாலனபிற
ரோய்நதொருசிலையெள்ளிசுகளிகிறபாயலையென்ன
வாயநதிவைபுகன்றதேதறறியனையரோடகலசசெயதான்.

இன்னணமபுணாசசுபோறறிடேகியகிங்கட்புததேதன்
பன்னியானையாதமிறபமுதிவாவாராணும
பின்னவடானுமாறறபபேபெழி லுடையராக
வன்னவாநிறததுமேவாமாவமோடணுந்லுறறான்.

ஏனையர்தமபாறசேரானிருதுவின்வேலைபூத்த
தேனிமிசொல்லாமாட்டிசசேருருக்கணவோபோல்
வானிடைமதியப்புததேதண்மறுததனன்றிரியும்வேலை
யானதோர்பான்மைநோக்கியவொலாம்முனிந்துபோனார்.

போந்தவர்தக்கன்றன்பாற்பொருமியேபொலம்பூட்டுகொங்கை
யேந்திழைமாதர்தங்கள்கேள்வனநியற்கைகடறக்

காந்தியவுள ததனாகககனனறவன்கலைகளெல்லாந்
 தேயநதிலவாகவென்றுதீமொழிசசாபஞ்செயதான்.
 செபபருநதிருவிலவைகுஞ்சிறுவிதியென்பான்சொற்ற
 விபபெருஞ்சாபநதனனொருனறமெஞ்சாததிங்கள்
 ஒபபருங் கலைகளவைகரேகாரொருகலையாய்காப
 பொய்ப்பெருஞ்செலவமபெற்றேனபுகழெனசகுறைநதவன்றே
 மூன்றுறழைநதுவைகன்முடிநதுழிமதியமென்போ
 னன்றதனகலையினமூவைநதழிதலுமவனெயென்னச
 சான்றுகாசெயதலபோலோதண்கலையிருததேலாடு
 மான்றனன்மெலிநதுவெள்கிவானவாகோனையுறமுன
 தக்கனென்பவன்சாபததாற்றண்கலையனைததுமபோகி
 யிக்கலையொன்றுநின்றதீதுமின்றிறகருமென்னின்
 மிக்கவென்னியலபுகுன்றும்வியன்பெயாடுதாலையும்யாணடும்
 புககதொலபுகமுமபோருமபுகலவசையாகுமனறே
 ஈங்கினிசசெயுதெனனொவுணாகிலெனற்கோபுநதி
 தீங்கறவுரைத்தியென்னசசெபபினனிரங்கியேங்கித
 தாங்கருமபையுள்வேலைசாதலுநதமுவியெறகோர்
 பாங்கனையஞ்சலெனனாவிலபகாதலுறமுன.
 இதுபழியொன்றுநிற்கவின்றுதககனனனனாற்
 புதியதோருறையுமபெற்றாயபொலிவொடுதிருவுநதீநதாய்
 மதியனைமதியதற்றாய்மற்றினிவலலைசென்று
 விதியொடுபகர்திசேசையேவணடியீதகற்றமெனமுன்.
 தாமனாயென்னுந்தண்பூநதவிசிடதிசுழ்நதவண்ணன்
 மாமலரடியின்வீழாமாதுலன்வெகுண்டிசொற்ற
 தீமொழியுணர்த்தியுன்றன்சேயினைததெருட்டித்தியேன்
 ரோமுறுகவலைமாற்றித்துடைத்தியிச்சாபமெனமுன்.
 அன்னதுமொழிந்ததிங்கட்கம்புயன்மொழிவானீண்டுத
 தன்னுளநெறிப்பாலன்றிச்சார்கிலன்றக்கனென்பா

னென்னுரையிறையுங்கொள்ளான்யானவன்மாட்டுஞ்செல்லேன்
முன்னுள்ளனலன்யாககுமுதல்வனையாகினின்றான்.

ஆதலினீண்டுநின்றதிநாயகன்
காதலினமேயவககலேபுறறவன
பாதமிங்கரணெனப்பறறிவலலேநின்
பேதுறவொழிமதிபெருநதணமாமதி
என்றலுமயனபதமிறைஞ்சியெமபிரா
னன்றிவைபுகன்றனைஞானமூாததிபாற
சென்றடைவேனெனசசெப்பிவெள்ளியங்
குன்றினையணைநதுபொறகோயிலெயதினான
நங்கலையலேத்திடுநண்ணலன்றனை
யிங்கிவண்டுதுமென்றிருட்களசூழ்நதென
மங்குலினிறங்கொடுவடிவமவேறதாந
திங்கணிநெறமபிராறகினையசெப்புவான்.
வன்றிறறககனமுனவழங்குதீச்சொலாற
றுன்றிடுங்கலையெலாநதொலேநதுபொநதிட
வொன்றிவணிருததலாலுதுவுநதேதயநதிடு
மின்றினிவினையினேனியாதுசெயவதே
எஞ்சியவிககலையிருககதேதயதரு
விஞ்சியகலையெலாமேவநல்குதி
தஞ்சநீனனலதிலையெனனததணமதி
யஞ்சலையென்றனருளிஞழியான்.
தீர்தனவன்றியேதிங்கடன்னிடை
யாரந்திடுகலையினையங்நகயாற்கொளா
வார்ந்திடுசடைமிசைவயங்கசசேர்ததினான்
சாரந்திலதவ்விடைத்தக்கன்சாபமே.

நின்னதொல்கலையைநதுமுப்பகலிடைநிரம்பிப்
பின்னரவ்வழிதேயந்தவந்தேதார்கலையிரியர்

தின்னபான்மையேநிகழுமெக்காலமுமென்றான்
முன்னையாவிலே தோறி நுகுதெலாமியற்றியமுதல்வன்” என்
னுங் கந்தபுராணக்கவிஞர் ஹ முணாக.

தாரதம்மியம்.

அரி வெண்ணெயையும், அரன் சந்திரகலையையும் தரித்தனா என்
பதாம் வெண்ணெயை விரைவில் தரித்து பரிமபொருள், சந்திரகலையே
யோ நித்தியமான பொருள் அதிவுபதம் பொருளையுடையவனைக்
காட்டிலும், நித்தியமான பொருளையுடையவனை சிறந்தவனென்பது
தேற்றம். ஆதலால் வெண்ணெயே நிகரிய றறியிலும் சந்திரகண்
டந்தாகிய ஹரனை சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்கனாரியை இவ்விஷ
யத்திற் சிறந்தவனல்லவென நெறுதிசுகுச சிறந்தவனான றறானையே
சரணமாக வைத்து வணங்குகிறோம் — என்று (க)

வனகொல்லிநடிகாபிபவ்ருஜிந்ரொஷு
வானெந்நூலிவொர்நூலொலிதகநொஷு
கொவாநயொரயிகுதந்நூலிந்நூலா
ஸகந்நூலவந்நூலிவொயொரயாஸி

ஏகோஸ்திரந்தகுடிலவாஜமந்திவோஷுந்சாதயோஸதிமேருசிகாஸ்
திதகந்தவோஷு. கோவாநயோரயிகுதந்நூலிந்நூலாஸததி
யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸாரயாப.

மொழிபெயர்ப்பு.

அதிர்த சாணங் கோமயமென றறையு மவற்றா லழகினங்க
னொழிந்த விடையர் குடிலவாஸித துற்றா நொருவன் மற்றொருவன்
கழிந்த கருமைப் பொற்கிரியின் கண்ணா குகையன் காதனமை
யிழிந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

நந்தகுடிலவாஜமந்திவோஷு - இடையர்களுடைய (அல்லது, நந்தனு
டைய) அபரிசுத்தமான மாட்டுக்கொட்டி
ல்களையுடைய வீடுகளில்

அஸ்தி	இருந்துகொண்டிருக்கிறான்,	
அந்ய:ச	இன்னொருவனான	[கைகளில்
மேருசிகரஸகிதகததோஷ-மேருமலையிலுள்ள	சிகரத்திலுள்ள	கு
அஸ்தி	இருக்கிறான்,	
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்	
அநிக:	மயாக்கவன	
கோவா	யாவன்?	
இதி	இதனை	
அபுசிகதியா	ஆலோசித்து	
வருத்தா:	பெரியவர்கள்	
ஸதயம	யதார்த்தத்தை	
ப்ருவந்து	சொல்லுவதன்.	[னையே
தமிமம	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட	அந்த புருஷ
வயம	நாங்கள்	
ஆர்யாம:	ஆர்யக்கினரோம்	

பொழிப்பு

ஒருவன் கந்தவிரச மந்திரம்மன்னுவ கன்றுகளோடுகூடிய மா
ட்டிததொழுவத்தி லிருப்பான், அல்லது கந்தகோபனுடைய ஒழுங்
கீனமான குடிகளில் வசிப்பவன், இன்னொருவன் (பொன்மய
மான மஹா) மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள குகையினிடத்தை இட
மாகக்கொண்டவன், இவ்விருவர்களில் யாவா சிறந்தவர்? உண்மை
ஞானத்தைபுடைய வீர கூறுவீர்களாயின், நாங்கள் அமமஹாபுருஷ
னைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கந்தவிரச மந்திரத்திலிருந்தானென்றது-ஹரியை, அது
அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால்.

(ஹரியாகிய) கண்ணன் கந்தகோபனுடைய கன்றுகளுங் காலிக
ளும்பொருந்திய ஒழுங்கீனமான தழைகளிட் டிழைத்த வீடுகளிலிருந்

தனன்; மாடமாளிகைகளோடு கூடியதனே நந்தகோபனது வீடுக
ளெனின், அனறெனபேம. யாதாவெனில், நந்தகோபன் முல்லைநில
த்தலைவன்; முல்லைநிலத்தினாகஞ்சகு நாகரீகமானவீடுகளு முடைக
ளுமில்லை. இதனை —

“ முடையுறிபொறுததசுவலினாவெருததநறியதனவிள
முடையெனுமெயிறறினவழிவிரவுகொசசையுடையுமொழியின
முடலைபடுநெட்டையுடலினரமுககுறுமுறுகுமறுவையா [ர
முருகொழுகுவெட்சியிதழிநறைகககுபிடவமதுமலா
இடைவிரவியிட்டகுழையினாகுலத்தினமுதனமையறன்வழி
யெமதுமகள் சுறகமிதுவெனவிதிப்பமுதலுமொருபகல்” எ-ம்,

“ தனவுகாட்டிமவெணமுற வறவமுநதுவாவாயசோதைபசசைத்
தழைக்கூளாயினினமுடைப்பகுவாயததடவுததாழிநெட்டுறியின்”
எனவுந்,

“கோதுளியொயப்பமருணமாலையிறகொண்டலவண்ணன்” என
வும் வருவனவறகுலுணாக

ஸ்ரீஹரியானவா-நந்தகோபனது வீடுகளிலிருந்தாரொனபதை—
“வாயாலவீழ்குருதிநதிநிகராயோடவடைவரைபோலமாண்டுவிழப்
பெகனைக்கொன்ற, தூயோனைத்ததித்தனாகளமுனிவொல்லாஞ்சுரு
தியுறத்துமபுருநாந்தாகளபாட, வோயாமலமலாமாரிசொரிந்தார்வா
னோருயாதேவதுநதுபிசங்கொலிப்டவெயதி, ஆயோகளநதன்மகிழ்
வெய்தப்புக்காரசோதையுரோகணியாகத்தனைத்தாரன்றே.”

“படர்கடர்விட்டொளிகாலுஞ்செய்மணிசூட்டரவரசாமபரமன்
ருளும், தொடர்கடர்விட்டொளிமாலைமலராதனத்தவடனருடோய்
வானும், அடர்கடர்விட்டொளிர்வானத்தண்டாபுகழணடாபிரானகத
துளாயர், பிடர்கடர்விட்டொளிர்மணிப்பொண்ணிப்பூவைகளினுங்கப்
பிறங்குவாரால்” என்னும் பாத்தோத்தரபுராணத்தாலும்,

“ தந்தமுறியிலவர்கைத்ததயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற்
குந்தியுரவின்மிசையேறியினங்கோலியர்முன்குத்தாடி

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

சூந்

நததன்மனையிலசோதையிருநயனங்களிககவிளையாடு
மைந்தனிருதானொருநாளுமறவாதாரோபிறவாதார" என்று ஸ்ரீம
ஹாபாரீதத்திலும வருதலைக்கொண்டினாக.

ஒருவன மேருசிகரத்திலுள்ள குகையிலிருக்கின்றன நென்றது
ஹரினே, அது அவவரன அவவண்ணமிருத்தலால இதனை —

“ சிகரியெண்ணிலசோதெழுநதுயாநதுமீசசெனறே
பகருமுக்குவடியாநதுறுமபங்கயனறிருமால
முகங்களைநதுளானமுவாகுமுதனமைசாலபதிகள்
அகநெடுநதலைமுனறினுமாமெனவறிவாய” என்று பாரதத்திலும்,

“மேருவரையதற்குநதிபிரமனமூதூமிக்கமனோவதியதற்குமே
லைத்திக்கி, ஞானனவாழவைகுண்டமவடகீழ்பாலிநாதனமாசோதிட்
கத்திசைகளெட்டுரு, சீரியவிநதிரனமுதலாமெண்ணமாதேயந தெற்கு
முதலவடக்களவுமருங்குதனனி,னேரியதோதேயமதுசெவ்வேபோ
குநெடுமபூழையொன்றுளதுநினைகமாதோ” என்று ஸ்ரீகந்தபுராணத்
திலும்,

“ மாதிரததலைவாதததமதிசையின் மருவியகுவட்டிடைவதிவ,
ரோதியசிரத்திநாபபணுங்குடாதுமுதீசியினகுணககுமுசசிகர,மேதக
விளங்குமயனரிய்சனவிளமபியமுறையினவீற்றறிருப்பா, ரோதமிலவற்
றினபெயாமனோவதிவைகுண்டமேசோதிவெற்பெனக” என்று தணி
கைப்புராணத்தும்,

“ தண்ணறுங்கமலததுறைதலைவனுள்விரும்பும்
எண்ணருமபுகழீசனுமாயனுமிருப்பக்
கண்ணகனறிருகடிகரிரண்டெழிலகலந்து
விண்ணுபர்ந்தவமமேருவின்முகட்டினில்விளங்கும் ” என்று
பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

நாற்பர்வம்.

ஒருவனிடக்குடிவிலும், மற்றொருவன் மேருமலையிலும் இரு
க்கின்றார்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உவலைக்குடிவென்று பிறர்கூறியபடி காணப்படும் இடையர் சேரியிலுள்ள நந்தனது வீட்டை யிடமாகக்கொண்டிருப்பவனைக்காட்டிலும், பொன்மயமான மஹாமேருமலையை இருப்பிடமாகக்கொண்டிருப்பவனை இவ்விருப்பு முறையிற் சிறந்தவனாகின்றன அதனால்தும் முறையிற் ருத்வடைந்த ஹரியைத் தாழ்ந்த பொருளாகவும், ஹரினைச் சிறந்த பொருளாகவுமறிந்த நாங்க ளரியையொழித தரினை வணங்குகின்றோம் —எ-று. (சு)

ஹரிஹரதாரதம்மியம்
வந்தஹரிஹரதாரதம்மியம்
கொவாநயொராய்குஹரிஹரதாரதம்மியம்
ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஏதஸ்ஸஹரிஹரதாரதம்மியம் முபாசயதஸ்தாவநயஸ்து தைருபசிதஸ்ஸமுமோததஸமாதிகோவாநயொராய்குஹரிஹரதாரதம்மியம் த்யம்ப்ருவநதுதமிமமவடமார்ப்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தேனார் கமல மாய்ரததாற சிறந்த பூசை தனையொருவன
வானோர் புகழ்ச செய்தானவ வளங்கொணநிய கமலததைத
தானே யேற்றுப் பின்னொருவன நவரு மகிழ்ச்சி தனையுறறன்
ஏனே யிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற டெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

யம்

உபார்ச்சிய

தஸ்தென

ஒருவன்

ஆயிரந்தாமரைமலர்களால்

வெண

அர்ச்சித்த

இருந்தோ

ஸ:	அந்த
அநய: து	இன்னொருவன்
தை: *	அந்தத் தாமரைப்புட்பங்களால
உபசித:	பூஜிகபபட்டவனாய்
தஸ்மாத	அந்த பூஜையினாலே
முமோத	சந்தோஷிததான;
அநயோ:	இப்படிப்பட்ட இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவனென்று
இதி	இதனை
அத்சிந்தியா	ஆலோசித்தது
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	யதாரதத்தை
ப்ருவந்து	சொல்லுங்கள்
தமிமம	உங்களாற் பெரியவனென்று கூறப்பட்ட
	அந்தச் சிறந்தவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	காததாவாக வாசரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஆயிரம் தாமரைமலர்களால அர்ச்சனை செய்தனன், அவனைப்போல விளங்கவெடுத்ததுகாட்டிய வின்னொருவன் முன்சொன்னவனாற் செய்யப்பட்ட பூசையைப்பார்த்து மகிழுகின்றான்; இவர்களில் யார் சிறந்தவனென்று கேட்குமெமக்குச் சத்தியமும் கல்வியுந் தவமுமுள்ள பெரியவர்களாகிய நீங்கள் இவர் சிறந்தவனென்று சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனை ஆசரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனாய்ந் தாமரைமலர்களாற் பூசித்தானென்றது-ஹரியை. அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால். இதனை—

விஷ்ணுஸ்தாயம் நமஸ்காம் ஹரிஸ்தாயம் நமஸ்காம்
 வஸுதாயம் நமஸ்காம் ஹரிஸ்தாயம் நமஸ்காம்
 வஸுதாயம் நமஸ்காம் ஹரிஸ்தாயம் நமஸ்காம்

என்று ஸ்ரீ மஹாஸகாதத்திலும்,

“ மாயிருங்கமலப்போதுகைகொண்பொகிசான்ற
 வாயிரந்திருநாமத்தானித்தலுமருச்சித்தேத்ததி
 மேயினன்திருமாலனேனாபத்தியினவினேவுகாண்பான்
 பாயிரமறைகடேறப்பரமபொருளொருநாளங்கண் ” என்று

காஞ்சிமானமியத்திலும்,

“ வடகிழக்காசைதன்னிலவாளியொனேருநிந்தீர
 நெடியவெனையதிதலாயவிவிங்கமொன்றியற்றிநீரார
 கடிமலராதிகொண்கிகவினுறுபூசைசெய்தான்
 படியிலப்பரனைச்சுந்தோசப்போபகருகிறபா ” என்று சுருதிபுர

மானமியத்திலும்,

“ பூவாயிரந்தோட்டிருங்கமலப்போதாயிரத்தாலவழிபட்டா
 னாவேறுயாததோனிலவனிலைமயறிவானேககியகமலத
 தோவாவொருபூக்கிடையாதுவருந்தப்புரிந்தானொருநாளிற்
 தேவாதிபனாட்கொருநயனமலரிதசாத் ககுறைதீரந்தான் ” எ
 ன்று உபதேசகாண்டத்திலும் வருதலால், திருமால் சிவபெருமானை
 ஆயிரங்கமலத்தாற பூசித்தனனொன்றியப்படுகின்றார்.

“ ஒருவனதற்குமகிழ்வாகியுறைந்தானென்ப ” என்றது-ஹர்
 யாற் செய்யப்பட்ட பூசைக்கு மகிழ்ந்த ஹரினை இதனை—

“ திருவினாயகனவழியருச்சனைதிருத்தக்
 கருமணிக்களத்தெம்பிரான்கருணைமீக்கூர்ந்து
 பொருவிடைப்புறத்தினிதெழுந்தருளினன்புகுந்தான்
 குருதிவெண்ணினைத்திரியானிகுலங்குவித்தான் ” என்ற
 உபதேசகாண்டத்திலும்,

“ஆங்கவணேநோக்கி நின்பூசைக்கமகிழ்ந்தே முனக்கிஞ்ஞான்
று, தேவகமலவிழியளித்தேம்பதுமாக்கனெனுடிபெயரிற்றிகழ்வாயவ்
ஜர், பாங்குபெறுதிருமாற்பே நெனப்பொலிகவென்றருளிப் பானு
கோடி, தாங்குத்திராசசுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவியெங்
கோன்’ என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும வருதலாற் சிவபெருமானா
கிய ஹரணே மாயோன செய்த பூசையை மகிழ்ந்து நின்றவனாக
வறியப்படுகின்றான்.

தாத்தபர்யம்

இருமா லாயிரந தாமரைமலாகளாற பூசைசெய்தவா; சிவபெரு
மா னப்பூசையைப்பெற்று மகிழ்ந்தவா எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

உலகத்திற் கணகூடாகப் பூசைசெய்பவனிலும், பூசையை யே
றறுகொளப்பவனே சிறந்தவெனப்பது தேற்றம் ஆதலால் ஆயிரந்
தாமரைமலாகளாற பூசைசெய்த ஹரி, அப்பூசையை யேறறுகொ
ண்ட ஹரன் எனனும் இருவர்களில ஹரணே சிறந்தவெனன்று அறிய
ப்படுதலால், இவ்விடயத்திறகுழா டைந்த ஹரியை அபிரதானமாக
வொதுக்கி, மஹாபுருஷனாகிய ஹரணையே சிறந்த பொருளாக வறி
ந்து நாவன அவ்வருகிய சிவபெருமானைச் சரணமாக வடைகின்
றோம்

(1)

மாஜா நுகாரவநநீமஸரீரவனகொர்ஜாக்

ஸாதிநிநிபுவிபுமஸரீரவனகொ

கோவாநயொரயிகுதநுநுநுநுநுநுநு

ஸக்யுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு

காடாந்தகாரகநீலசரீரவதோஜோத்ஸ்நாதிரிர்மலவிபுத்தஸரீ
ரவத:| கோவாநயொரதிகஇத்யநுசித்தியவருத்தாஸ்-ஸத்யம்ப்ருவந்து
தமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

‘மதியு முடிவு மில்லாமன் மறைக்குங் கொண்ம வுறமிரவி
லதிக மான கருகிறத்தை யடைந்தா னொருவ னயனொருவன்

கூஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

துதிசெய் மதியின் கிரணமெனத் துலங்கு முருவ னிவர்தம்மி
லதிக மெவரோ வவர்தம்மை யறைந்தாற் பெரியீ ரடைகுதுமே.

பதப்போநுள்.

ஏக:	ஒருவன்
காடாந்தகாரகநீலசரீர:	காடாந்தகாரததைப்போல கனமானதும், நீலமானதுமான சரீரத்தையுடையவன்;
ஏக:	இன்னொருவன்
ஜோஸ்நாதி	• நிலாவைப்போல மிகவும்
நிர்மல	பரிசுத்தமானதும்,
விஸுத்த	சுத்தமானதும், வெண்மையானதுமான
சரீர:	சரீரத்தினையுடையவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருகருள்
அதிக:	சிலாகனீயமானவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை-என்று
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	இதன் உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம சொன்னால் [வனை
தமிழம்	உங்களா லக்கிரனாககூறப்பட்ட அந்த வி
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்:	ஆசிரயிககினரோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் காடாந்தகாரமான திருமேனியையுடையவன், மற்ற
ஒருவன் நிலாவைப்போல சொலிக்கின்ற திருமேனியையுடைய
வன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், அறிவிற் சிற
ந்தவர்களே! நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.*

விதப்பு.

காடாந்தகாரமான சரீரத்தை யுடையவனென்றது - ஹரிஹர
அது அஃகரி அஃகாரன சரீரத்தோடு திருத்தவன். இதனை—

“ கருவிமாழுதிற்கொழுந்தெனக்கண்கவர்மேனி
திருவில்கான்றொளிசிந்திடசெய்யதாமரைக்கண்
அருள்பொழிந்திடவற்புதகருழவியாய்தேதான்றும். என்றும்,
—ண்ணேமணியேகருநாயிறுபோலவாய்
உண்ணோயொழியவுனைப்பெற்றேனானுவந்து
மண்ணோமகிழவளராமற்போகருவனோ
பெண்ணாகயான்பிறந்துபீழையினைப்பெற்றேனே ” என்றும்
பாகவதததும்,

“ பெரியவனைமாயவனைப்பேருலகமெல்லாம
விரிகமலவுந்தியுடைவிண்ணவனைக்கண்ணுந்
திருவடியுங்கையுமெழிலசிறந்தகனிவாயுஞ்செய்ய
கரியவனைக்காணாதகண்ணென்னகண்ணே
கண்ணிமைத்துக்காணபாதங்கண்ணென்னகண்ணே ” என்று
சிலப்பதிகாரத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவனிலவினிறமாகவுற்றவொளிகொளுருவுடையான் என்ற
றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவண்ணமிருத்தலால். சிவபெரு
மான் சுத்தஸ்படிகம்போன்ற வெண்ணிறமுடையவனாதலால், வெண்
ணிறமுள்ள சந்திரிகைபோன்ற வருவினென்னுரைக்கப்பட்டது.
இதனை—

“ஒளிவளர்விளக்கேயுலப்பிலாவொன்றேயுணர்வுருழ்கடந்தேதா
ருணர்வே, தெளிவளர்பளிங்கினறிரண்பணிக்குன்றேசித்தததுட்டித்
திக்குநதேனே, ஒளிவளருள்ளததானந்தக்கனியேயம்பலமீடரங்கா
க, வெளிவளர்தெய்வக்கததுகந்தாயைத் தொண்டனென்விளம்புமா
விளம்பே” என்று திருவிசைப்பாலிலும்,

ஒதயெநஜமஜுராஜாநீடிப் பெருகணவவடிவா
பெருகந்தெ - வரவொலிவாசகிகாடிபுலபுலவா
பெருகந்தெ ஒதிதநாதிநகருவாபுதிமகந்தெருதிவதன்

ஜெயாதகம் - வெஜாஜீவஜாவீவரஸ்ரிவாஜைகலஜெயா
கிஹ்வெஜெயியா! என்று விததாநதசாராவளியிலும்,

“ உலகெலாமுணாநதேதாதற்கரியவன

நிலவுலாவியகோடலிலேணியன

அலகிலசோதியனமபலததாடுவான

மலாசிலமபடிவாழ்த்திவணங்குவாம்” என்று பெரியபுரா

ணத்திலும் வருதல்கொண்டிணாக

தாத்தபர்யம்

அரி கருபபன், அரன் வெஞ்ருபபன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்திற கருநிறமுள்ளவனைவிட வெண்ணிறமுள்ளவன் சிற
ந்தவனாக அறியப்படுகிறான், ‘சூகாரஸாபுஸாபுஜ’ என்று மகா
கவியாசிரமர்களிதாசனுரைத்தபடி, நாரி இவ்விஷயத்தில தாழ்த்தவ
னாகிறான் ஆதலால் கருநிறமுள்ள சிறந்தவனாகாட்டிலும், வெண்
ணிறமுள்ள புறநீன் இவ்விஷயத்திற சிறந்தவன், அதனால் நாம்
தாழ்த்த புறநீனைய அபயிரதானதாக வொதுக்கி உயாநத புறநீனைப் பிர
தானமாகக்கொண்டி அவ்வரணையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்
ளோம்

(சு)

வனகநிகுஹாரஜீவஜதாதாரஜீவமஜநயூ

புயாதிகிலஸகியாங்குஹாரடி

கொவாநயொநயிகஜதநவீஜுவஜா

வீத்யுஹுவனாதஜீவயஜோஸ்யாஜீ

ஏக:குமாரமபஜத்ஸதாராமநங்கமந்ய:ப்ரயாதிகிலஸக்திதரம்கு
மாரம் | கொவாகயோரதிகஇத்யநசிந்தியவ்ருததாஸஸத்யம்ப்ருவந்து
தமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயரீப்பு.

மின்னார் பூன்களிலங்கொருவன் மிகவு மனங்க மாணானத்

தன்னோர் மகனாத் தானுற்றான் தன்போ லொருவன் ஞானியில்

ஒன்னர் குடனா மாஸையிடு மொளிரவேற குமரன் றனைபுடையா
னினனோதமமிறசிறந்தவனயா ரிசைததாறபெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுதராம	மிகவும
அநங்கம	அங்கமில்லாதவனாக விருக்கிற
குமாரம	மகனை
அபஜத	அடைந்தான,
அந்ய:	மற்றொருவன்
சக்திதரம	வேறபடையைத் தரித்திருக்கிற
குமாரம	குமாரனை
ப்ரியாதிகில	அடைந்திருக்கிறான்ல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா:	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிரதிய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம் சொன்னால்.
தமிமம	உங்களாற சொல்லப்பட்ட அதை இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அனங்கனென்று சொல்லப்படுகிற மகனையுடையவ
னாக இருக்கின்றான், அவனைப்போன்ற இன்னொருவன் சக்திதரனா
கிய மகனையுடையவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்து
ள்ளவனை பெரியவர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மகாபுருஷ
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதிப்பு.

அனங்கனை மகஞ்சுபுடையானென்ற தரியை, அது அவ்வரி அவ்
வண்ணமுடையவானாக விருத்தலால

ஹரி தனக்குப் புதுபொருடே பரிவலாதி நுகுகாலதனில் அரணேனோ
க்டி அநிககாலக, தவருவசயசனன ஹரியின் தவத்தககிரங்கி ஹரன்
உமாதேவியாருடன அநிககு ககா'யவீததனன. உடனே அவ்வரி
வணங்கி தேவதாரிவகன தவத்தனன சிவபெருமன, ஹரியே!
நின் தவத்தககுநாதேவ, காரிய ரிசதேம, வரகீகன தருகினேரூம்
என்றனா. நிறுதால, காமந'கி நுபககடலாகிய தேவரீரது கரு
ணையால அடிபெருரு புத்திர ஹுடையவானாக பெண்கிமனறனன்.

ஹரன் ஹரி நயப்பாத்த உகீயவாரதே மகனேயுடையவானாவ
என்றனன. அபொபுது அருயி நுகத உமாதேவியா, நாரண! நின்
னிடத்தண்டாரும அருகன ஆவிறைறானுமேலயே இறந்துபடுவா
னாக என்றனன உடனே ஹரி, தேவ கலயாண்' அடியேன சிவபெரு
மானது வருகையா லானகமகொனாதி நின்னை வணங்காதிருந்தே
னே அனரி அகாபாவகதாலனர. ஆதலா வெனதிபபெரிய குற்றத்
தை மனனிகது, என்னைக கிருகாததனாககோண்கிமென்று ஜகதம்
பிகையின் பாதங்கரில் விழுந்த வணங்குதலும், தயா 'நதுவாகிய
அவ்வமமை, முகுத்தி' நினமான இவிறைறானு விறந்துபடினும்,
பின்னு பிவாரேலயே அருகருய இருப வருவான என்ற அருககிரகி
த்தனர் அதனால் மனதன ஹரியின் மனத்தின் வழியாகத்தோன்றி
பஞ்சபாணங்களையுங் கரு மபுவி லீலயு முடையவானாய், காமததுக்கதிகா
ரியாய் காமெனன்று பெயர்பெற்றனன மனதிற பிறந்தமையால மன்
மதெனென்று கூறப்படுகிற வவன, ஒருகாலத்திற கைலாசத்திற் சிவ
பெருமான் கலலாலநிழலில் தகடினாமுர்ந்தியாய் ஜனகாதியாகளுககு
உபதேசஞ் செய்துகொண்டிருந்த சமயத்திறசென்று பஞ்சபாணங்க
ளையும் அவர்மீது விட்டு நெற்றிக்கண் நெருப்பாற் சாம்பராயினன்.
பின்னர் அவன் மணவியாகிய இரதியின் வேண்டுகோளால் பார்வதி
கலயாணத்தில் இமையமலையில் யாவருங் காணும்வண்ண மெழுந்து

இரதிக்குமாத்திரம் உருவமுள்ளவனாகவும், ஏனையோருக்கெல்லாம்
அருவமானவனாகவும் விளங்கித் தன்ஞெழில நடத்தற் கரனளித்த
வீரததால் அநங்கனாய் விளங்கினான் இதனை—

தவபுஷ்பாசுபவெத்ராஜெஹ ஏயாஜிக்யுக்ரவாநியெ ।

நிரவத்யுஷ்யெவெஸகெஷெநாவாகுரகாஷணாசு ॥

ஐதிஹம்புராசு ஏயாஜிஹவாஜெஸகஜாஹரிஃ ।

தயெதிவா வக்திநாஜெவாபுராஜாஜெஸகஜா ॥

தஜெததவகஜாஜெக்யுபாவககீகுவீததாராஜ ।

யஸாநஜெஸகஜாஜெக்யுபாவககீகுவீததாராஜ ॥

சுவாபவாநாசகஸ்யஜாதவெத்ராஜெஜாஜெயா ।

ஹவெநத்ராஜெக்யுபாவககீகுவீததாராஜ ॥

வனுக்கொஹாஜெயெஜெஹயிசுவாதெநாவிவாநு ।

புஹாஜெக்யுபாவககீகுவீததாராஜ ॥

விஹாஜெக்யுபாவககீகுவீததாராஜ ॥

புஹாஜெக்யுபாவககீகுவீததாராஜ ॥ என்று ஸ்காந்த

மஹாபுராணத்திலுள்ள சங்கரசங்கிதையில், சிவரகசியகண்டத்தில்

தேவகாண்டத்துள்ள சுலோகங்களாலும்,

“ உநதியா லுலகைதததவொரு தனிமுதல்வன்முன்ன

மைந்தர்தாமினமைமயாலேமன்னுயிரதெதாருதிக்கெல்லாந்

தந்தையாயிருந்ததங்கோன்சரணமேயரண்மென்னாச்

சின்னதெய்துழிகாவுஞ்செய்தவமியற்றியிட்டான். என்றும்,

தவமுழந்திருந்தகாலேச்சாரதப்புணரிசுற்றக்

கவுரியுந்தானுமையனகருணையால்வந்துதேதான்றப்

புவிதனையனந்தமாயோன்பொள்ளெனவெழுந்துபோற்றிச்

சிவனடிவணக்கஞ்செய்துசெங்கையாற்றெழுதுநின்றான். என்றும்,

மாதொருபாகன்மகிழ்ந்தருள்செய்து
 நீதவமாற்றிறெடுமபகனின்று
 யேதிவண்வேணடுமியமபுத்யென்னச
 சீதானின்னனசெப்புதலுற்றான என்றும்,
 அந்தமிலாயுவுமாருயிராகாபபுரு
 செந்திருவேடுறைசெலவமுமீந்தாய்
 மைந்தனிலாடல்வருந்தினனெந்தாய்
 தந்தருளாய்தமியேற்கினியென்றான். என்றும்,
 குன்றினையாற்றிடுகோனிலைசெப்ப
 நனறெனவேநகையாநகையில்லா
 வென்றொருசெமமலுனைக்குதவுற்றா
 மென்றருள்செய்தனன்யாரினுமேலோன். என்றும்,
 கழையிசைபோற்று கருங்கடல்வண்ணன்
 முழுதுலகீன்றிடுமுற்றிழைபாதந்
 தொழுதிலனின்றுதுதித்திலனன்பால்
 வழிபடுநீரினவ்ணங்கிலன்மாதோ. என்றும்,

முறையினுற்றனககிளையவளெனேறமுன்னினன்கொலொழுவ
 முநடுவு,மிறுதியுமில்லாபபரமனுக்கெமபோலிவளுமோர்சத்தியெனநி
 னைந்தனனென, மறுவிலாமலைமகளெனவுளத்தேமதித்தனன்கொலோ
 மாயவன்கருததை, யறிகிலேமுமையம்மைபாறசிறிதுமன்புசெய்தில
 ன்முன்புசெய்வீனையால். என்றும்,

ஆன்றவைம்புலனொருவழிப்படுததியார்வம்வேரறுததையமொ
 ன்நின்றி, ஆன்றிரிந்திடினுந்நிலைதிரியாவுண்மையேபிடித்ததுலகங்களை
 முழுதும், ஈன்றவெம்பெருமாட்டியைநீக்கியெமபிரானேயேவழிபடுமி
 யற்கை, மூன்றுதாளுடையவொருவனுக்கல்லா லேனையோர்களான்
 முடியுமோமுடியா. என்றும்,

: அன்னகாலையிலெம்பெருமாட்டியாழியம்படையண்ணலைநோக்
 கி, யென்னைநீயிவணவமதித்தனையாலெம்பிராற்குநீயன்புளனன்றான்,

முன்னநீபெறுமதலையுமையன் முனிவினொல்லையின் முடிந்திடவென்
னாப், பன்னருங்கொடுமொழி தனையியமபிப்பராபரன்றனைநோக்கியே
பகர்வாள் என்றும்,

ஆனதோர்பரப்பிரமமுமயானே யல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பே
தை, மானுடப்பெருமபசுக்களையெல்லாமருட்டியே திரிவஞ்சகன்மு
ன்ன, ஞானநீரினாலறிவினாலன்றிந ணுகுரு தநீயணுகிறிபதுவோ, ஆ
னுலாவியவுயிரினுககுயிரா மொருவசெல்லுதும்வருகென வுரைத்தா
ள். என்றும்,

இறைவிதாண்மலர்பணிந் தபினெம்பிதான்பதமு
முறையினாற்பணிந் திருவாதஞ்சீர்த திகண்முழுது
மறையின்வாய்மையாறபனமுறையாலவழுததுதலு
நிறையுநல்லருள்புரிந் தனன்றனககுநேரிலாதான் என்றும்,
மாதுநீயிவற்கருளபுரியென்னவம்மாது
சேதரன்றனைநோக்கியேநம்பெருந்தேவ
னோதுமவாய்மையும்யான்முனிந் துரைத்திடுமுரையும்
பேதியாவினியாவரேயன்னவைபெயாப்பாரா. என்றும்,
எங்கனாயகன்விழிபொழியங்கியாலிறந்து
துங்கமேன்மையோய்பின்முறைமுன்புபோற்றேருன்றி
யிங்குன்மாமகனிருக்கவென்றுரைத்தனனாமையா
ளங்கதாகவென்றருளியேமறைந்தனனையன்” என்றும் வருங்
கந்தபுராணத்துக் கந்தவிரதப்படலத்துக் கவிகளாலும்,

“ திங்கண்மேவுசெஞ்சடைததேவனமாரவேள்
இங்குநின்றெய்யவும்மொரிதரும்நுதல்விழிப்
பொங்குகோபஞ்சுடப்பூளேவீயன்னதன்
அங்கம்வெந்தன்றுதொட்டனங்கனையாயினான்” என்று வருங்
கம்பராமாயணத்தாலும்,

“ சுபாநீரங்குதக்காரீகெய்யாபெவெய்யுரணஹ
வநஹதிவிவ்யாதவ்யுபாபுஷுதிராவவ” என்று வான்

மீகத்திலும் வருதலைக்கொண்டு, ஹரியின் குமாரனை அனங்கனென் றுணாக.

ஒருவன் சத்திதரனெனும் பேருற்ற மகனை யுடையவனாமென் றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவண்ண முடையவனாகவி நுதலால். சிவபெருமான தனது நெற்றிகண்ணின் தீபபெ றியின் வழியாய் குமாரஸவாமிபை உண்டாகி வேலாயுதமளித்தது வேலாயுதக்கடவு ளென்று சொல்லுகிற சத்திதரனாக இருக்கச்செய்தனன் இதனை—

‘புபுரோஜாநஸகிபாஜா’ என்றம, ‘ஸகிபாராயெ நஜி’ என்றம, “குடாககொழுந்தொடாமிலைசசியசெவவேற் குரிசில் வாழ்குமரகோட்டமுரைப்பாம” என்றம, “வேலுலாந்தடக்கைவேந்த னெனசேந்தனென்னுமெனமெல்லியனே” என்றம, “மறங்குலவு வேலெடுத்தகுமரவேளசேவடி களவணக்கஞ்செய்வாம” என்றம வரு வனவற்றால் சத்திதரனை அரன் மகனென்னுணாக.

தாத்தபீயம்.

ஒருவன் அநங்கனாகி மகனையுடையவன், மறனொருவன் சத்திதரனா கிய மகனை யுடையவனென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

அனங்கனாகிய மகனைக்காட்டிலும், அவ்நாபுஞ் சத்திதரனாகும் உள்ள மைந்தன் சிறந்தவனென்பதற்கெனத்தலை ஆதலால் அன ங்கனாகிய மகனையுடைய ஹரிபைக்காட்டிலும், அவ்நாபுஞ் சத்தி தரனாகியமுள்ள மகனையுடைய ஹரனை இய்யி டிப்பதற்கெனத்தவன்; ஆதலால் நாம் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரிபை அப்பிரதான மாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனை பிரதானமாகக்கொண்டு அமமஹாபுரு ஷனுடைய சரணங்களில் அடைக்கலம் புகுகின்றோம்.—எ-று. (எ)

ஸ்ரீரகுபதோவகிஷபகுபதேஷ்டிகே

ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீவலஜல்தவ ஸரணம் ஸாரமெது.

ஏக:	ஒருவன்
பூர்வம்	முன்னே
அஃதம்	விருமப்பபட்ட
ஸ்திரோபம்	பெண்ணுருவத்தை
ஆப-கில	அடைந்தான அல்லவா?
அநய:	மற்றொருவன்
எவரத்யை	தன்னுடைய சம்போகத்தின்பொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பஜதே	அடைந்திருக்கிறான்;
அநயோ:	இவ்விருபுருடாகளுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லாம். சொன்னால்
தமிழம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட வந்த விவனை

க௦அ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனழகிய மோகினிபபெண் ணுருததை முன்ன மடைந்த
னன், இன்னொருவன் அநதப் பெண்ணுருவமானவையே தனது சுக
த்தின்பொருட்டுப் புணர்ந்து மகிழ்வடைந்தனன், இவ்விருவாகளிற்
சிறந்தீவனிவனென்று இனிமையினையுடைய பண்டிதர்களான நீங்கள்
சொல்லுவீர்களானால், உங்களாற் சிறந்தவனென்று சொல்லப்பட்ட
அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்
றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாதா மோகினியா யுற்றானென்ற தரியை, அது அவ்
வரி அவ்வண்ணம் மோகினியுருவுற்றமையால

முனனொருகாலத்திற் றேவர்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத்
தால் நரை திரை பிணி மூபபாதிகளை யடைந்து மிகவுங் கஷ்டப்ப
ட்டு கஷ்ட நிவித்தியை யுததேசித்தது ஸாக்ஷாத ஸ்ரீஹருந்தவாசி
யான பகவானையடைந்து அவரது சரணசரோருகங்களை வணங்கி
ஸ்வாமின், தயாநிதே! நாங்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத்தா லியற்
கை யழகை யிழந்தவர்களாக விருக்கின்றோம், அதுமாததிரமோ நோ
யினாலும வருத்தப்படுகின்றோம், இத்தருணத்திற் பகைவர்களாகிய அசு
ரர்களும் உபததிரவிக்கின்றார்கள்; வலியற்ற நாங்களென்செய்வோம்;
தேவரீரைச் சரணமாக வடைந்தோம் என்று கூறினார்கள் அதைக்
கேட்ட பகவான் ஆலோசித்தது இனி நீங்க ளமிாதமுண்டாலொழிய
உங்களுக்கு அமரத்துவம் வித்திக்காது என்கூற, அவர்கள் அமிாதத்
தை எப்படி முண்டாக்குகிறதென்று கேட்கப் பாற்கடலில் உலகங்க
ளிலுள்ள சிறந்த வோஷதிகளையிடிக் கடைந்தா ளமிாதந் தோன்று
மென்று கூறிப் பாற்கடலின்கரையையடைந்து அனந்தனைக்கொண்டு
மந்தரமலையைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை மத்தாக்கி சந்திரனை யம்
மத்திர்க்குக் காம்பாக்கி வாசகியை அதைக் கடையுங் கயற்குக் கடை

விக்க வாரம்பித்தனா தேவர்களால் தனியே அதனைக் கடைய முடியாமையினால், திருமா லசுராகளையுங் கூடச்சோதது நீங்களிரண்டு வகுப்பினாகளுமாகக் கடைபுஙகள் என்று கூறவே, அசுராக ளொரு புறமுந் தேவாக ளொருபுறமுமாக்கக் கடைநதாராகள்; கடைதலும் அக்கடலினின்றும் விஷமுதலியவைகள் தோன்றியானதற்குப் பின்பு கடைசியில் அமுதகுமபம பிறக்க, அதனைக்கண்ட தேவர்களு மசுரர்களு மாவாரஞ்சய்த சமயத்தில், அசுராகள் துராகிருதமாயமிர்தத் தை எடுத்ததுகொண்டிது எங்களுக்கென்று கூறுதலும், இனி யென் செய்வோமென்று கவலையுற்ற தேவாகளை யாதரித்தது நின்ற திருமால் அசுராகளை வஞ்சிக்கு மபொருட்டொரு பெண்ணுருவங் கொண்டனன். இதனை—

“செய்யமணிமேகலைசிலம்பொடுசில்மப
மையொழுகு ஶாகுழலின் ஊண்டிசைமிழற்ற
வெயய பூலையாரொடுவெளவளை யெழிற்பு
பெயபுகில ணணனொருபெண்ணுருவெடுத்தான்” என்று
பாகவதத்திலும்,

“ஆற்றலமிகையாறசுதைக்குடதன் லேடலவாளவுணாகைப்பற்றத்
தோற்றுமறுகிபுத்தேளிரலநீதங்குந்துயானோக்கிக்
காற்றுந தளவநறுமயிரசக்கமஞ்சுறகொண்டலிணைவிழிக்குக்
கூற்றமபதைக்குமோகினியா/மவடிவமாங்குகொண்டனனால்” என்
று காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

“எமமாலி துவந்துள தாமலமக்கேயேதன்றே
தமமசையினுற்சுராதானவாதமமினமாறய்த்
தெமமானமுடனொபாரவுன்னலந்தீர்வுநோக்கி
அமமால்வினாவொருமோகினியாயினே” என்று கந்த
புராணத்திலும் வருதல்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் அந்த மோகினியான ஹரியைப் போகித்தானென்றது-
ஹரினை, அது அவ்வான் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

கடல்கடைந்த திருமால்கொண்ட பெண்ணுருவத்தி னழகைக் கண்டு மகிழ்வுடன் புணரவிரும்பிச சிவபெருமான் ஹரியைப்பார்த்து, மாலே! நினது பெண்ணுருவத்தை நீ காட்டு என்றனர், உடனே அவரும் அவ்வுருவத்தட னெதிரில் நின்றனர்; சிவபெருமா னவ்வுருவத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புணரவிரும்பி மேருமலையின் தென்புறத் திலுள்ள சாலமரசசோலையி லவளை யழைத்துக்கொண்டு சென்று புணர்ந்தனர். இதனை—

‘மு.ஹீகொதாநயிகுபாஸுரொஜெவஸுபிஜெநாஹராட்ர।
விராவருகஸ்யுநீகடெஜுஸெஞ்சீ வஸ்யுதஸ்யுஸஃ॥

தவெஸ்யாஹஸுராகொஜெமஸிகுஜிரொஷாபுஜாபரவா।
உஜாரயாரிவஸதஜாலுஸுஸுநஸுநீரிணீ॥’ என்று சங்கரஸம்
ஹிதையிலும்,

“ பற்றியேகிப்படியிசைநாவலாற்
பெற்றதீவீறபெருங்கடற்சாராபினின்
மற்றுநேரில்வடதிசைவைப்பினி
லுற்றசாலத்திணைநிழனண்ணிணை. என்றும்,
நண்ணியேதனிநாயகன்விடைப்
பெண்ணினீர்மையைப்பெற்றிடுநாரண
னுண்ணெகிழ்நதுமயக்குற்றருகியே
யெண்ணிலின்புறக்கூடினனென்பவே” என்று கந்தபுரா
ணத்திலும்,

“ மையல்செய்மோகினிவடிவங்காட்டுபு
வெய்தெனநடந்தனன்வேளைவென்றகோ
னெய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்பூல்வங்
கையகன்றேடினன்கரியமேனியான். என்றும்,

“ மதுவலுமெம்பிரான்வலிந்துபற்றியான்
செருந்தத்தழீதியினனினையகாலையில்” என்றும் வருங் காஞ்
சிப்புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மீயம்.

ககக

தாத்தரீயம்.

ஹரி மோகினியானான், அரன அமமோகினியைக்கூடிச சுகித் தான் என்பதாம்.

தாரதம்மீயம்.

பெண்ணுருவத்தைக்காட்டிலும் பெண்ணுருவத்தைப்புணர்ந்து சுகித்த ஆணுருவஞ் சிறந்ததும் ஆண்பாலுருவத்திற்குப் பெண்பாலுருவமடங்கி நடத்தலும் உலகிற் கண்கூடாகவே காண்கின்ற நாம் பெண்ணுருவடைந்த திருமலைக்காட்டிலும் அத்திருமலை மனைவியாகக்கொண்டு புணர்ந்த சிவபெருமானை யுயாநதவராக இவ்விஷயத்திலறிகின்றோம். அதனா லிவ்விஷயத்திற ரூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானப் பொருளாகத்தள்ளி ஹரனைப் பிரதானப்பொருளாகக் கொண்டு, அரியையொழித்தது அரனது திருவடிகளிற் சரணம்.புகுகின்றோம்; உயாநததை கைககொண்டு இழிந்ததை அப்பிரதானமாக்க லுலகத்தி லுயாந்தவாகளது வழக்கா தாலா லவ்வாறே செய்கின்றோம்.—எ-று.

(அ)

ஹரிவல்லவகரஹேநவநீதமேக

கூநெய்யாடிசுகிவல்லவகரஹேநவநீதமேக

கோவாநயோரயிகுஹதநவநீதமேக

வந்ததமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

முஷ்ணதிவல்லவகரஹேநவநீதமேக அநயோததாதிஸுநீதயாம்பர மாமிர்தந்தத | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிரதயவ்ருததாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மட்டார் கொணற நழ்றேறு மருவு மிண்டயர் பாடிகளிற் [வன்
மட்டான் வெண்ணெய் தனையொருவன் கருதுமவன்போ லுறுமொரு
மட்டார் சுகித டமக்கெல்லாஞ் சிறந்த வமிர்த மெனுமொன்றை
மிட்டா னிவகட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாத் பெரிய ரிசைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

வல்லவக்ரஜேஹ

நவநீதம்

முஷ்ணாதி

அநய:

ஸுதீயாம

தத

பரமாமிராதம

ததாதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

வருததா:

அதுசினதியா

ஸத்யம்

ப்ருவநது

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

இடையர் வீடுகளில்

வெண்ணெயை

திருடிககொண்டிருக்கிறான்,

இன்னொருவன்

பண்டிதர்களுக்கு

பிரசித்தமான

சிறந்த மோகூததை

கொடுத்திருக்கொண்டிருக்கிறான்,

இவ்விருவருள

சிறந்தவன்

எவன்?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உணமையை

சொல்லலாம

உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இந்த

சிறந்தவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இடையர்களது தழைகளிட்டுக்கட்டிய வீட்டினுள்ளி
ந்த வெண்ணெய் (மொத்தைகளைத்) திருடினான், இன்னொருவ
தன்னையடைந்த அடியவர்களுக்கு அழியாத அமிர்தத்தைக் கொடு
நான்; இவ்விருவர்களி லுயர்ந்தவரை பெரியவர்களே நீங்கள் கூ
றால், நாங்க ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்கு
ன்றோம்.

வீதப்பு.

ஒருவன் வெண்ணெய் திருடினானென்றது-ஹரியை, அது அவ
வரி அவ்வண்ணந் திருடியிருத்தலால்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரஞ் செயதபோது பலராமனும் மற்றைய
கோபாலச்சிறுவர்களும் உடன்வரவும் வராமலும் சென்று வெண்ணெ
யைத் திருடினான் இதனை—

“ அற்பொருளினென்றேயமரர்கணந்தொழுதேத்த
உறுபசியொன்றினறியேயுலகடையுண்டனையே
உண்டவாயசளவினாலுறியெண்ணெயுண்டவாய
வண்பிழைய்மாலையாய்மாமோருட்கைத்தே’ என்று சிலப்
பதிகாரத்திலும்,

“ எந்தைபுகுந்தொளித்தமனையுறியெண்ணெயெட்டாமற்
குந்தியுரனமீதேறிககல்லி னுற்குழிசியுடைத
தந்தவிராகையாலேந்தியினி தருந்தியாங்கெயது
மைந்தருக்குமிகவளித்ததுப்பூசைசுகுமவழங்கினான்” என்று கூர்
மபுராணத்திலும்,

“களவுசெய்மால்காணாமற்காளமாமனைகடோறுந்
தளவலர்நகையாரவைத்தவுறியனைத்ததவிமலகு
மனையெய்பாலவெண்ணெயெல்லாமசோதைசேயகலனாத மெய்
யொளிவிழக்கவினைக்காட்டவுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான்”
என்று நாரதபாகவதத்திலும் கூறப்படுதலைக்கொண்டுணாக.

இன்னொருவன் மாறவமுதளித்துள்ளான் என்றது - ஹரினை,
அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமளித்திருத்தலால் ஹரன் ஞானசாரியனா
யெழுந்தருளி, பக்குவர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், நந்தி மார்க்கண்
டேயன் முதலியவர்களுக்கும் ஞானோபதேசத்தாற் பிறவியை யொழி
த்தருளி ஞானமீர்த்ததை யருளினான். இதனை—

“என்றும்பிறந்திறந்தாழாமேயாண்டுகொண்டான்
கன்றூல்விளவெறிந்தான்பிரமன்காண்பரிய

குன்றாததில்லையம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றார்குழலினீதோனோக்கமாடாமோ” என்று திருவாசக
த்திலும்,

யவனதாதிபாரபீடதாஸௌவணி என்று சுருதியிலும்,
“மைந்தநீநமைவழுத்திமாசிலா-முநதுபூசனைமுயன்றதன்மையா
லந்தமில்லதோராயுள்ளிற்கியாந் - தந்துநல்கினுமென்றசாற்றினான்”
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

“வழுததல்கேட்டலுமதிமுகிழணிந்தவாசடைமேற்
குழைததபைந்தளிர்க்கொன்றைதாழ்குழகன்வந்தாவி
யழிககுங்கூற்றுவனுனனுழையனுகிடானென்று
தழைதசகாதலாற்றலையினமேற்றன்கரம்வைத்தான்” என்று
இலிங்கபுராணத்திலும்,

“அருமறைசசிறுவவுருத்திரசமகஞ்செபித்திடலொழியளவிறந்த,
மருமலர்ப்பொகுட்டுப்பிரமர்தங்கறப மல்லலந்திருவொடுமபொலியா,
வுருகெழுதோற்றக்கணங்கடமபதியாயினி தினிலுறைந்தோளியெறி
க்கும, பொருவருஞானசகடாபபிழம்பாகு மெனதுழைப்பொருந்துதி
யென்றான்” என்று கூடாபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டிணாக

தாற்பரியம்.

ஹரி திருபெவன, ஹரன தனனையடைந்தவாகருக்கு அமிர்தங்
கொடுப்பவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

(திருபெவன் தாழ்ந்தவன்.) அவனிலும் கேவலமான பொருளைத்
திருடினவனையும், சிலாகனீயமான பொருளைத் திருடினவனையுங்
கூறுங்கால், (சிறந்த திருடனைப் புகழுகிறார்கள். தாழ்ந்த திருடனைச்
இவன் சாமான்ய திருடனென்கிறார்கள்.) அவனிலும் இழிந்தசாதியா
ர்களது வீட்டிறசென்று சாமான்யமான வஸ்துவை திருடினவனை
உலகினர் சீ! இது ஒருபொருளாகத் திருடினானே இது ஒருபிழைப்
பா! அது கேட்டகேடு காலனோபோட்டால் வருது என்று ஸாமான்ய

ஜனங்களுஞ் சொல்வதை நாம கேட்டிருக்கின்றோம் ஆதலால் கேவ
லம் இடையர்களது குடிசைக்குணுழைந்து சாமான்யமான வெண்
ணையைத்திருடின ஹரியையும், திருடாகளுககுள்ளேயும் மதிக்கப்
படாத கேவலமஸாமான்யதிருடனாக வெண்ணேணடியதாகின்றது.

உலகினிற் கொடையாளிகளைப் புகழாதவாகளில்லை கொடை
யாளிக ளுள் ளும் சிறந்தபொருள்களைக் கொடுத்தவாகளை மிகவும புக
ழுகிறார்கள் ஹரன் தன்னையடைந்தவாகளுக்கு அமிரதத்தையே-சா
வா உமபைய அரித்திருக்கின்றான். ஆதலா லவனது புகழுக்கள
வில்லை. இதனால் நாவகள் கேவலம் இடையாகுடிசையுட் புகுந்து
வெண்ணெய் திருடியபகோத்ததியடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தில்ப்
பிரதானமானவனாக ஒதுக்கி ராயுநதன்மையாற் சிறப்படைந்த ஹரினே
யே சரணமாகவடைந்து துதிக்கின்றோம்.—எ-று (க)

ஊகந்ரயாதிஹிஸகாமிநிதிப்ரயி
நெந்ராமநிஹிதகாமிநிதிப்ரயி
கொவாந்யோரதிகஇதயநுசினதியவருததாஸஸதயமப்ருவந்
ஸகிப்ருவந்ரததீரவயபோஸ்யாமி॥

ஏகந்ரயாதிஹிஸகாமஇதிப்ரயிததிமந்யோகமநநிஹிதகாமஇதி
ப்ரசித்திமகோவாந்யோரதிகஇதயநுசினதியவருததாஸஸதயமப்ருவந்
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ॥

மோழ்பெயர்ப்பு

மனனா நின்றச காமனென மருவுங கீர்த்தி தனையொருவன்
துன்னா நின்றான் மற்றொருவன் துகட ருவகி லுள்ளவர்கள்
துன்னா நிகத காமனெனச் சொற்ற பெயரை யுற்றுள்ளான்
இன்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: ஒருவன் [கூடினவன்
ஸகாம: காமத்தோடு கூடினவன் (மன்மதேனாடு

ககக

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

இதி
ப்ரஹித்திம
ப்ரயாதிஹி
அநய.
நிஹதகாமம்
இதி
ப்ரஹித்திம
அகமத
அநயோ.
அதிக:
கோவா
இதி
அதுசிரதியா
வ்ருததா:
ஸத்யம்
ப்ருவந்து
வயம்
தமிமம்
ஆஸ்ரயாம:

என்று
பரஹித்தியை
அடைந்திருக்கின்றனல்லவா ?
இனனொருவன [யுடையவன்
காமத்தைத் தள்ளினவன், அழித்த காமனை
என்று
பரஹித்தியை
அடைந்தான்,
இவர்களுககுள்
அதிகமானவன
யாவன ?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொன்னால்
நாங்கள்
உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்தவிவனையே
ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன அழகுபொருந்திய ஸகாமனென்று (காமத்தோடு கூடிய வன் எனவும், மன்மதனோடு கூடியவன எனவும்) பொருந்திய திருநாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறான், இனனொருவன நிஹிதகாமனென்று (காமம் இல்லாதவனென்று - மன்மதனை அழித்தவனென்று) சொல்லப்பட்ட திருநாமத்தைக்கொண்டவனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவர்களில் இவ்விஷயத்தி லெவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஸகாமனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறிருத்தலால். இதனை—

“முளிசினேத்தருக்கள்யாவுமுனனையிற் பசுமையெய்தித்
தளிர்குழைத்தருமபுதோற்றப்பாடியதையறன்னைக்
களியொடுகண்ணேனாக்கியாசைநோய்கவற்றமாழாந
தளிபெறுவாயில்காணுன்பார்த்தனதருகுசாநதான’ என்று கூர்ம
புராணத்திலும்,

“ததையுமலாதாரண்ணலிவவண்ணமயலுழநதுதளருமேல்லைவ,
சுதையுமனத்திடருடையசெங்கமலமுகமலர செய்வெய்யோன பு
தையிருளினெழுகின்றபுகர்முகயானையினுரிவைப் போவைபோத
த,உதையகிரியெனுங்கடவுளதுதலகிழித்தவிழியேபோலுதயஞ்செய்
தான” என்றிராமாயணத்திலும்,

“இக்கொடுமொழிபுகனறெரியைமூட்டியே
புக்குயிர்துறந்தனளபுலம்பியாங்கவள
அக்குறுசுடலைநீருடிவாடினான் [லும்,
மைக்கடன்மேனியனமாலினமூழ்கியே” என்று கந்தபுராணத்தி
பாசுராசாநுமதவ்யுஷொலாஹுதவாஹுதாநாநா என்ற
சிவரகஸ்யகண்டத்திலும்,

“மெல்லெனமுல்லேமூரலாள்வியநதெததகாலையாழ்
வல்லமாதவததெனயதிவாணெடுங்கண்மங்கையிவ்
வெல்லிளங்குழவிமாயனீன்றதோனறல்வேனிலஞ்
செல்வனின்மனாளுனென்றுதேர்ந்துதன்மைசெப்பினான்” என்று
பாகவதத்திலும் வருதலைகொண்டுணாக.

ஒருவன் நிஹிதகாமனென்றது-ஹரனை. அது அவ்வரனவண்ண
மிருததலால் இதனை,—

“மேனாளுகிலந்தரமெல்லியலா - வாளுவருடன்னையளித்தொருபால்
தானாகவிருத்தியதற்பரனை - நானாமயல்செய்வதுநன்றிதுவே”
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

“விட்டவெம்பகழிமுற்றும்வியத்தருவிமலன்மீது
பட்டலுஞ்சிறிதேவேளைப்பார்த்தனன்பார்த்தலோடும்

கக அ

ஹரிஹரதாரதம்மீயம்.

கட்டழல்பொதிந்தநெற்றிககண்ணதுகடிதேகா 1 ற்
சுட்டதுகைலேமுற்றறுஞ்சுழ்புகைபரவிறறனறே ” என்று கந்த
புராணத்திலும் வருதலேகொண்கொணாக

தாதீபாயம்.

ஹரி ஸகாமன, ஹரன நிஹிதநாமன என்பதாம்

தாரதம்மீயம்

உலகத்தில் காமமுள்ளவனைககாட்டிலும் காமமில்லாத இந்
திரியவசியினும் மனமதனோடு ஸகவாஸம் செய்பவனைவிட கொ
டிய காமனை அழித்தவனும் சிறந்தவனாகினான, ஆதலா விந்தவிஷய
த்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமானவனாகத்தள்ளி நாம்
பிரதானமான ஹரனைத் தலையால் வணங்குகின்றோம் (க0)

ஹகோவிஸாதிநாய வநுஷாஸிதிநேசு

ஹநேசுநாயநிஷவவெஸாஸிவிதிநெசு

கோவாநயொநயிகுத நுஷிகுபுபா

ஹநுஷுநவகூடசுலேவயகோஸுயாஸி

ஏகோவிபாதிநாயசந்தரஸமதவிநேதரஸதவநயோரவந்தஸகஸோ
மஸிகிதரணேதரஸ கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸஸத
யமப்ருவநதுதமிமமவயமாஸுரயாம ||

மோழ்பேயரீப்பு.

பரிய கடலி ன்டுவதையம் பண்ணு மதியும் பரிதியுமே
பெரிய விழிக ளாக்கொண்டு பிறங்கு மொருவன் பற்றொருவன்
அரிய மதியுஞ் சிகியமென வறையு நயனத் தொடுசிறந்தான
இருவர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்போருள்

ஏக0

ஒருவன்

ரவிசந்தரஸமத்வி

சூரியசந்திராகளென்னுஞ் சமானமான

நேதராஃ	இருவிழிக ளுள்ளவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான,
அந்யந்து	மற்றொருவனானால்
அரவிந்தஸகஸோமஸிகிதரிணேதர -சூரியன சந்திரன் அக்கினியெ	ன்னு மூன்று கண்களே யுடையவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான ,
அநயோஃ	இவ்விருவரு க்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	எவன
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வருததாஃ	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	உங்களா லுயர்ந்தவனென்று கூறப்படுகிற
	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சூரியனென்றும் சந்திரனென்றும் பேர்பெற்றுள்ள இரண்டு கண்களேயுடையவன். இன்னொருவன் சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மூன்று கண்களேயுடையவன், அறிவுள்ளவர்களே இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவ னிவனென்று நீங்கள் சொன்னால் நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பரிதிமதியெனும் பேருற்ற விழிகள் இரண்டிள்ளானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறான இருவிழிகளே யுடைமையான். இதனை—

“ மண்டலமபாதமாவானமேமனியா
 முண்டகனமுதலினோமொழியுறுப்பதாய்
 பண்டநலவதனமாமபரிதிமாமதி
 விண்டிருவிழி ஈளாவிளங்குவேனியான் ” என்னும் ஸ்ரீ மா
 பாரதததாலுணாக

இன்னொருவன முச்சுடர்களையும் விழியாகவுடையானென்றது-
 அரணே, அது அவ்வான அவண்ணம முச்சுடர்களையும் மூன்றுகண்
 களாகக்கொண்டிருத்தலால் இதனை—

“ இருசுடாதமகாதாரமாகியவெமதுகஞ்சத்
 திருவிழிபுதைத்தவாற்றாறபடைப்பாதிசெய்கைமாறி
 உருகெழுதிமைநினையுற்றதாலதற்குத்தீர்வு
 மருமலாககுழலினாய்மரபுளியியற்றலவேணடும் என்றும்,
 இருந்தவாறிருநதுபம்புமெண்ணிலாவுயிருமவாடி
 வருந்திடுமிடும்பைநோக்கிவளளலார்வந்தேநெற்றித
 திருந்தழலவிழியைவல்லேதிறந்தனரிளமகாக்கள்
 கருந்துயருழப்பவீனேரோர்காணபரோசிறிதுபோதும் ” என்றும்
 வரும் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணாக

தாத்தியம்

இரண்டுகண்களுள்ள ஹரியைவிட மூன்றுகண்ணுள்ள ஹரணே
 சிறந்தவன் எனபதாம்,

தாரதம்மியம்.

பிரபஞ்சத்தி லொளிப்பொருளாகவுள்ளவைகள் சூரிய சந்திர
 அக்கினிகளேயாம் அவைகளில ஹரி சூரியனையும் சந்திரனையும்
 இரண்டு கண்களாகக்கொண்டிருக்கின்றனன், ஹரன் சூரிய சந்திரர்
 களுடனே அக்கினியையும் கண்ணாகக்கொண்டிருக்கின்றனன்; ஒன்
 றைக் குறைவாகவிட்ட ஹரியிலும் சுடர்களனைத்தையும் கண்ணாகக்
 கொண்டெள்ள ஹரனன்றோ இந்தவிஷயத்திற் சிறந்தவன் ஆதலால்
 நாங்கள் முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டெள்ள ஹரணே
 இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாக அறிந்து ஹரியை கண்களின் விஷயத்

தில் தாழ்ந்தவனாக அகற்றி உயர்வான ஹரினைச் சரணாகதியாக அடைந்து வணங்குகின்றேம —எ-று. (கக)

மொவாகக்ஷவிமசி புவிலா திடுவக
ஹநெ பாவுஷாயிவதி நாயகஜத பூணி!
கோவாநயொராயிகஜத பூநுவிஜ பூவூகா
ஹத பூஸூவஜதரிஜ்வயபோஸ்யாஜி!

கோபாலகதவமபிகமயவிப்ரதிசைகஸதவநயோவருஷாதிபதிநாயகஇத்யபாணி| கோவாநயோரதிகஇதயநுசினதியவ்ருததாஸஸதயமப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம. ||

மொழிபெயர்ப்பு

தளவ மொளிரு முலலைநிலந் தனனிற் கோபா லகனாகி
உளவ னொருவன மறொருவன உயாந்த வீடப வதிபதியாய
மிளிரு மவறகு நாயகனா மேவி நினரு னினனவரில
எளிய ரல்லா தடைநீங்க எிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:ச	ஒருவனானால்
கோபாலகத்வம	கோபாலகததுவத்தை
அபிகமய	அடைந்து
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான்,
அந்ய:து	இனனொருவன ஆனால்
வ்ருஷாதிபநாயக	இடபாதிபதிநாயகன்
இதி	என்று
அபாணி	சொல்லப்படுகின்றான் ;
அநயோ:	அவர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை

அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவத்து	சொல்லலாம சொன்னால்
தமிமம்	அந்த விஷ்ணு
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பவனென்று பிரஸித்தியானவன், ஒரு வன் பசுக்களுக்குள் சிறந்த வாஷபங்களுக்கு அதிபதியாகிய மஹா வ்ருஷபத்துக்கு அதிபதியென்று யாவருங்கூறுகின்றனா, இவ்விருவாகளிற் சிறந்தவனினனொன்று அறிவிற்சிறந்த நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் கோபாலகததுவமுடையவென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணமுடையவனாக விருததலால். இதனை—

“வேலிக்கோல்வெட்டிவிளை யாடுவில்லேற்றித்
பீலிததழையைப்பிணையைப்பிணைத்துபிறகிட்டுக்
காலிப்பினபோவார்க்கோகோலகொண்டுவா

கடல்நிறவண்ணற்கோர்க்கோல்கொண்டுவா. என்றும்,

ஆநிராமேய்க்கநீபோதியருமருந்தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன்கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலைப்பருகிப்பற்றா தாலொலலாஞ்சிரிப்பத

தேனிவினியபிரானேசெண்பகசஞ்ஞட்டவாராய்” என்றும் வரும்
நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

“சுராமலர்முருகுவீம்மிக்குழவியமல்லன்முல்லை
விராய்மலர்த்துளவம்பூத்தமேதகுதண்ணங்கானின்

மராமென மரு ளுமேனிவள்ளலோடெழுந்துசெஞ்சூட்
டராவணை துயின்றவண்ணலானிசைமேயககலுற்றான” என்று
சுகபாகவதத்திலும்,

ஆயரொலலாமகிழநதகோபனருட்கமலககண்ணைய மவனமு
ன்னேனும், சேயினையுநதமருடனுங்கூடசென்று சிறந்தவிளங்கன்று
களைமேயமினென்றான, தூயயினஞ்சிறவருடனபாலினவண்ணன்
றுலங்கிடநற்காயாமபூவண்ணனெனயதி, வேயினிசையுதியெங்குங்கவ
ணிற்கலலைவீசியவனசொறபடியினமேயகருநாளில்” என்று நாரதபாக
வதத்திலுங் கூறப்படுதலைகொண்டிணர்க

ஒருவன வாஷாதபெனன்றது-ஹரணை, அது அவவரன அவவண்
ணமிருததலால,

பெண்களுக்குப் புருடா தலைமையாவதைப்போல, பசுக்களுக்கு
ளெருதுகள் சிறந்தன, எருதுகளிற்சிறந்தது தாமருபமான வாஷபம்.

தாமவாஷபத்துக்கும ஹரிகொண்ட வாஷபருபத்துக்கும ஹர
ணை தலைவன இதனை—

“ ஒடிவிலாபூழிதோறொவ்வொன்றாகநல்
அடியொருமுனறிழநதண்ணனலவறம
படிமிசையோபதம்பாவும்பாலதாய
விடையுருததாங்குபுமெலிநதுநின்றதால்” என்று சுகபாகவத
த்திலும்,

“ ஆறுலாஞ்சடையண்ணலைச்சோவணை
லீறிலாதென்றுமுற்றிடுவேனெனாத
தேறியேயறததெய்வதஞ்செங்கு
ணைறதாயொழி லுருககொண்டதே.
ரங்குனதிடத்தினில்யாமெக்காலமும
கீங்கலமிருந்தனம்மீயுமவந்துநம்
பாங்கரினடைந்தனைபரிவொடீர்தியாய்த்
தாங்குதியாரினுந்தலைபெற்றுளாய்” என்று கந்தபுராணத்
திலும் வருதலாலுணர்க.

இவ்விடபருபமான தருமததெய்வம் ஒரு மஹாப்ரளயத்திங்
எல்லாமொழிந்துபோவதைநோக்கி நாம எவவிடஞ்சென்றாற் பிழைக்
கலாமென்றாலோசித்ததுப பிரளயத்தி லழியாது நின்ற நடிக்கின்ற நட
ராஜனையடைவோமென எண்ணித் தாண்டவருபியாக நிற்கின்ற ஹர
னையடைந்து வணங்கி எனனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று வேண்டிக்கொ
ண்டது. உடனே ஹரன அதனைத் தன்னடிமையாகக் வாகனமாகக்
கொண்டான் இதுவன்றியும் திருமாலும் விடையு நுகக்கொண்டு சும
ந்தான் இதனை—“இடபமதாய்த தாங்கினான றிருமாலகாண சாழ
லோ” என்று திருவாசகத்தில வருதலாலுமுணாக

தூத்பியம்.

ஹரி பசுநாயகன, ஹரன வாஷாதிபதிநாயகன எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

கோபாலகளைக்காட்டிலும் இடபாதிபதிநாயகனை சிறந்தவனெ
ன்பது சொல்லாதேயமையும் நாம் பசுபாலகளுன ஹரியை இவ்
விஷயத்தி லப்பிரதானமானவனாக ஒழித்து இடபாதிபனாகிய ஹனை
சிறந்தவனாக அறிந்து அமமஹாபுருஷனைச் சரணாகதியாக அடைந்து
வணங்கின்றோம் —எ-று. (கஉ)

ஹகொஹ ப்மாபதாடிசுநிபளநிசுந்

கெலாஸஸௌஸிவொ வொவொகொதந்

கொவாநயொரயிகுத ப்நஹிந்

ஸத ப்ஸுபவன்தகீரெவயசாஸுயாந்

ஏனோஷ்யகாததரதுக்தநிதௌந்மகந: கைலாஸஸௌஸரிகோ
கலுவர்த்ததநய: கோவாநயொரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமி ம்வயமாஸ்ரயாம:॥

பொழிபெயர்ப்பு.

பன்னு மொருவன் பாற்கடலிற் படிந்தா னொருன் பகர்வேலை
மன்னுங் கோடி மதியங்கள் மருவிப் பூத்த நிலவென்னத்

துன்னுங் கைலே மலேமீதே சுடருஞ் சிகர மீ துற்றான்
இன்னா தம ிற சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநுள்

ஏக:	ஒருவன்
அகாததரதுக் கெதள	மிகவும ஆழமான பாற்கடலில
நிமக்நோஹி	மூழ்கினுனல்லவா,
அநய:	இன்னொருவன்
கைலாஸஸைஸஸரிசுரோ	கைலாயமலையின் சிகரத்தில்
வாதததேகலு	இருக்கின்றானல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவருகளு
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன் ?
இது	இதனை
அநுசினதய	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
சத்யம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லாம.
தமிமம	அந்த விவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாப:	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில மூழ்கினுனல்லவா, இன்
னொருவன் கைலாயமலையின் சிகரத்தி லிருக்கின்றானல்லவா? பெரிய
வர்களே இவர்களிருவருட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னு லவனை நா
ங்க ளாச்ரயிக்கின்றோம். ஆச்ரயித்தல்-அன்புபூண்டொழுகிநின்றல்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாற்கடலின் மூழ்கினுனென்றது - அரியை, அது அவ்
வரி அவ்வண்ணம் முழுகியிருத்தலால். இதனை—

“ உயருமந தரங்கீ டுததியில்விழலுமும்பர்களுடன்புருக தன்
றுயருறவவர்ககவவிடரினையகற்றச்சுநதரனவருடனமர்ந்து
மியலபுடைக்கமடமாகிததன்வெரிநினிலங்கியவேங்கருனெழநீள்
கயலுடையுவரியமுவததுளய்திக்கவினுறததாங்கினனேற” என்
று நாரதபாகவதததும்,

“ அழியும்பணிவெண்டி ராபுரட்டுமாழிவயிறகிடங்கெழுநது
கிழியநெடுமால்வரை தளங்கிக்கீழ்வீழ்ந்திடலுந்தனிநின்று
சுழலும்பசும்பொற்கிரிமுதுகுசொறிந்தாங்கணிதினிளநறவம்
முழுகுந்துளவோன்மோட்டாமையுருவமெடுததுததாங்கினனால்”
என்று சுகபாகவதததும் வருதலாலுணர்க

ஒருவன் கைலாயசிகரத்திலிருந்தானென்றது-ஹரினே, அது
அவ்வரன அவவண்ணமிருத்ததலால். இதனை —

“தெயவமேருவினதென்புலத்திருப்பெருஙகைலேத
தையல்பாகன்முத்தலைநெடுஞ்சுற்படைப்பெருபான
ஐயனாலமுண்டிருண்டகண்டத்தினனுறைவான” என்று உபதே
சகாண்டத்திலும்,

“ அன்னதோராகைலைநாப்பணம்பொனின்கடர்மேற்கொண்ட
நன்னெடுஞ்சிமயத்தேதாங்கனவைமொரீஇநண்ணிறமெனை
கன்னியங்காப்புமேவிககதிராமணிக்கற்றைசுற்றப்
பொன்னெடுங்கோயிலொன்றுபொலிவொடுமபொருநதிற்றன்றே.
சோதிசேருமத்தாமணிமண்டபத - தாதியானவரியணையும்பரிற்
காதலாகுகவுரியோபாங்குற - வேதநாயகன்வீற்றிருந்தானேரா”
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

ஸ்ரீகௌரவஹிஷ்டாசுஸ்ரீசுதாஹகுஹசுதாஹரஃ-
ஸ்ரீவகிபுரஃ-வெவெ-வெவெஸ்ரீயெ-வெவெ-வெவெ-
தஃ! ஸ்ரீசாஜிநாஜிவிஸ்ரீசுஸ்ரீகணபுரஃ-ஸ்ரீயொவி
ஹதொஃ-நாஜிஸ்ரீயஃ-நாஜிஸ்ரீயஃ-நாஜிஸ்ரீயஃ-
மாஹாத்மியத்திலும்,

கெகவாஸாபெருகஜாவிஹ்விஸாதவிஸெஹிஹொ|ராத
பீஹெஸாவிஷ்ணுபாநநீஷத்ரிநயநஸிலயடிஸெவிதஹ்வி
கவாஹெபெ| என்று அத்தியாத்மராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொ
ண்டு ஹரன் கைலாஸஸிகரவாசி என்றுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலின் முழுகினான், ஹரன் மலைமீது இருந்தான் என்ப
தாம்.

தாரதம்மியம்

கடல்கடைந்தநாளில் பாற்கடலின் முழுகிய ஹரியினும் ஸதா
ஸ்ரீகைலாஸசிகரத்திலிருக்கும் ஹரன் சிறந்தவனேயாம் கீழே போ
வோனில், மேலே யிருப்பவன் சிறந்தவன்தானே? ஆதலால் நாங்கள்
கடலிலமுநதிய ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி மலைமீது இருந்த
ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (கஉ)

வனகஸுஹெநவபுஹ்வயாகிஸரீரகாபெரு
ஹபுநபுஸுஹெநவபுஹ்வயஹ்விஷ்ணுஹெரு
கொவாநயொரபிகுதபுநஹ்விஷ்ணு
ஸுதபுஸுஹ்வஹ்விஷ்ணுவயாஸுயாஸி||

எகஸதுநைல்யமுபயாதிசரீரமாதஹேஹ்யந்யஸ்துநைல்யமுபயச்
சதிகண்டமாதஹே| கொவாநயொரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸத்ய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயரீப்பு.

மன்னுங் கரிய நீலநிற மருவு மொருவ னுடன்முழுதுந்
துன்னுங் களத்தி னளவுமே துலங்குநீல வன்னத்தை
மன்னுமாறு கொண் டொருவன் மகிபால் விளங்கி மன்னினான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிதைஞ்சுதுமே.

கஉஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பதப்போநுள்.

ஏக:து
சரீரமாத்ரோ
நைல்யம
உபயாதி
அநய:து
கண்டமாத்ரோ
நைல்யம
உபயசசதி
அநயோ:
அதிக:
கோவா
இதி
அநுசிரதியா
வ்ருததா:
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனானால்
உடனமுமுமையும
நீலவன்னதைத
அடைநதிருக்கின்றான்,
மற்றொருவன
கண்டத்தினமாத்ரமே
நீலவன்னதைத
அடைநதிருக்கின்றான்;
இவ்விருவருக்குள
சிறந்தவன
எவன்?
இதனை
ஆலோசித்தது
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சரீராதியந்தம் நீலநிறமுடையவனாக விருக்கின்றான், இன்னொருவன் கழுத்தில்மாத்ரம நீலவன்னதைத உடையவனாக விருக்கின்றான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவனோ அவனைப் பெரியோர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உடன்முமுமையும் நீலவன்னமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாக இருத்தலால். இதனை--

“பாயுநீரங்கந தன்னுள்பாமபணைப்பள்ளிகொண்ட
மாயனாதிருநனமாபுமரக தவுருவுநதேதானும்
தூயதாமரைக்கண்களும் துவரி தழ்பபவளவாயும்
ஆயசோமுடியுநதேதசுமடியரோகககலலாமே” என்றும்,
“வருந திராமணிநீரகங்கையினகராமேலவதரியாசசிரம ததுள்
ளானே, கருங்கடலமுந நீர்வண்ணனையெண்ணிக கலியனவாயொலி
செயதபனுவல, வருஞ்செய்தவைந துமைந துமவலலாக ளவானவருல
குடனமருவி, இருங்கடலுலகமாணடுவெண்குடைக நீழிமையவராகு
வாதாமே” என்றும்,

‘மரகதவுருவும,’ ‘கருங்கடலவண்ணனே’ என்றும் நாலாயிரப்பிர
பந்தந்ததுள் வருதலைக்கொண்டிருக்க.

ஒருவன களத்தினமாததிரம நீலவன்னமானவெனன்ற தரனை,
அது அவ்வரன அவவண்ணமிருத்தலால இதனை —

“உமாஸகாயம நீலகண்டம்” என்று மண்டலப் பிரமணோப விஷ்ணு
ததும,

“காலனைவீழ்ச்செற்றகழலடியாண்டிமவநதென்
மேலவாயிருக்கபபெற்றேறனமேதகததேதானறுகின்ற
கோலநெய்ததானமென்னுங்குளிரபொழிறகோயினமேய
நீலமவைத்ததனையகண்டநினை கருமாநினைகிலேனே” என்று திரு
நெறித்தமிழவேதததும,

“நீலகண்டனேபோற்றியெண்குணங்களானிறைந்த
மூலகாரணபோற்றிமுனசிறுவனுக்கிரங்குங்
காலகாலனேபோற்றியினநெம்முயிரகாதத
வேலவாருழலபங்கனேபோற்றியென்றிசைத்தார்” என்று கா
ஞ்சிப்புராணத்ததும,

‘நீலம்வைத்தகண்டனை’ என்றும், ‘நீலகண்டனே’ என்றும் பிற
விடங்களிலும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி முழுக்கறுப்பன், அரன் கழுத்தின்மாத்திரங் கறுப்புநிற
முள்ளவன் என்பதாம்.

இவ்வுலகி லேனைருங் குறைந்த கருமையுடையவனையே சிறந்தவனாகக் கருதுதலாலும், அரணிதத்திலுள்ள இக்கருமை இயற்கையின்மையாலும், லோகோபகாரமாகத் தோன்றியதாதலாலும், ஹரியின் கறுப்பு லோகோபகாரமாகத் தோன்றிய தன்மையாலும், இவ்விஷயத்திற் றுரதம்மிய மாயுங்கால் ஹரி தாழ்ந்து ஹரன் உயர்ந்து நின்றலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக விட்டுப் பிரதானமான ஹரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று.()

ஏகஸ்ஸதாஷ்டபஹிஜ்ஞபயாதிஸ்ஸீகரமநயோபிபாததிநிதராமிதி
சாஷ்டமூர்த்தி: | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தயவருததாஸஸத்யம
ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

சீத வழுத மதியிலொளி சிறந்த முகத்தி லுறநகையான்
மாதா விளைக்கு மட்டமனை மருவ வொருவன் மன்னுவான்
ஏத மறுமெண் மூத்ததிகளை யிலங்க வொருவ னெயதினான்
ஈதிற் பெரியா தமைநீங்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

ஏக:	ஒருவன
அஷ்டமகிஷீஃ	எட்டுமனை வியரை
சீகிரம்	விடைவாக
உபயாதி	அடைதின்றான்,
அந்யூச	இன்னொருவனால்
அஷ்டமூர்த்தி:	அஷ்டமூர்த்திகளை - எண்வகையுடல்களை

நிதராம்	மிகவும
விபாதி	பரிக்கினரூன;
அநயோ?	இவருள
அதிக:	அதிகமானவன
கோவா	யாவன
இதி	எனறு
அத்சிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா?	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்தவினை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஸதா எட்டுமனைவியை விரைவாக அடைகின்றான், இன்னொருவன் ஸதா உஷ்டமூர்த்திகளை யடைகின்றான், இவ்விருவரும் எவன் சிறந்தான் பெரியவர்கள் சொல்லலாம் நாங்களந்த மஹா புருஷனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதிப்பு.

ஒருவன் டமகிஷிகளை அடைகின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவன் எட்டுமனைவியாகளை யுடைய ஒருதலால்.

எட்டுமனைவியராவார்.

உருக்குமணி, சத்தியபாமை, காளிநதி, மித்திரவிநதை, சத்தி, பத்தினை, இலக்கணை, சாம்பவதி என்பவர்களாம்

ஹரி உருகுமணியை மணந்தது.

கடலாடை நிலமாலைதக கைப்பற்றியாண்ட மன்னர் பலருளொருவனாய் விதர்ப்பநாடானும் வேந்தனாகிய வைதர்ப்பமன்னன் தன்னருந்தவத்தாலொருமகனையும் ஒருமகனையும் உடையவனாகி மகனுக்கு உருக்குமி என்றும், மகனுக்கு உருக்குமணியென்றும் நாம்கரணஞ்

சூட்டிவளாததன்ன மூத்தவனாகிய உருக்குமி யுவராஜாவாகியிருந்த
 னன், இளையவளாகிய உருக்குணி மணப்ப நவமடைந்திருந்தனள்;
 மகளின் மணப்ப நவத்தை யுணர்ந்த மன்னன் கண்ணனுக்குத் தன்
 மகளைக் கொடுக்குமாறு தானே தீர்மானித்தான் அதனையுணர்ந்த வன்
 மகனுக்குமி தந்தையை வணங்கி, தந்தையே! இது தகுதியன்று
 இடையாகுததிலிருந்த திசைக்குழலாகிய கண்ணன் எனனிலையாட்
 கேற்றவன்வன் என்றவகைக்கேற்ற மணவாளன் சேதிபனாகிய சிசு
 பாலனே என்று வற்புறுத்திக் கூறித் தந்தையின் சிந்தையைக்கொத்து
 சிசுபாலனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான், இதை யுணர்ந்த அவ
 னிலைவாள், கண்ணனையன்றிப் பிறரை மணம்புரியுங் கருத்திலலாதவ
 ளாதலால், ஒரு பாபபனமகளை துவரைக்கனுப்பினான். அவனாகிச்
 சென்று கண்ணனைக்கண்டு வவஸ்திகூறிப் பின்னா உருக்குமணியி
 னப்பிராயத்தை யுணர்த்தினான் அதனையுணர்ந்த கண்ணனும் அலா
 யுதன் முதலியோருடன் தேடேறி விதாபப நோக்கிச் சென்றான் முன்
 னளே உருக்குமியி னோலையால் சிசுபாலனுதியாகள நகரிலவந்து நெ
 ருங்கியிருந்தார்கள அப்பொழுது சைனியங்களுடன் கண்ணன் வரு
 வதை யுணர்ந்த விதாபபன் மணங்காணிய வந்தானென்று கருதி உப
 சாரத்துடனெதிரோற்றனை பின்னாக கண்ணனுங் காலம்பாரத்தவ
 னாக விருந்தனன்.

பாபபனத்தூதன லெல்லாமறிந்த உருக்குமணி அலங்காரிக
 கப்பட்ட சீரத்தினளாய் ஸூதாக்காதேவியி னோலையத்திறகுச்சென்று
 தூர்க்கையை வணங்கி, இமாசுத்தனமே! அடியேற்கு தேவகிந்த
 னனே வரனாகவேண்டிம என்று பிரார்த்தித்துப் பூசைமுடித்துக்
 கோயிலுக்கு வெளியிலவந்து எங்குளான் கண்ணன் என்று பங்கய
 வீழிகளைப் பரப்பினவளாக நின்றனள்.

மறையோன்முகத்தால் நடந்த முறைகளையுணர்ந்த கண்ணன் பரி
 வாரங்களுடன் அவள் நிற்குமிடத்தடைந்து தேரினின்றும் இறங்கித்
 தன்னையா லவளை எடுத்துத் தேரில் வைத்துக்கொண்டு தன்னகரை
 கோக்கி இராமனுடன் திரும்பினான். திரும்பியகாலத்து வந்தெதிர்த்த

உருக்கிமியாதியரை அமரனப்படுத்தியோட்டித் துவளையடைந்து
அவளை முதன் னைவியாக மணமபுரிந்த கொண்டனை இதனை—

“சேற்றற்றநாண புளரிசெழுமுகநகைக்கும்
வீறுற்றதண்பனைவிசாப்பனம+ள்பைநதேன
ஊறுற்றமெனமொழியுருக்குமணி+னை
மாற்றற்றபொற்றிகிரிமாயன+ண யாந்தான’ எனபதால உணாக

ஹரி சத்தியபாமையை மணந்தது

தவாபரயுகத்து, கண்ணனி நகத காலத்திருந திவவுலகாண்ட
மனனர்வகளிலொருவனான சத்திரசித்தது எனனுமோரசன இருந்
தான் அவன பூர்புணுமாததியை உபாசித்தான் அவருனெதிரிற்
ரோன்றி நாராயணன பாபிலணிந்தாள நல்ல கவுததுமபோனற
தன்மையானதாகியதும வம்மநதமென்று பேருள்ளதுமான ஒருமணி
யையளித்தது மறைந்தனா, அதனை அவன காதிறற்றித்திருந்தான்.
அமமணியினமீது பேரகொண்ட ஹரி அமமனைவனையடைந்து
அமமணியைக்கேட்டான அதற்கவன நீ என்னவளித்தாலும் நான
இதனை யளியேனென்றனை பின்னர் கண்ணனதனை சேளாதுவிட்
டனன். ஒருநாளமமணியை அசசத்திரசித்தவின் தம்பியான பிரசே
னெனென்பவன வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு கட்டில வேட்டைக்குச
சென்றான், சென்றவிடத்தொரு சிங்கமனைக்கொன்று அமமணியை
யபகரித்தது அச்சிங்கத்தை சாமபவென்னும் ஒருகரடி கொன்று
அமமணியைத் தானபகரித்த தன குகைக்குட்சென்று தனமகளின்
ரொட்டின்மீது விளையாட்டாகக் கட்டியது

இவ்விஷயங்களொன்றையு முணராத சத்திரசித்தது வேட்டைக்
குசசென்ற பிரசேனனத்திருப்பிவரையாலவனைக் கண்ணனை மணி
யாசையுற கொன்றானென்று துற்றினான். அதனையுணர்ந்த கண்
னை காட்டிற் குசசென்ற கரடியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்து அக்கரடி
யுடன் ஒன்பதுதினம் வனபோப்புரிந்து அதனைவென்று மணியை யப
கரித்தது திரும்பவந்து சத்திரசித்திற்கு நடந்தவற்றைக்கூறி மணி
யையளித்தான். உடனே அவன் கண்ணன்செய்த காரியத்தில் மகிழ்

வடைநது மணி நயபும தானபெற்ற ச தியபாமை யென்பகனையும்
அவனுக்கு அபரிதசான கண்ணன சகதியபாநாயை இரண்டாவது
மனவியாக விராகமுகதகாலங்கீகரித்ததுக காண வசமந்தகமணியை
அவனிடமே அபரிததன்ன இதனை—

“பிழைத்தனமென வுக்கீவநா பாரிழைத்தவபபிழைப்புத்தீரப்பான்
விழைத்தசுகுமணி பிழைக்கெவண்டலைப்புணரிவேலை
தழைத்ததெனள முசினசாய சததியபாநாயனை
மழைப்புபலன்னமேனிவளளலுககுதவினானே” எனனும் சுகபா
கவதததாலுணாக

ஹரி பாரிநதபை மணமபுரிந்தது.

அருசுகனனாடன கண்ணன ஒருநாலதது யமுனைநதியின கனா
யையயடைநகான, அபபாழுதவகொதபாரிச தநிழலிலோ மழகிய
கண்ணியொருநதி நின்றனள, அவளைக்கண்ட கண்ணன காழுற்று
அருசுகனனைக்காண டுளை யாவானர கேடபித்தானதற்கவள்
யான பாழைபுத்திரி காளிகையென்று பேருளளவள என்றாள பின்ன
ரும் பார்த்தன நின்னபிபிராயம எனனை என்றனன; அதற்கவள்
என்னபிபிராயம கண்ணனுக்கு மனைவியாதலென்றாள், உடனே
அருசுகனன அவளைக் கண்ணனொடு சோதகத துவகாககனுபபி
னான கண்ணனும் அவளை மூன்றாவது மனைவியாக மணமபுரிந்துகொ
ண்டனன. இதனை—

“தெளிந்தவானொழுகங்கைத்திருந்திரீரமாந்தி
வளநதமந்தாரத்தபொனமலாயழையராஅறறக
களங்கனி உண்ணத்தண்ணலகற்பகக்கொழுநதுபோல
விளங்குகாளிந்திமனறலவிதியுளியியற்றினானே” எனனும் பா
கவதததாலுணாக

கண்ணன மித்திரவிநதைபை மணமபுரிந்தது.

கண்ணனுக் கதைமகளாக மித்திரவிநதை யென்பவளொரு
த்தியிருந்தனள். அவள் கண்ணனைய விரும்பினாள். இவள் தமை

பனாகிய அவநதிமன்னவ னிவளைத் துரியோதனனுக்குக் கொடுப்ப
தாகத் தீர்மானித்தது அவனைப் பழைத்தனன். இதனை யுணர்ந்த கண்
ண்ணங்குச்சென்று துரியோதனன் ஈரிலேயே அமமித்திர விநதை
யைப் பலாதகாரமாகக் கைப்பற்றினான் இதனைக்கண்ட துரியோத
னன் எதுவுமே பேசாது போய்விட்டான் +ண்ணவளைத் தனநகரிற்
கொண்கிவந்தது நாலாவது மனைவியாக மணம்புரிந்தனன் இதனை —

“மருவியிரத்தலாந்தமாலேவாளவசு தேவனறனேனா
டொருவயிறறுதித்தநங்கையுயிரத்தவளா ரிவணந்தீத
வியைவெய்தெதற்பூங்கைநாநதமிதநிரவிநதைதையம [னறும்,
திருவயிறொருபாலவைத்தசெய்மலமேமலவிதைதலசெய்தாள எ
நடாககருமெப்பழுதிநட்டநாகுவேயனன்மெனேறாட்
படாககளியிளமெனொகாவகைப்பவளவாயமயிலனாளை
விடாககளிச்சுருமபுண்கைநைநிதியினிற்புனைநதுவேட்டான்
கடாககளிறழைப்பவநகநாயழாநிசிரிமாலேன'என்றுமவருமபா
கவதச செயபுட்களாலுணாக

ஹரி தத்தியை மணந்தது.

கோசலநாட்டரசனாகிய கனகித்தென்பவன் தன் மகளாகிய சத்
தியை என்பவளைத் தனனா விடப்படுகிற ஏழெந் துள்ளேத் தழுவின
வாகளுக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபித்தது ஏழுவடைகளையும் நிறு
த்தினான் இதனைக்கேட்ட வனைகம மண்ணாளும மன்னவா பெண்
னாசையின் கொடுமையாலெய்தியேறுதழுவசெசன் றங்கவீனர்களா
னாகளப்பொழுது கண்ணன் அருச்சுனனுடன் கோசல நாட்டை
யடைந்து இடபங்களைத் தழுவினான் அதுகண்ட மன்னவன் சந்
தோஷத்ததுடன் தனம்களை யவனுக்களித்தனன். அவனும் அவளை
ஐந்தாவதுமனைவியாக மணஞ்செய்து அருச்சுனனுடன் திரும்பித்
துவறையை நோக்கிச் செலுங்காற பொறமையினாலெய்திப் போர்
புரிந்த மன்னவர்களை வென்று துவறையடைந்தனன். இதனை —

“திலகவெண்கவிகைமன்னவனுவந்துசெஞ்சிலைவளங்கொள்பொ
ற்கோட்டு, மலைபகவிடிக்குமத்தமால்யானைமணிமருப்பொசித்தகார்

கநகூ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

வண்ணற், கிலவிதழ்குலிகமூட்டிவைததன்னவின்னகச்செயயவாய்
க்கருங்கட், கலவமாமஞ்ஞைகுகுகுமஞ்சாயறகதிராமுலேககன்னியைக்
கொடுத்தான்” என்றுரைககும பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஹரி பத்திரையை மணந்தது.

கேகயராஜனுக்கு மனைவியும் வசுதேவனுக்குத் தங்கையும கண்
ணனுக்கததையும் ஆகிய சுதகோத்தி யெனபவள பெற்ற புத்திரியான
பத்திரை யெனபவள பேதைபபருவத்திலேயே கண்ணனை வரனாகக்
கருதினவளாக விருந்தனள். இவளபிப்பிராயத்தை யுணர்ந்த இவள்
தமையன கண்ணனைத் தனது நகரத்திற்கழைப்பித்தது அவளையவனுக்
களித்தனள் கண்ணனும் பத்திரையை ஆளுவது மனைவியாக மணந்
தனன் இதனை—

“தழலுமவெஞ்சினவாட்படைவசுதேவனறங்கைதண்டுளிமுகிலவயிறு
கிழிபடநிவந்த தண்டலேவேலிககேகயநாட்டினுக்கிறவன்
எழில்வரையகலமபுணாசுதகோத்தியீன்றசெவ்வாயப்பசுங்கிள்ளை [ல்
மழலையநதீஞ்சொற்பத்திரைபூவைவண்ணனமேற்காதல்கூர்ந்தனளா
என்றும்,

“ பொன்னினரமராசு றற்பபுரிவளையலறமுநகோ
இன்னமுதனையசாயலேரிளமுலையினுளை
முன்னவனளித்ததல்செய்தானமுழங்கழல்சான்றதாகக்
கன்னியநதுளவுசூடுங்கா முகிலவண்ணற்கனறே” எனும் பா
கவதச்செய்யுட்களாலுணர்க

ஹரி இலக்கணையை மணந்தது.

மத்திரநாட்டரசன் மகள் இலக்கணங்களை யுடைய இலக்கணை.
இவளை இவள் தந்தை தன்னுலமைக்கப்பட்ட விசை உளைத்தது பச்ச
யந்திரத்தை அடித்தவாசுருக்கு இவள் பனைவியாகத் தருந்தவளெ
ன்று பணமுறை யோலைய ஏவ்வொரு மன்னவாசுருக்கு மனுட
பினுன். வந்த மன்னவர் கூட்டத்ததுள் எவனும் அந்தவிசை உளைத்த
னில்லை; கண்ணனை உளைத்தான். அதனால் இலக்கணை யெனுச்சு

மாலையிட்டனள். அவளுடன் துவாரகையடைந்து அவளை ஏழாவது மனைவியாக மணந்தனன். இதனை—

“ அளவிலவெங்காதற்பவவததளநெழுவமுநதலுற்ற
இளமயிலன்னசாயலிலககணைமனறலாற்றி
முளையிளமுலலைமுரனமுருககிசழமுதநதய்ததான
தளையவிழநதடைநதோககீறிற்றனியின்புதருநநதொலலோன”

என்னும் பாகவதததாலுணாக

கண்ணன சாம்பவதியை மணந்தது.

சத்தியபாமையின் சிறியதந்தையின் பொருட்டுச் சாமபவனிடம் போபுரிநது மணியைப் பெற்றுகொண்டவுடனே அவன் சன்மக ளான சாம்பவதியையும் கண்ணனுக்கு மனைவியாகவளித்தனன். அவ ளையுந் துவாரகைக்கு கொண்டுவந்து எட்டாவது மனைவியாக மணந் துகொண்டனன். இதனை—

“எண்கின்னேநதளித்தசாமபவதியெனுமிலவசசெவ்வாய்
பண்கனிமழலைததிஞ்சொறட்டாமுலைப்பவளவல்லி
கணகவாமணியினோடுகாண்டகவிளங்கக்கொண்டு
மண்கவாகமலத்தாளானமாகடலென்னமீண்டான்” என்று

வரும் பாகவதசசெய்யுளாலுணாக

ஒருவன அஷ்டமூர்த்திகளோ யடைந்தானென்றது ஹரனை அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மஷ்டமூர்த்தியாக விருத்தலால

அஷ்டமூர்த்திசளாவார்.

சருவன, பவன, பசுபதி, ஈசானன், வீமன் உருத்திரன், மஹா தேவன், உக்கிரன் என்பவர்களாம்.

ஹரன் பிருதிவியைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாக நின்ற வவதரதத சருவன என்றும், அப்புவைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரததப் பவன் என்றும், அக்கினியைச் சரீரமா கக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்தப் பசுபதி என்றும், வாயு வைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து ஈசானன்

என்றும, ஆநாயதைச சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவ
தரதது வீமன என்றும், சூரியனைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரி
யாகநின்ற வவதரதது உருத்திரன் என்று, சந்திரனைச் சரீரமாகக்
கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரதது மகாதேவன் என்றும, ஜீவ
னை அல்லது யஜுவாவைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற
வவதரதது உக்கிரன் என்றும் பெயாபெற்று நிற்கின்றனெனக் கேட்
கப்படுதலால், ஹரன் எட்டுமூர்த்திகளை யடைகின்றான் எனபது பெ
றப்பட்டது இதனை—

“ விரியபபடைபபாயெனலோடுமவிழைந துமலரோனபோற்றுவான்
மருவுமணஞ்சோநதகன்றுவிரிமணணிநுருவாஞ்சருவஞ
யிரதமன்னிததெண்ணீரிநுருவாயுறையுமெழிறபவஞய்
உருவமபொருநதிககனலவடிவாயுறையுறையுபசுபதியாய.
ஊரூயுலவையுருவாகியொழியாதுறையீசானஞய
ஆரூவொலியாயவெரியுருவாயமாநதேயுறையுமவீமஞய்
வீரூரொளிசோநதிரவியுருமேவியுறையுமுருத்திரஞய்
மாருத்திராநீரமுதாகிமதியாயுறையுமாதேவஞய
உரைததற்கரியவியமானுருவாயததேதானறுமுககிரஞய்
விரிததற்கூரியஞயவேரூயவிளமபலாகாததனிமுதலாயத
திருத்ததுமறிவாலறிபொருளே செழுஞ்செவடிப்போதென்றலைமே
விருத்தியாளவாயெனப்பரவியிறஞ்சிப்படைக்கலுற்றனஞய ”
என்று கூறப்படுகிற வாயுசங்கிதைதயாலுணாக

தாத்பரியம்

ஹரி அஷ்டமகிஷிகளை யட்டாதவன், ஹரன் அஷ்டமூர்த்தங்
களை அடைந்தவெனப்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யமான எட்டுப்பெண்களை ‘இஷ்ட அநிஷ்டங்களுடன்
கைப்பற்றிய ஹரியினும் சிறந்தஅஷ்டமூர்த்தங்களையடைந்த ஹரன்
சிறந்தவென்னத் தடையென்னை? ஹரனுடைய அஷ்டமூர்த்திகளை
யன்றி உலகே இல்லை. ஆனால், விதந்தென்னையோ கூறுவது. ஆத

555

என்கொலுந்திருநாதிநயகைநாஜௌ
வெஹ்தொடிபாதிரிசுவரமஹேஸ்வரமா
கொவாந்யோராயிகுந்தவிஷ்ணுவரீ
ஸத்யவருணாகுரீபையோமுயாரி

சொழிபெயர்ப்பு

பதப்போடுள்

எக:	ஒருவன
அநுதிநம	எப்பொழுதும்
யமுநாஜெலளகேஷ-	யமுநாஜெலபபெருகருகளில
லுடதி	புரளுகின்றான்,
அநய:து	இனெருநெருநெல
பிரஸா	தலையெருவே
மஹதீம	பெரிதான
கங்காம	கங்கையை
ததாதி	தரிததுக்கொண்டிருக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதி:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?

இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவாகள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரவாகமான யமுனையாற்றநீரிலே விழுந்து புரளுகின்றான், மறறொருவன் மகத்தானகங்கையை யணிந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவருக்குட்சிறந்தவனை இன்னவெனன்று பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால நாங்களநதமஹாபுருஷனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதர்சு.

ஒருவன் யமுனையாற்று நீர்ப்பெருக்கிற புரளுகின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் புரளுதலால் இதனை—

“மாயனைமன்னுவடமதுரைமந்தனை த

நாயபெருநீயமுனை ததுறைவனை” என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

“அளக்குமண்ணுலகருந்திவெண்ணெயுணவாயர்பாடிவளாசெங்கணை, தொலைக்கைமால்களிறுபோலநின்றுதனி துளையவெம்பியெழு வாளரா, வளைத்துவாலகொடுநெடுமபனாடவியினவள்ளனமேனியை மறைக்குபு, முளைத்தநாணமதிமருட்டுமவாலெயிறுமூழ்குறுமபடிகடித்ததால்” என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் கங்கையைத் தலையிற் றரித்திருக்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் தரித்திருத்தலால்.

முன்னொருகாலத்தி லுடாதேவியுஞ் சங்கரனும் ஒருவிதானநீழலிலிருந்து அன்யோனனிய ஸல்லாபாலாபங்களாற் குதூகலிக்கின்ற சமயத்தி லம்பிகை தன் கணவனிருவிழிகளையும் பொத்தினாள்; அத

555

3-ம் பஸ்-வண்டியிலிருந்து இறங்கி வந்தேன்.

கொவாநயொரயிகுஐத புந-வின புவ பூகா

ஸுத புஸுவுஐ-சரீரேய யோஸுயாஸீ||

ஏகஸ்ஸுவர்ணவஸநநித தாதிகட்யாமநயஸஸுவர்ணகிரிசாபம
தாச்சராக்ரோ|கோவாநயோரதிக இதயநுசினதியவ்ருததாஸஸதயம்ப்ரு
வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னை யுருக்கிச சாயததடிததப் பொருதது மியலப தாகுமிஃ
தென்ன விசைக்கும் பீதவுடை யிடையனொருவ னெழி லொருவன்
பொன்னின் மலையை வில்லாகப பொருதக்கரத்திற் பிடித்தள்ளான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
கட்யாம்	அடையில
ஸுவர்ணவஸநநம	பொனடியமான வஸ திரததை
நிததாதி	தரிககினருன,
அந்ய:	மற்றொருவன
கராக்ரோ	கை நுனியில்
ஸுவர்ணகிரிசாபம்	பொன்மலையாகிய வில்லை
அதாத்	பிடித்தான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசின்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

கசுந

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆஸ்ரயிககினேராம.

பொழிப்பு

ஒருவன் பீதாமபரததை இடையிலணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பொன்மலையை வில்லாகக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் ஈறந்தவனைப் பெரியவாகாள நீவிர கூறினால், நாங்கள் உங்களால் உண்மையாக உரைக்கப்பட்ட மஹாபுருளைச் சரணமாக அடைகினேராம.

விதப்பு

ஒருவன் பீதவாடையைத் தரித்திருக்கின்றனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணத் தரித்திருத்தலால் இதனை —

வீதாஸரொஷ்யுதௌ என்றுரைக்கும் அமரகோசத்தாலும்,

“சூதாம்பரனாசெயலென்றுசன்னசொல்லவு

மீதாமபரிசென்றுணாமாவலியீநதுவபபப்

பாதாமபுயமபாருயாவானிற்பரந்தவங்காட்

பீதாமபரமல்கியபேரொளிவாழிவாழி” என்ற ஸ்ரீமஹாபாகவதத்தாலும் உணாக.

ஒருவன் கைநுனியாற் பொன்மலையான வில்லினைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் பிடித்திருத்தலால் இதனை —

“திருநெடுமாலிந்திரனயன்வாஹோதிருக்கடைக்காவலினெருக்கிப் பெருமுடிமோதியுகுமணிமுனற்றிறங்கியபெருமபற்றப்புவியூர்ச் செருநெடுமேருவிலலினமுபபுரநதீவிரித்தசிறற்றமபலக்கூத்த கருவடிகுழைக்காதமலசெங்கமலமலர்முகங்கலந்ததென்கருத்தே” என்று திருவிசைப்பாவினும்,

“பொன்மலை வில்லி” என்று பாகவதத்தும்.

“பரிந்துதற்பதங்குறுகினர்பழையதீவினைபோ

லெரிந்துமுப்புரம்பொடிபடவிற்றதிடாதுயிர்கொண்

கச்சு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

டிருந்தவப்பெருங்கொடியையெம்பிரான்கண்டு
பொருநதுபொறசிலைவாங்கினன்சிலீழுகமபூட்டி” என்று கூவ
புராணத்திலும வருதலைகொண்கணாக

தாதீபர்யம்

ஹரி பொன்னுடையுடையவன, ஹரன் பொன்மலையாகிய வில்
வினையுடையவன என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கொஞ்சம் பொன்னினாலாகிய வேராதையை இடையிலணிந
தவனைக்காட்டிலும், பெரிய பொன்மலையைக் கைதுனியிற் பிடித்திரு
க்கின்றவன் பொன்னின்விஷயத்திற் சிறந்தவனென்பது ஸபஷ்டம்.
“ இதனெல்லையோசனையோ ரிலக்கமாகு மிதற்கு நடுபொறபிறங்
கல்” என்று பாரதத்தும், விசுநுஸுநெரந வனஹோஜீ என்று
அமரத்திலும் கேட்கப்படுதலால், மகாமேருமலை பொன்னுருவமான
மலையென்று கேட்கப்படுகின்றது இதனால் ஒருபெரியபொன்வஸதி
ரதைதவிட, மிகவும் பெரிய பொன்மலையே ஒருவனிடத்திலிருந்தால
வனை பொன்னின் விஷயத்திலெவனதான் இழித்துக்கூறுவான் இவ்
விஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரியை குறைந்த பொன்னுடையவனாக
க்கருதி அபிரதானமாகி மிகுந்த பொன்மலையினையுடைய ஹரனை
நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம் (கௌ)

வனகொடியளர்ந விவஹி-கணவி-கோகு
கெந்யாஜியகுந வரவாஹநவகு-கி-ஜிஷி
கொவாநயொரபிகுத துந-வி-க-வ-ர-கா
ஸ-க்ய-ஸ-வ-க-த-கி-வ-ய-கோ-ய-யா-கி-||

ஏகோததௌஸிரவிபர்ஹிணபிஞ்சமாதரமந்யோமபூரவரவாகந
புத்ரந்ருஷ்டி: । கோவாநயோரதிகஇத்யதுசின்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

எம்மா தென்னக கண்டவாக ரிசைகரு மயிலின றேகை தனைத்
தமமோ தலையின மீதணிநது தயங்கு மொருவன நவிரொருவன
அமபா மயிலை வாகனமா வடைநத மகனமே லாவிழியான
இமமா னவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரிந் ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஸ்ரீரவி	தலையில
பர்ஹிணபிஞ்சுமாதரம	மயிலினொருதோகையையே
ததௌ	தரிசுதான,
அநய:	இன்னொருவன
மயூரவரவாஹந	சிறந்த மயிலை வாகனமாகவுடைய
புதரதருஷ்டி	பிள்ளையனிடத்திற் பாராட்டியுள்ளவன்;
அநயோ.	இவ்விருவருள்
அதிக.	சிறந்தவன
கோவா	யானை'
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம
•தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன தன றலையி லொரு மயிலிறகை வைத்திருக்கின்றான்,
இன்னொருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகி
ழ்கின்றான்; இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால் நாங்க
ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மயிலிறகைத் தரித்தானென்றது-அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ண மணிநதிருத்தலால் இடையாகள் முன்காலத்திற் சிரோ பூஷணமாக மயிறறழையடிணிவது வழக்கம் ஹரியுங் கண்ணாவதா ரத்தி லவ்வண்ணமணிநதனன் இதனை—

“சிந்துரப்பொடிகொண்டுசென்னியப்பித்திருநாமமிட்டங்கோ ரிலையநதனனால், அந் தரமின்றி ததனென்றிபங்கியை யழகியநேத்திரத் தாலணிநது, இந் திரனேபோலவருமாயப்பிள்ளையெதிராநின்றங்கினவளை யிழவேலென்னச, சந்தியிலநின்ற கண்டாநங்கை தனதுகிலொடுசரிவ னைகழலகின்றதே” என்றம,

“சாலபபன்னிராப்பினேனசழைக்காவினகீழ்” என்ற மநாலாயி ரப்பிரபந்தத்தும்,

“தழைதவழந்தபூநதாதவிழ்சாழிருங்கூந்தற குழைதவழந்தகட்டேகிபச்சிளங் குழவி இழைதவழாதேபெரொளிககதிராமினெனவிமைப்ப மழைதவழந்தெனமருத் டைத்தவழாதனன்மனேனே” என்று பாகவத்ததும்,

“பரிபுரங்களபாதமிசைக்கதினாககாட்டப்பசுமபொன்னினாடை யுடைதிகழத்தாயய, தரளஉடமொடுதாமநதிவளக்காதிந்நயங்கியகுண டலமலையபலிப்பினனல, சிரமிசையிறகவினாறவேகேசபூரங்கடிநண்டு புயமிசையெனழிலைக்காட்டக, கரமிசையினவயிரமணி ககடகமின்ன க்கந்தாப்பென்னககழைக்கொடுதிருனால்” என்று ஸ்ரீநாராதபாகவத்ததும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொ ண்டிருக்கின்றனென்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம பா ர்த்துக்கொண்டிருத்தலால். இதனை—

“எண்காரும்புனக்குறவாதமக்குறவெனவண்ணுகியேனல்காததுத் தண்காரஞ்சைவலமுமனையகுழல்வள்ளி தனந்தழுவுகோவை

வெண்காட்டனறிருமகனை மயிலோனை யமராசிறைவிடுததலோக
கணகாணபபரவினாதம் பிறவியெனுமபெருஞ்சிறையைக கடப்பர்
தாமே” என்று திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும்,

“அறிவிரண்டுமாயவலங்கறிவிற்றாழ்ந்ததா
செறிவகனறயாககைசெருததேருகைப்போ
னுறுவலியினவையமுடற்றதகருநாத
வெறுழ்மிருந்தாரநாதே காட்டிப்பபாகனபோலும்
எழிறகலவயஞ்ஞையினிதுகைத்தானபோலும்” என்று த

ணிகைப்புராணத்தும் வருதலேககொண்டு, ஹரன் மகன் மயிலவாகன
னென்றுணாக

தாத்பரியம்

ஹரி ஒருமயிலிறகைத் தலையினிந்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன்
ஒருமயிலேயே வாகனமாக உடையவனாக இருக்கின்றான் என்பதாம்.

தாதப்யம்.

ஒருமயிறீலியைத் தலையினிது வைத்துக் கொண்டிருப்பவ
னிலும் அநேக தோகைகளையுடைய மயிலினை வாகனமாகவுடைய
பிள்ளையைப்பார்த்து மகிழ்வன சிறந்தவனெனயாம் ஹரி, மயிலிறை
கைத்தலையிற் றரித்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் அம்மயிலேயே வாக
னமாகச் செய்திருக்கின்றான் ஒருபொருளைத் தலையிற் சுமப்பவனை
யும் அதேபொருளை வாகனமாக்கின்றனையுங் கருதினும், வாகனமா
கக்கொண்டவனை சிறந்தவனென்கின்றான் இத்தனால மயிலிறகைத்
தலையிற் பூஷணமாக வணிகத் ஹரியையும், மயிலினை வாகனமாக
வுடைய பிள்ளையினை யுடைய ஹரனையும் சீதாநகி ஆராயுங்கால்,
மயிற் றீலியைச் சிவோபூஷணமாகக்கொண்ட ஹரி தாழ்ந்தவனும்,
தனமகனுக்கோ மயிலே வாகனமாகச்செய்து அதனைப்பார்த்து மகி
ழுகிற ஹரன் சிறந்தவனும் ஆகின்றார்கள், ஆதலால் நாங்கள் இவ்
விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவொதுக்கி இவ்
விஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சிறந்தபொருளாகக்கொண்டு
அவ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

(கஅ)

கச'அ

ஹரிஹர தாரதம்மியம்.

ஊகொடிபாதிஹிஜிகளவூலாநதஜெக
ஜெபுஸஹஸுஸுமணாஜீனிநதஹாரத
கொவாநயொரயிகஜத்யுநஹிஜுவஜா
ஸுபுஜெஸுபவஹதஜீஜெவயஜீஸுயாஜெ ||

ஊகொததாதிஹருதிஜெளஸதுபரதநமேகமந்யஸ்ஸஹஸ்ரஸுப
ஹமணரதாபாபமகோவாநயொரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸ்ஸத
யமபருதததரிமமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

நீலம பூபத ஷனனொளி கொணரிமல மணியை யெழினமாபங்
கோலம பூபப ணிநதொருவன குலவா நினருன மறறொருவன்
ஆலம பூபத மணிசசேட வார ணிவரு ளகிலத்தி
லேலுஞ சீரத்தி பர யாவ ணிசததாற பெரிய ரிறைஞஃதுமே.

பதிப்போருள்

ஊக:	ஒருவன்
ஹருதி	மாடில
ஊகம	ஒரு
கௌஸ்துபரதம்	கௌஸ்துபமெனனு மணியை
ததாதி	தரிக்கினருன்,
ஆந்ய:	மறறொருவன்
ஸஹஸ்ரபணமணிரதநஹாரம-ஆயிரம பணமணிகளையுடைய அரதன	
	வாரததை
ததாதி	தரிக்கினருன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசித்தியா	ஆலோசித்து

695

ஆ நாயிககினேரும

கறையணற்கட்செவிப்பகுவாய்ப்

பணமவிரிபுத்திபொறிக்கொளவெளசெய்றநப

பாபபணிபரமாசங்கேகாயன

பணமவிரி, நசேரா, டொழினைமொழுபபன

மறைச்செழுள்ளிளங்கமுகந

பிணாநிபாபபுபுபநப நபபுபிபுதந

“ருபநாருசசிநநபபலமே” என நிருவீசைபடாவிலும்,

“பணை நகுகோயணியெனசதாங்கினைபணைநாபரணைந

னினைருடபெபபபுபைகயானமநநைபெநை பாலரியோடுந்

ஆனநிவரபபககலுழைபெபுகியேசுககவகாலெனறஞசாமே

பணநியேளமைபனவிஞ் னவிபொழிபாரொலாமெந, “சேதாம”

எனபுந்நாருசிபபராண, சமபப, லால, நாரண அநகபடங்களை

யுடையபபபபு, நசதந்நகெனனபு அரியபபபகினைருன ஆதி

சேஷன்முதலிய சாபபாராநாசுகாமணிகளை யுடையவாகளெ

ன்று அனைவாகரு மறிநதிருக்கின்றாள்.

தாற்பாயம்.

ஹரி ஒரு கௌஸகபமணி நயபுதையவன, நாரண ஆயிரமணிகளை யுடைய ஆதிசேஷ ஆரதையுடையவன எனபதாம

தாரதம்மியம்

ஒருமணியனை பாரபினிற நரிததிருபபவனைவிட ஆயிரமணிகளைத தரிததிருபபன அநத விஷயத்திற சிறந்தவனையாவன, இது நிறக, அது ஜீவமணிகளாக விருந்தா லினனம விசேஷமேயாம இவ் லகத்தில நாகரத்தினத்திறகு இருக்கு மகிமை இவ்வளவினதென்று கூறுதற்கியாவன வலலவன. ச மானிய நாகத்தினமணிககே அதத கைய சிறப்பிருக்குமானால், சர்ப்பங்களுக்கெல்லா மரசனான ஆதிசேஷனுடைய மணிககிருக்கும் பெருமைஇததகைபெதன்று கூற வியலாது. கேவலம் ஒரே ஒருகவுததுபமணியை அணிநதிருக்கின்ற மார்பினையுடைய ஹரியைவிடச் சிறந்த ஆயிரம்பணமணிகளை யுடைய

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கடுக

சேஷஹாரததைததரிதத ஹரன சிறந்தவனென்று நியாயமுகத்தால்
அறியப்படுகின்றன, ஆதலால் இவ்விஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரி
யை நாங்கள் அபிரதான வஸ்துவாக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹரனாகிய
மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் (கக)

ஊக்ஃஊரெணய டுகவா மி ஹவா ஹேந
ஜெ டுஷய தவ ஹ வ்ஷஸ டுஜாஃஊவாவா
கொவா தயொரம ஃகஜ த டு த ஹ்ஜெவ டுஜா
ஸத டுஷா ஹ த ஜீஃவயஜாஸு யாஜீ

ஏக கரேணதருதவா திறபாஞ்சஜநய நயஸகந தததப ஹாமிஸ்வ
ஸருஜாமகபாலாஃ கோவாதயோகா டுகய ஏசிந நிபாருதசாஸுந
யமபருவநதுதரிமமவையமாஸரயாம ||

மோழ்பெயரீடு.

கீரார பாஞ்ச சன்னியபபோ நிலவி யிலங்கு சங்கததைச
கீரார கரத்தி லிஞ்ஞான்று சோததா னொருவன சீரொருவன்
ஆரார் மாபிற் பிரமாதலையனேக மணிநது நிறகின்றன
ஏரா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
கோண	கையிஞ்ஞே
இஹ	இப்பொழுது
பாஞ்சஜநயம	பாஞ்சஜனயத்தை
தருதவாந	தரித்தான்,
அநய:து	இன்னொருவனால
பஹு	•அநேகமான
விஸ்வஸருஜாம்	பிரமார்களுடைய
கபாலாந்	மண்டையோடுகளை
ததத	தரித்தான்,

கருஉ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

வ்ருததா

அநசிந்தியா

ஸதயம

ப்ருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயாம

இவ்ருவருக்குள்

சிறந்தவன

யாவன

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இப்பொழுது பாஞ்சஜன்னியத்தை தரிததுக்கொண்டிருக்கின்றான், இன்னொருவன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரிததுக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில சிறந்தவனின்வென்று பெரிய வராகிய நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் எந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் பாஞ்சஜன்யத்தைத் தரித்திருக்கின்றனென்றது-ஹரியை, அது அப்பாஞ்சஜன்யத்தை யாவரி தரித்திருத்தலால

அதுவும் கழிந்த துவாபரபுகத்தின் கடைசியிலாதலால, இப்பொழுதுஎன்று சமீபகாலம் குறித்ததாகக்கப்பட்டது ஹரி தனது கண்ணை வதாரத்தில் அவநதிநாட்டிலிருந்த சாந்தீபமுனிவனிடத்து வேதாக மாதிகளைக்கே கற்றுணர்ந்து தங்குரவனை வணங்கி அடியேன நுமமாட்டுக்கற்ற கல்விக்குத் தக்கனை யென்னையென்று கேட்டதற்கு அம் முனி தனது மனைவியுட னாலோசித்துக் கண்ணை! எமக்கு நீயருளும் தக்கனை கடலாட்டி விறந்த எமமகனை அழைத் தெமக்கு கொடுத்தல் என்றனன். உடனே ஹரி கடற்கரையைடைந்து வருணனை யழை

த்து என் குரவன மகனைக் கொன்றவன யாவனென்று கேட்டனன். அதற்கவ்வருணன் யானறியேன், இக்கடலுள் வாழும் பாஞ்சஜனாக விருக்கலாம என்றனை பின்னா கண்ணனை கடலிலிருந்த பாஞ்சஜனைத் தேடிக்கண்டு அந்நேரே போய்ப் பார்த்து அவன் மாலைப்பயிளந்து அவன் வயிற்றுக்குளிருந்த பாஞ்சஜனணியமெனனும சங்கதையெய்தி த்து அண்டமதிர ஊதினன் உடனே எமன குருமகனை அளித்தனனை அளித்தவனைக் குருவினிடங் கொடுத்ததுத தனனிடத்திற்குச் சென்றனன் இதனை —

“வஞ்சமபடைத்தப றிவெண்டிணாவேலையூடு
துஞ்சுநதிறல்வாள வுண்ணறனைச் சூழ்ந துபறறி
நெஞ்சமபிளந் துநிலவுக்க திாச சங்குகொண்டான்
கஞ்சங்கருகருங்கருனைத் தடங்கண்ணனைமாதோ” என்று சுக பாகவதத்தும்,

“பரவையினெய்திபபஞ்சசனைச் செற்றகன்றபாரின
மருதிறவுதைத்தகோமான்மற்றவனவயிறறைப்போழ்ந்தே
யிரவியனவிகொண்டோங்குபாஞ்சசனணியதையேரா
கரதலமபறறியண்டங்கலங்கிடவூகிஞால” என்று நாரத பா கவதத்தும் வருசலாலுணாக

ஒருவன அநேக பிரமாகளுடைய மண்டையோடுகளே த தரித்தி ருக்கினரூன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவாறணிந்திருத்த லால்.

ஹரன பிரமாதிகளிற்கும் பிரளயங்களாகிய மஹா பிரளயங் களில் ஒவ்வொரு பிரமாகளையும் சுட்டெரித்து அவர்களின் மண்டை யோடுகளேத் தரித்திருக்கினரூன் இதனை —

“ஒள்ளொளிப்பிரமசிரசினுங்கணையான்மகேச்சுரனுலப்பிஞளமரும்
எள்ளருந்தேவாதானவாயாருமிறப்பவோகணத்தினிலெரித்துத்
தள்ளரும்பிரமர்தலையொடென்பணிந் துசங்கரிகண்டுகண்களிப்ப
வள்ளிலைச்சூலவேறிரித்தினிதினான்தநடம்புரிந்திடுவான்” என்று கூர்மபுராணத்தும்,

பதப்பொருள்.

ஏகம்	ஒருவன
வரஜேஷு	மாட்டுக்கொட்டாய்களில்-தொழுவுகளில்
மருது	மிருதுவான
வேணு	மூங்கிற் குழலாலாகிய
நாசம	இசையை
குருதே	செய்கின்றான்,
அந்யம்	இன்னொருவன்
லயேஷு	பிரளயநாலத்தில
விகடாட்டஹாஸம்	பயங்கரமான அட்டகாசத்தை
குருதே	செய்கின்றான்,
அநயோம்	இவ்விருவருள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தாம்	பெரியவர்கள்
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்:	ஆஸரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாட்டுக்கொட்டில்களில் மெல்லிய வேயங்குழலிசையைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் சங்காரகாலத்தில் அட்டகாசம் செய்கின்றான், இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் இவனென்று விவேகிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் எந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதிப்பு

ஒருவரை மூட மிகை மூட மினைசு துதிக்கெனினு த-வரீனம்,
அது நமசி ஹரஹ நமசி ஹரஹ நமசி ஹரஹ நமசி ஹரஹ நமசி
வல்லவனாம் உமாபொருஷமாம் உமாபொருஷமாம் உமாபொருஷமாம்—

“நல்லவன் திருவிளியில் பூசும் கந்தர்வன் தபதபகந்தர்
ஹரஹ நமசி ஹரஹ நமசி ஹரஹ நமசி ஹரஹ நமசி ஹரஹ நமசி
பேசுவன் திருவிளியில் பூசும் கந்தர்வன் தபதபகந்தர்
காவலநாட்டில் பூசும் கந்தர்வன் தபதபகந்தர்—
நல்லவன் திருவிளியில் பூசும் கந்தர்வன் தபதபகந்தர்—

“நெடுந்தகவன் பூசும் கந்தர்வன் தபதபகந்தர்
கந்தர்வன் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
முநிகை தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்—

தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்—

“தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்—

தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்—

ஹரிஹரநாரதமயியம் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்
தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர் தபதபகந்தர்—

பதப்போநுள்.

அயம்

இநத

ஏகம்

ஒருவன

பக்ஷீந்திர:

கருடனை

வாஹந:

வாஹனமாகவுடையவன

இதி

என்று

ப்ரதித:

பிரசித்தியடைந்தவன,

கட

அந்யத்து

இன்னொருவனால

மஹோக்ஷவரவாஹந:

சிறந்ததும் சிவோஷ்டமானதுமான வருஷ

பததை வாஹனமாகவுடையவன

இதி

என்று

அபிக்ய

பிரககியாதியடைந்தவன;

அநயோ:

இவ்விருவருககுள்

அதிக:

அதிகமானவன

கோவா

யாவன?

இதி

இதனை

வருத்தா:

பெரியவாகள

அநுசிந்தியா

ஆலோசித்து

ஸதயம்

உணமையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம

தமிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாமம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கருடனை வாகனமாகவுடையவனென்று கோத்திபெற்றவன், இன்னொருவன் சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன்; இவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளான நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் உங்களால் சிறந்தவனென்று கூறப்பட்ட மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பகீர்ந்திரவாகனன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கருடனை வாகனமாகக் கொண்டிருந்தமையால் இதனை—

காசிபன் எனனும் முனியின மனைவியா பலரில் ஒருத்தியான விநுதையென்பவள பெற்ற மகனான கருடன் திருமாலோடிபோர்புரி ந்து திருமாலால் வெல்லப்படாது போனபோத்து, கபடமாகக் கருட னைப்பார்த்தது உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேனென் று கூறியதனைக் கேட்ட கருடன் கலுக்கென்று நகைத்து நாராயண னீ என்னை வெல்லாமலே எனக்கு வரமளிக்கவந்தாய் இதுமொரு வே டிக்கைதான் என்று கூறி உனக்கு வேண்டுமாறு லென்னைக்கேள் வர ந்தருகின்றேனென என்றனன் உடனே ஹரி கருடனைப்பார்த்தது நீ என க்கு வாகனமாக இருக்கவேண்டுமென்று வரங் கேட்டனன். அதற் கவன் சமமதித்தனன் அதனா லரிக்குக் கருடன் வாகனமாயினன். இதன் விரிவை புராணேதிகாசாதிகள் லுணர்க.

“ கருமுகிருமரைக்காடிபுத்தூநீ
டிருசுடரிருபுறத்தேநதியேடவிழ்
திருவொடுமபொலியவோசெமபொற்குனறினமேல்
வருவபோற்க லுழனமேலவநதுதேதானறினான்” என்னுங் கம்ப
ராமாயணத்தாலும்,

“ விட்டிலன்றுருவனமூசசுவிழுத்தவம்புரிதலானே
முட்டியதுமக்குமாங்கேமூசசுநாங்காததுமென்னா
மட்டறவேதமேனிவரிசசிறைப்புள்ளின்மேற்றிக்
கெட்டிநல்லுருவக்காநதியெறிதரவேகிஞானல்” என்னும் பா
கவத்தாலும்,

“ குழல்கோவலாமடப்பாவையும்மண்மகனும்திருவும்
நிழல்போல்வனர்கண்டுநிற்குங்கொல்மீளுங்கொல்தண்ணந்துழாய்
அழல்போலடுஞ்சக்கரதண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழல்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே ” என்று

மோழ்பேயர்ப்பு

வள்ளங் குலவு கடல்புடைகுழ் வையத துற்ற வுயிர்களைப்போற்
கொள்ளும யோனி சன்னென்னக குலவு மொருவன கூறொருவன்
துள்ளும பிறவி யிலலாதத ஆயோ னாகித துலங்கினான
எள்ளி லிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

எகஸது

யோநிஜ:

இதி

ப்ரஸித்திம

வ்ரஜதி

அநய: து

அஜாத

இதி

ஸாவஜகதப்ரஸித்திம

வ்ரஜதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

அதுசிந்தியா

வ்ருத்தா:

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனானை

யோனியிற்பிறப்பவன

என்று

பிரகயாதியை

அடைகிறான்,

இன்னொருவனேனெனானை

பிறப்பிலலாதவன

என்று

எல்லா வுலகங்களிலும் பிரஸித்தியை

அடைகிறான்;

இவர்களுக்குள்

சிறந்தவன

எவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம் சொன்னால்

அந்த வினை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் என்றும் யோனியில் பிறப்பவனாகக் கீர்த்தியடைகின்
றான், இன்னொருவன் யோனியில் பிறவாதவனென்று கீர்த்தியடைகி

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கசுந

ன்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனை அறிவுடையவர்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் யோனியிறபிறப்பவனென்றது - ஹரியை, அது ஹரி யோனிவாயப்பாட்டுப் பிறத்தலால

அதாவது கோசலையின யோனியில பிறந்தவ னிராமன், தேவ கியின யோனியில பிறந்தவன் கிருஷ்ணன், றோணுகையின யோனி யிறபிறந்தவன் பரசுராமன், அதுகுடையின யோனியிற் பிறந்தவன் கபிலன் என்று ஹரியின் பிறப்புரைக்கும் புராணவேதாதிகளாலறிக. இதனை—

“மண்மிசையோநிகளதோறுமபிறந்தெங்ஙனமாதவனை
கண்ணுறநிற்கிலுங் கண்ணகிலலாவுலகோகௌல்லாம
அண்ணலிராமாநுசனவந்ததோன்றியவப்பொழுதே
நண்ணருஞ்ஞாலந்தலைகொண்கொரணற்காயினரோ என்றும்,
வண்ணமாடங்களுகுழ்திருக்கோட்டியூர்
கண்ணனகேசவன்நமபிபிறந்தநாள
எண்ணெயசுண்ணமெதொதிர்நாவிட [ததும,
கண்ணன்முற்றங்கலந்தளரூயிறதே” என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்த

“ஒருபகலுலகெல்லாமுதரத்துட்பொதிந
தருமறைக்குணாதருமவனையஞ்சனக்
கருமுகிறகொழுந்தெழிலகாட்டுஞ்சோதியைத
திருவுறப்பயந்தனடிநங்கொள்கோசலை” என்று இராமாயணத் தும,

ஜயதஜயதஜெவொஜெவகீபுஜெநாயா
ஜயதஜயதஜகஜெஷாவஜெஷவஸ்புஜீவ
ஜயதஜயதஜஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸு
ஜயதஜயதஜவஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸு || என்று
முத்தமாலையிலும் கேட்கப்படுதலாலுணர்க.

ஒருவன் யோனிவாயப்பட்டுப் பிறவாதவெனென்றது - ஹரினே,
அது ஹரன் யோனிவாயப்பட்டுப் பிறவாமையால இதனை—

ஐஹவாசுமெ, வெக்ஷிஜாலீக - வஹெவெஸஸ்யே
ஐஹவாசுமெ வகஸெவாசித்ய - வவாஸஸ்யேஹாநஜ சு
தாஜஸொஹொஹொதொபய - என்று சுருதியிலும்,

“வைச்சபொருணமக்க - குமெனெறண்ணிநமச்சிவாய
வசசமொழிந்தேனணி திலையமபலததாடுகின்ற
பிசசன்பிறப்பிலிபொநநதியுநதியின்மேலசைதத
கசசினழுகுண்டாற்பின்னை க்கண்கொண்கொண்டதென்னே”
என்று திரவிடசுருதியிலும்,

“எல்லார்பிறப்புமியறபாவலாதஞ
சொல்லாறெறளிநதேநஞ்சோணை - னில்லிற
பிறநதகதையுங்கேளேமபேருலகிலவாழ்ந்துண
பிறநதகதையுங்கேடடிவேம’ என்று குகநமசிராயயோகி வெ
ண்பாவிலும் கேட்கப்படுதலைகொண்டும உணாக

தாத்தியம்.

ஹரி யோனிவாயில பிறபடவன், ஹரன் யோனிவாயில பிறவா
தவன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

இவ்வுலகத்திற பலதரம் நீலமாறி வருடவனைவிட ஒரோத்தியாக
இருப்பவனைச் சிறப்பாக மதிக்கின்றாராக ஹரி பலமாதார்களின்
யோனிசம்பந்தமாகப் பிறந்திருந்ததல பாகவத முதலிய மஹா நூல்க
ளிலும், அவவரியி னன்பாவாககியங்களிலும் கேட்கப்படுதலால், ஹரி
பிறப்புள்ளவென்று பிரசித்திபெற்றவன். ஹரனே நீலமாறுததன்
மையனாகி மிருத்துஞ்சயெனென்று யதாரதநாமமடைந்த சுருதியாதி
களாலும், அன்பர் வாக்கியங்களாலும் பிறவியற்றவெனென்று பிரசித்தி
யடைந்திருக்கின்றனன். இவ்விஷயத்தி லிவ்விருவர்களில் ஹரன்
உயர்ந்தவனும் ஹரி தாழ்ந்தவனும் என்று எப்படிமாத லிளங்குத

லால், நாங்கள் பிறப்பினால் தாழ்வடைந்த ஹரியை, பிறப்பில்லாதவனாகிய ஹரனை விட தாழ்ந்தவனென்றறிந்து அபரிசானமாக அகற்றி இவ்விஷயத்திற்கு சிறப்படைந்த ஹரனை ஆடையுடைய வணங்குகின்றோம்.

ஊனகொஹுரு குவலந்ஸவஜதிபுஷ்ஜி
ஸுநெ ந்யாஸலகுவலா பாஸ்யிஜைகூடிசுஷாஃ
கொவா நயொநயிகுஜசூநஹிஜ்யவ்யூபா
ஸுச்யுஸுருவகூதஜிசுவயஸ்யாஜிம் ।

ஏகோஹபுலாகலநிபததஇதிபர ிததி ஸதவநயோபபூவபவபாச விமுத்திதகூஷா । கோவாநயோபதிகஇதய நசிகதிபருததாஸஸதயம பருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு

அறையுங் கடனீர் வைப்பினிடை யறைவா ரொருவ னாயாகுடிற்
கறையிற் கட்டுண டானென்னக கருது மொருவன கருவினிடை
உறையும பந்த வியலபதனை யொழிப்பா னாகி யொளிரகினரூன்
இறைவ னிவரி லிவனென்ன விசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்

ஏக:	ஒருவன
உலூகலநிபதத:	உரலில கட்டிப்போடப்பட்டவன்
இதி	என்று
ப்ரஸிததிமஹி	ப்ரஸிததி யடைந்ததானல்லவா,
அநய.து.	இன்னொருவனாக
பவபாசவிமுத்திதகூஷ:	ஸம்ஸாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறதில் சமர்த் தன்னவாக
பபூவ	ஆனால்
விபாதி	ப்ரகாசிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கககக

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கோவா

எவன்?

இதி

இதனை

அதுசிறதியா

ஆலோசித்து

வ்ருததா:

பெரியவர்கள்

ஸதயம

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்

தமிமம

உங்களா லுயாந்தவனென்று கூறப்படுகிற

அந்த இவனை

வயம

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் உரலிற் கட்டப்பட்டவனென்று பிரசித்தி யடைந்தவன
ல்லவா, இன்னொருவன் சமுசாரபநதத்தை விடுவிக்கிறவனாக ஆனான்;
இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனென றுள்ளவனை இவனென்று அறிவு
டைய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சர
ணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் உரலில் கட்டப்பட்டானென்றது-ஹரியை, அது அவ்
வரி அவ்வண்ணங் கட்டுண்டமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையா குடிவில வளாந்த வஞ்ஞா
ன்று ஒருதினம் தனது மாதாவான அசோதையின் மடியிலிருந்து பா
லுண்டான். அப்பொழுது சமையற்கொட்டிலிற் பாற்றூழி பொங்
கிப் பால் நெருப்பில் விழுந்த நாற்றமறிந்து அசோதை பால்கொடுப்
பதைவிட்டுப் பானெருப்பை யவிக்கச்சென்றான் உடனே தனக்குப்
பால்கொடாமற் சென்றன ளன்னையென்னுங் கோபத்தா லெதிரிற்
கடைதற்கு வைத்திருந்த தயிர்ததாழியைக் காலாலுருட்டி யுடைத்
துவிட்டு, வேறொரு குடிலுள் நுழைந்து அங்கொரு கல்லுரலைக்
கவிழ்த்து அதன்மீதேறி யுயரத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த உறியிலிரு
ந்த கலசத்தைப் பொத்தலாக்கி அதனிலிருந்த வெண்ணெயை யெடு

த்து இரண்டு ஐககளிலும் வவததுத தினறுகொண்டநகிருந்து, பூனை
களுக்குங் கொடுத்தனன் இதற்குள் பாலடுப்பின் நெருப்பை அளவு
படுத்தித் திருமபிய வசோதை தயிராததாழி யுடைந்திருத்தலைககண்டு
இது கண்ணன்செய்த வேலையேயன்றி வேறிலையென்று கருதித்
தேடி யறைககுள நிற்பவனது சிறு குறும்பைககண்டு கோபங்கொ
ண்டு, உனனைத் திருடெனென்று அயற்குடி லகளிலுள்ள இடைச்சிகள்
கூறியதை மெய்யல்லவென்று கருதினென, நீ திருடெனென்பதை
இன்று அறிந்தேன, இனி யுனனை விடமாட்டேன், திருட்டுச்சிறுவா,
இங்குவா இங்குவா என்று துரத்திப்பிடித்து ஒரு உரலினைக்கவிழ்த்த
தன் நடுவிற்கும இவனிடுப்பிற்குமாக ஒரு தாமபினை இட்டுக்கட்டி
உரலோடு நகருமாறு வைத்தனன் இதனை—

“அரிவையாகளமிகநகைககவசோதைநங்கை
யாயாமனைத்தாமபெல்லாமுடிநதொன்றாககிக
கரியவனைககட்டுதலுமபோதாதாகிக
கைசலித்துமெய்வெயாவுசொரியக்கண்டு
வரையினமாயோகிகட்குமறைநாலுககும்
வானவர்க்குமவாசவாக்குமலரினவந்த
பிரமனுக்குமகப்படாபபெரியோன்றாய்கைத்
தாம்பிளாலுலாகலத்திற்பிணிப்புண்டாளுல்” என்று பாகவ
தத்தில் வருத்தலைககொண்டினாக

ஒருவன சமுசாரபந்தத்தை நிவித்திப்பதில பிரசித்தியடைந்த
வெனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன அவவண்ண மநேகாகளின
சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்தித்தமையால்

ஸ்ரீகைலாசத்திலே வடவாலநிழலிலே ஞானசாரியனாக வீற்றி
ருந்து ஜனகன் முதலிய வனைக்களின பந்தங்களை நிவிர்த்தித்த பர
மாசாரியனென்றும், இன்னும் பந்தநிவர்த்தியையடைய விரும்பின
பக்குவர்களைவரும் அவ்வரனையே சரணமாக வடையவேண்டுமென்
றும் வேதாகமாத் நூல்கள கோஷிக்கின்றன. இதனை—

செவசெவசஹாபுராஜ வாஸஸ்தெஹி ஸ்வஸ்தா | ஸுக
ஸுபுரிபஸுத ஸுபெஹிஸிஸாரகஸிணி | ஸுபெஹாஸஸெ

ககாஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஸகாவொயரிஜாநீஸஸிபவஸிதீ என்று எஜாநீவத சம்பந்த
மான சுகரகஸயோபநிஷதம் பிரதிபாதிததலாலும்,

“கதிவினைபபாசககடலகடநதைவாகளளை மௌளவேதுரநது,
னடியிணையிரணமடையுமாறடைநகே நநளசெயவாயநுளசெயா
தொழிவாய, நெநிலைமாடதநிரவிநளகிழிநநிலைவிளககலகிலசாலே
கம,புடைகிடநநிலங்குமாவணவீதிபபுவணங்கோயிலகொண்டாயே”
என்று திருவிசைப்பாவிலும், மற்றிடங்களிலும் வருதலைகொண
டுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி உரலிற் கட்டுணைடான, ஹான ஆனமகோடிகளின் பந்தங்
களை அவிழ்க்கின்றன எனபதாம்

தாதம்மியம்

பாசபந்த முடையனைவிடத் தானும் பாசபந்தமின்றிப் பிறர்க்
கும் பாசபந்தமொழிப்பவனை மிகவுஞ் சிறந்தவனெனப்பது சொல்லா
மேயநமந்தவிஷயம் இதனால் பாசபந்தத்தாற்றாழ்வடைந்த ஹரியை
அப்பிரதானமாகத்தள்ளி இவ்விஷயத்தி லுயாவடைந்த மஹாபுருஷ
னாகிய ஹரனை நாங்கள் சுரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் ()

ஊகஸுநிதெஜாவஸுபுத்கொஜமதஜா
நிநுஸுநந்தபுலகிவஸுநதினொகஸிஜி
கொவாநயொபாயிகஜத்யுநுவிந்யுபுஜா
ஸுஜ்யுஸுபுஷுநுதீபவயபாஸுயாஜி

ஏகஸ்தவநிதயோஸுபரதிதேதாஜகதயாமந்யஸ்துநிதயஇதிசஸ்ரு
திலோகஸித்தி: கொவாநயோரதிகஇதயதுசிரதியவருததாஸஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸரயாம.

மொழிபெயர்ப்பு.

தண்ணங் கமல உனம்புடைக்கும் தரணி தன்னி லனிததியனா
நண்ணு மொருவன் மற்றொருவன் நடலை யில்லா நித்தியனா
மண்ணும் வேதா கமங்களுமே மாறா துணைக்கு மாண்புற்றான்
எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து

அநிதய:

இதி

ஜகதயாம

ஸூப்ரதித

அநயஸ்து

நிதய

இகி

ஸூருதிச

லோகச

ப்ரஸித்தி

அஸ்தி

அநயோ:

அதிக

சோவா

இதி

அநுசினதியா

வ்ருத்தா

ஸதயம

ப்ருவந்து

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயாம

ஒருவனான

அநித்தியன்

என்று

லோகத்திலே

நன்றாகப் பிரசித்தி அடைந்தவன்,

இவ்வருவருள்

நித்தியன்

என்று

சுருத்திலும்

லோகத்திலும்

காத்தி

இருக்கின்றது,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

எவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்

அந்த விவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் அநித்தியனென்று லோகத்திலே நன்றாகப் பிரசித்தி யடைந்தவன், மற்றொருவன் நித்தியன் என்று நன்றாகப் பிரசித்திய டைந்தவன்; இவ்விருவருள் சிறந்தவனை அறிவுடைய நீங்கள் சொன் னால் நாங்களந்த மிகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் அநித்தியனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அநித்திய த்துவத்தை யடைதலால

ஹரி இராமன் கிருஷ்ணன்முதலிய அவதாரங்களை அடைந்திரு ந்து இறந்தனன் என்று கேட்கப்படுதலால், அநித்தியன் ஆயினான், நிலையற்றவரையன்றே அநித்தியனென்று கூறுவது நூல்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரமடைந்து துவாரகையிலிருந்து கடைசியில் சரமனென்னும் வேடனொருவன் விட்ட அம்பினால் கிருஷ்ணரூபத்தி னின்றும் அநித்தியமடைந்தானென்றும், இறந்த கண்ணலுடைய சரீ ரத்தைப் பாததனமுதலியவர்கள் தீயிலிட்டுச் சுட்டனொன்றும், அவ னுடன் அவன் மனைவியரான உருக்மணிசாத்தியர் உடன்கட்டையே றினார்களென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், இராமனாகப் பிறந்த ஞான்று சரீரத்தை சரயுநதி நீரில் மூழ்கவிட்டவவுடலினின்றும் அநித்திய மடைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்தியமானவ னென்று அறியப்படுகின்றான். இதனை—

“மேதகுபுகழுடைவிதாபபனபாவையே
ஆதிநன்மடந்தையரழலினமூழ்கமற்
றேதமினமடந்தையாரும்மீறிலா
நாதன்மெய்யொடுதழனண்ணிராரோ” என்று பாகவதத்தும்,

“துன்னியவானவர்துயரகீகருவான
மன்னியவுலகினிற் பிறந்தமாயையைத்
தன்னிகரிலாது வசசரயுநீததுததன்
பின்னவர்தம்முடன்பெயாததுமேவினான்” என்று இராமாய ணத்தில் லிராமன் தன்னுடம்பைச் சரயுவிலமிழ்த்ததி வேறுடம்படைந் தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி, அநித்திய இயல்பினனென் றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் நித்தியனாகவிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ் வரன் அச்சமாறாதிருத்தலால். மிருத்துஞ்சயன் என்று ஹரன் பெய ரடைந்திருத்தலும் அழியாமையினுன்றே. இதனை—

க௭ க.

வனகவுவா து-மரபுவாஜிகுடுதாவவாந
 ஸந ஸு-வா து-மரபுவாஜிகுடுதாவவாந
 கொவாநயொரயிகுடுதாவவாந
 ஸத ஸு-வா து-மரபுவாஜிகுடுதாவவாந

ஏகஸதுபார்த்தரதவாஜிக்ருதோபசாரஸதவந்யஸதுபார்த்தஸம
ரப்ரணுதபரபாவ:|கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருத்தாஸ்ஸத்ய
ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு

குநதி மகாரிற் பாரததனேறாக குதினாக குபசாரகனாகி
யிந்த வுலகி லுறுமொருவ னினன் மொருவ னி யவிசையன்
பந்த வமரிற் றதிபுரியும் பானமை யுடையா னினனவாரில [மே.
ஏந்த வியலபோன சிறந்தவனென் றிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுது

பதப்பொருள்

ஏகஸது	ஒரு ானால
பாரததரதவாஜிக்ருதோ பசார:	அருச்சுனன் றேரிற் கட்டப்படட குதினா கனினபொருட்டு செய்யப்படுகின்ற உப சாரத்தினை யுடையன்,
அநயஸது	இன்னொருவனால
பாரததசமர ப்ரணுதப்ர பாவ:	அருச்சுனனோடே யுத்தத்தி லவனால் துதி ககப்பட்ட மஹாதமியமுடையவன் ;
அநயோ:	இவ்விருவருகளு
அதிக:	சிறந்தன
கோவா	என
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அருச்சுனன் றேர்க்குதினாகளுக் குபசாரம் செய்யுமவ
னாக வுள்ளவன், இன்னொருவன் அந்த அருச்சுனனோடு செய்த யுத்த

த்தில் அநத அருச்சுனனூல் துதிககப்பட்ட பிரதாபமுடையவன் ; இவாக ளிருவாரில் சிறந்தவன் இவனென்று பெரியவாகளே நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், நாங்கள் அநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

வீதப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுடைய தோக்குதிகளை உபசரிப்பவனென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

பாரதயுத்த நடந்தகாலத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்து தேரோட்டின காலத்துக் குதிரையவிழ்த்து நீருட்டல் முதலிய காரியங்களை ஹரி செய்தானென்று பாரதாதிகளாற் பிரவீததம இதனை—

“ தலமாமகளுந்திடநிகரான தடங்கண்
டுலமாறுகொளிருதோள்வலியுடைவளள லுரைப்பக
குலமாமணியனையான்வினாதோநின்றெறதிராகுதியா
வலமான துரங்கங்களை வள்வாவிசென்கிழா என்றும்,
குவிளைப்பரிமளமேவியகுளிரவாரிபருக்கிப
பவளததுயாவாயாரிருபுதங்கைவிளக்கித
தவளக்கிரியொருநாலெனமேனமேலொளிதருபே
ரிவுளிக்குமினைப்பாறவினைப்பாறினனிப்பால்” என்றும் ஸ்ரீமகா
பாரதத்தில் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் பாரதசனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனால் துதிக்கப்பெற்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வாறு துதிக்கப்பெற்றமையால்.

ஹரன் பாசுபதாஸ்திரத்தின்பொருட்டுத் தவஞ்செய்து நின்ற வருச்சுனனுடன் பனடியினிமித்தம சண்டையிட்டுக் கடைசியி லவ் வருச்சுனனால் துதிககப்பெற்றான். இதனை—

கபஜீ-புலஸவநெவெஸஹமநெதுநிபாதந | ஷேவ
ஷேவஹாஷேவநீமயீ, வஜபாயா | காரணாநானுபரஜிஜா
நெகூர்தி, யஸகவீணா || என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கேட்க
ப்படுதலாலும்,

ஆதியேயண்டமுமனை ததுமாயொளிர்
சோதியேகொன்றயந்தொங்கனமௌலியாய்
வாதியேமரகதவல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாமபரமரூபியே என்றும்,

தரத்பரியம்.

தாரதம்மியம்.

[illegible]

கோவாநயோராயிகஜதஞ்ஞவிஜ்ஞவா

ஸ்தஞ்ஞவஞ்ஞதஜீபவயஜாஸ்யாஜி||

வ்யாப்தஸ்சவிஷ்ணுரயமிதயவகமயஏகோஅநயோவிஷ்ணுவல்ல
பஇதிப்ரதிதஸ்தரிலோகயாம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்
ருததாஸஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம்.||

மோழ்பேயரீப்பு

மண்டுந் தவள வளைதரள மணிக ளிறைக்கு மாநிலத்தில
விண்கி வென்னும பெயருடனே விளங்கு மொருவன வேறொருவன்
அண்டி மனஞான வல்லவனென நறையும் பேரொ டாகினொன
எண்ணி நிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்ச துமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அயம்	இந்த
விஷ்ணு	விஷ்ணுவானவன
வ்யாப்த	வியாபித்திருக்கின்றான்
இதி	என்று
அவகமய	அறியப்படுகின்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விஷ்ணுவல்லபி	அந்த விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு
இதி	என்று
தரிலோகயாம்	மூன்றுலோகங்களிலும்
ப்ரதித	ப்ரசித்தியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	பாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

கௌசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்

தமிழம்

அந்த இடனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன வியாபிததிருக்கின்றனென்று அறியப்படுகின்றான், இன்னொருவனாத வியாபியாகவுள்ளவனுக்குப் பிரபுவாகவிருக்கின்றான், இவ்விருவர்களுட்கிரந்தவனை இவனென்று அறிவுடைய பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களாத மஹாபுருஷனைச்சரணமாகவடைகின்றோம்

விதிப்பு

ஒருவன விஷ்ணு வியாபிததிருக்கின்றான் என்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி ஆவொறு வியாபிததிருத்தலால்

விஷ்ணுவெனனும் பெயர் அரிசகு வியாபகத்தா லுண்டாயதேயாம் இதனை, —

“ எனனுஞ்சரணையெதிரோக்கியிரங்கலென்னின

மன்னுமூலகியுயிரொங்குமவநிநதனேன்மந்

றன்னினுறைந்துவனைசெய்யவுஞறறினெனயான்

பொன்னின்றிலங்குமூலகெய்ததிடோதியெனான்” என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஹரி தனை வியாபகனென்று உரைத்திருப்பதாக விருக்கும் மேற்காட்டிய செய்யுளாலும்,

ஹ்ருஷ்ணெ ஸ்ராவிஷ்ணு ஸ்ரூதம் என்று ஆத்மடோதேயநிஷத்தில கேட்கப்படுதலாலும்,

“ திட்விசம்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை

படர்பொருள்முழுவதுமாயவையவைதொறும்

உடன்மிசையுய்ொனக்கரந்தெங்கும்பரந்துளன்

கடர்மி குசருதியுளியுண்டசரணே” என்று நாலாயிரப்பீரபந்தத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

॥ ७ ॥

“ விச்சுவன்சிறைப்புள்ளரசுயாததவனவிளமபும
விச்சவா திகனெறுழவவிச்சினவிடையூதி
யெச்சமேசுருமபுளாதுழாயலங்கலானென்ப
வெச்சநாயகன்பொலநதுணரிதழிமாலிகையான்” என்று கா
ஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலைக்கொண்டிணாக.

ஹரி வியாபகன, ஹரன் அவ்வியாபகனா ஹரிக்குப் பிரபு
என்பதாம்.

வியாபகனாகவுள்ளவன் சிறந்தவன், அவனைவிட அவனுக்குப்
பிரபுவாகவுள்ளவன் சிறந்தவன், ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்தில்
தாழ்வடைந்த ஹாரியை அபபிரதானமாக பொதுக்கிச் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் —எ-று. (௨௭)

வனகொஜநாடி-நன்கிவாகுடிகுதொய
 கிநபுஷு-ஸுரன்கிஷு-டீய-தெஹி.
 கொவாநயொரயிகுதபுந-ஹிஷுவரகா
 ஸுதபுஷு-வன-தகீ-வயகோஸுயாசீ.

ஏகோஜநா ததநஇதிப்ரகட்க்ருதோயமந்யஸதுஸங்கரஇதிஸ்புட
மீர்யதேஹி । கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு
வந்துகமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மலர்ப்பூஞ் சோலை வையத்து மன்னுஞ் சனூர்த்த னென்ன
வுலப்பார் பெயரை யார்ந்தொருவ னுற்றா னொருவ னுறையொருவன்
தலப்பா லுயிர்தட் கின்பமதைத் தருசங் காணுந் தானிற்றான்
எலப்பா லாவார் யாரிவரு ளிசைத்தாற் பெயிற் சிறற்குசதுமே.

கள அ

ஹரிஹரதாததம்மியம்.

பதப்போருள்.

அயம
ஏக:
ஜநாததந:
இதி
ப்ரகடிகருத
அநயஸது
சங்கர:
இதி
ஸபுடம்
ராயதேஹி
அநயோ:
அதிக:
கோவா
இதி
அதுசநதியா
வ்ருததா:
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம:

இநத
ஒருவன்
ஜனங்களைப் பீடிக்கிறவன்
என்று
தெரிவிககபபட்டிருக்கின்றான்,
இனனொருவனேனென்றால்
சுகததைப்பண்ணுகின்றவன்
என்று
நிசசயமாக
சொல்லப்படுகின்றானல்லவா;
இவ்விருவருககுள்
சிறந்தவன
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணமையை
சொல்லலாம
அநத இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் ஜனாத்தனனென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்,
இனனொருவன் சங்கரனென்று நிசசயமாகச் சொல்லப்படுகின்றான்;
இவர்களுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவர்களாகிய நீங்கள்
சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வண
ங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனை ஜனாததனனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி ஜனாததனனாக நின்றமையால் ஜனாததனன் என்றால் ஜனங்களைப் பீடித்தவனென்று பொருள் ஆகும்.

ஹரி, ஜகதபிரஸித்தனாகவிருந்த மாவலி மன்னனது யாகசாலைக்குட்புகுந்து மூவடிமண கேட்க, அவனவ்வாறே கொடுக்க, அவனை வஞ்சிக்குமாறு பேருருவடைந்து ஈரடியாலே மூவுலகளந்து மற்றே ரடிக்கவன் தலைமீது காலைவைத்து அவனைப் பாதலத்தி லிருக்குமாறு செய்து பின்னா செருக்குந் தருக்கும பொருநதி யிவவுலகத்தினை யழிகக நிமிர்ந்து நின்றனென்றும், இரணியனைக் கொல்லுமாறு தூணினின்றும வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்ற பின்னா அவனுட விரததபானததால வெறியுற்று உலகத்தை யழிகக முயன்று நின்றனென்றும், அப்பொழுது ஜனங்கள் கஷ்டத்தை யடைந்ததாகளென்றும், சோமுகன பொருட்டு மீனுருவடைந்தபொழுது, கடலைக் கொந்தளிககசெய்து உபத்திரவித்தமையால், ஜனங்கள் வருந்தினாகளென்றும், அமிரதமதனத்தினநிமித்தம் ஆடையுருவடைந்தபோது கடற்கரையைப் பேதித்து நின்றமையால், ஜனங்கள் வருந்தினாகளென்றும் கூறுமவைகளால் ஜனாததனனென்று ஹரிக்குப் பெயராகியது. இதனை—

“ ாரொயிற்றசுராகோமானமாவலியென்போன்றன்னைக்
காரகப்படுத்திமற்றைககடிகமழலங்கறகுலலைத
தாரகப்படுத்தமாயோனதனனிகரின்மைநோக்கிப்
பேரகலண்டமெல்லாமபிளபபதற்குருததுநின்றான்” என்று வ்ரும ஸகாந்தபுராணத்துழ்,

“ எண்ணில்கோடிசிரங்கன்கரங்களிலங்கவுலப்பிலதாங்
கண்ணிறைதீயுலகெங்கும்வளைந்திடமூச்சுமிழ்காலறைய
மண்ணொடுவிண்ணினை நுகரவிரித்திடுவாய்புகையாயெழுவே
விண்ணவர்முனிவரலைந்துருங்கினர்மேவவுமிடமிலதாய்” . இன்
று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

சங்கரன் - சுகத்தைச் செய்பவன். ஹரியடைந்த அகமபாவமுதலியவைகளாலும், ஆலாலவிஷமுதலியவைகளாலும் ஆன்மகோடிகளுக்குண்டான துன்பங்களை ஹரனகற்றி இன்பத்தை யுண்டாக்கினுனென்று நூல்களில் விஸதாரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. இதனை—

“ இனடந்தருவன்குயிலேயேமுலகும்முழுதாளி
யன்பனமுதளித்தூறுமானநதன்வான்வந்ததேதவன்
நனபொன்மணிசசுவடொத்தநற்பரிமேல்வருவானைக்
கொம்பினசுழற்றுங்குயிலேகோகழிநாதனைக்கூவாய” என்னுந்
தமிழ்வேதத்தாலும், இதர நூற்பிரமாணங்களாலும் உணாக.

ஹரி ஜனங்களே வருத்தி ஜனாததனனானான், ஹரன் ஜனங்க
ளேச் சுகப்படுத்திச் சங்கரன் ஆனான் என்பதாம்.

ஜனங்களைப் பீடிப்பவனைவிட ஜனங்களைச் சுகப்படுத்துபவன்
சிறந்தவனாதலால், நாங்களும் சனங்களைப் பீடிக்கிற ஜனாத்தன நாம
னான ஹாரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சனங்களுக் கின்பத்தைக்
கொடுக்கின்ற ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி வணங்குகின்றோம். ()

ஸ்தம்பத்திலேயும் நரபங்குதவாநீனென்கொலத்து
 காவெரகெரநாடியிகழையாநயி
 கொவாநயொரபிகழத்துநயிவயலா
 ஸ்தம்பத்திலேயும் நரபங்குதவாநீனென்கொலத்து

பக்தம்பலிம்புநரத:க்ருதவாநிஹைகோபக்தம்குபேரமகரோததிக
ஸ்ரீயாந்ய: | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயமப்ருவ
ந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மோழ்பேயரீப்பு

தன்றாள் வணங்கும பலிதன்னைத தனாகநீ ழாரத தாளுன்றி
நின்றா னொருவன் மற்றொருவன் நிகரி லடியை நேசித்த
குன்றா வியலான் றனைவசுவிற் குறையாக் குபேர னாககினான்
என்றா விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகம்புந்	ஒருவனானால்
பக்தம்	பகதனான
பலிம	பலியை
இக	இந்த உலகத்தில்
அத:க்ருதவாந்	கீழே போகச்செய்தான,
அந்ய:	இன்னொருவன்
பக்தம்	பக்தனான
குபேரம்	குபேரனை
அதிக:	மிகுதியான
ஸ்ரீயா:	சம்பததுடையவனாக
அகரோத்	செய்தான் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிழம்	அந்த இவனை

கஅஉ

ஹரிஹரதாரதம்|ரியம்

வயம

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்:

ஆஸ்ரயிககின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன அனபஞ்ஞ மாவலியை இந்த உலகத்திற் கீழே போகச் செய்தான், இன்னொருவன அனபஞ்ஞ குபேரனை மிகுதியான சம்ப ததுடையவனாகச் செய்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவா களான நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷ னைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்

விதிப்பு

ஒருவன பகதஞ்ஞ பலியைக் கீழேபோகச்செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால்

மாவலி ஹரியினிடத்து அன்புள்ளவன, இவன தனது குலப்பகை ஞாகளாகிய தேவர்களிடத்திலன்றிப் பிறரிடத்தி லதிக பிரியமுடையவனாகவிருந்தவன. அவனொருகாலத்தி லொரு யாகஞ்செய்ய வுத்தே சித்து யாகாரம்பஞ்செய்து யாகம் நடத்திக்கொண்டிருக்கங்காலத்துத் தேவர்களின் துணைதலா லரி யொரு குள்ளப்பிராமணப் பிரமசாரி யாய் அம்மாவலியின் யாகசாலையை யடைந்தனன். உடனே யாக தீக்ஷையுடனிருக்கும் பலிச்சககரவாததி வந்த வந்தணனை யுபசரித்த னன். அப்பொழுது அந்தணனாகிய ஹரி நானினனை வெகு நல்லவ னென்று கேள்வியுற்று வந்தேன, வந்த எனக்குத் தவமியற்றவிருத்த ற்கு மூன்றடிமண வேண்டி, நீ தருதியோவென, அனனோன் அவ் வாறே தருகின்றேனென் றுரைத்துத் தானாவாததனன். தானா நீரைக் கையிலேற்றவுடனே குள்ளனாக நின்ற ஹரி நீண்ட வுருவு டையனாகித் தனதிரண்டு காலடிகளால் மூவுலகங்களையும் அளந்து மூன்றாவதடி மண்ணெங்கென்றதற்கு, மாவலி அண்ணலே! மூன்ற வதடிக்கிடம் என்றலை என்ருரைத்து வணங்கினன். பின்ன ரம்மா யோ நவனை வருணபாசத்தாற் கட்டி வருத்தினான். இதனை யுணர் ந்துவந்து துதித்த பிரகலாதன்பொருட்டு அம்மாவலியை விட்டு இனி

நீ இங்கிராதே கீழுலகத்திலிரு என்று அவனை கீழ்நிலையில் இருக்கு மாறு புரிந்தனன். இதனை—

“ உரவுநீருலகமெல்லாமோரடியாயதோங்கும
இருவிசுமபடியொன்றாயதேனையோரடிமற்றெங்ஙன்
தருதிநீதாராயென்னிற்சாராகுவைநரகமெனனா
வருணபாசத்தால்வீககமாவலிகடடுண்டானால்.
குருவெகுண்டதனாற்புனகணகுறுகினனபோலுமென்றாப்
பிரகலாதபேரனபன்பெருமனைககணடுநெஞ்சம
உருகுறபுளகமெய்தியுவப்பினோடேததாநிறப
மருவிரிதுளவமாலேமலரவனவமுததிசசொலவான.
உன்பதநீரினாட்டியுற்றநீர்தலையிறுங்கி
மன்பெருஞ்செல்வமெல்லாமவழங்குமாவலிதானென்றும
இன்பமேபெறுதலலலாலிடருற்றகியாவனகொல்லோ
அன்பெனென்றுநாததுபாசமவவழிநீக்கினானால்
வீக்கியவருணபாசமவிட்டொழிந்தவுணாவேந்தன
மாககணவெமமுலையாளசெய்யமலாமகளகொழுநபச்சைத
தேககமழ்துளவத்தாரோயசெப்புமோரடியெனசென்னி
மீககணவைத்தளத்தியென்னவிமலனங்குவநதுவிள்ளும்”

என்று பாகவதததும,

“ மன்னிலங்குபாரதததுத்தேதருநதுமாவலியைப்
பொன்னிலங்குதிண்விலங்கிலவைத்ததுப்பொருகடல்குழ்
தென்னிலங்கையீடழித்ததேதவாககிதுகாணீர்
என்னிலங்குசங்கோடெழிலதோற்றிருந்தேனே” என்று நாலா
யிரப்பிரபந்தததும வருதலைகொண்டுணாக.

ஒருவன் பத்தனான சூபேரனைச் சகலசம்பததும் உடையவனாகச்
செய்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தன் பத்த
னான சூபேரனுக்குச் சகல செல்வங்களை யுங் கொடுத்தலால்.

விஸ்ரவஸ் மகரிஷியின் சந்ததியான வைச்ரவணன் என்னும்
சூபேரன் சிவநீகையுடன் சித்தவடமென்று வழங்குகின்ற சித்தவட

கஅச.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

கேசுத்திரத்தில ஹரனை வழிபட்டு அன்புபாராட்டிப் பூசித்தனன். அவனன்புககிரங்குதிய ஹரன் அவனுக்கு வடதிசையின் ஆதிபத்தியமும், நவநிதி நாயகத்துவமும், யக்ஷாதிபதித்துவமும், நரவாகனமும், இன்னம வேண்டிய ஆயுதவாகனாதிகளும் அளித்தனன். இதனை —

ஸிஹஸூரஹியெஸிஹவடெஸம்பஹஜ்யஸூரஹி

கஹஸூரஹியெஸிஹவடெஸம்பஹஜ்யஸூரஹி

உதாரஸாவதிஹவடெஸம்பஹஜ்யஸூரஹி

நியநாநாநவாநாநவதிஹவடெஸம்பஹஜ்யஸூரஹி

விஹநிஹவடெஸம்பஹஜ்யஸூரஹி

நாஹவடெஸம்பஹஜ்யஸூரஹி

சிவரகஸயகண்டத்தும,

“சித்தவடசசித்தேசுராபொற்சேவடியெண்ணிப்

பத்தியபக்கசென்று குபேரன்பணித்தநான்

அத்தனையொருநதேதாழமைகொண்டானருள்பெற்றான்

நத்தமுதற்கோமாநிதியெல்லாநனிபெற்றான்.

எண்ணிநினைநதவரமபலயாவையுமெயதுற்றான்

மண்ணியபுட்பகமவாகனமாகவழங்குற்றான்

நிண்ணியவெங்கதையாயுதமெயதுசிறப்புற்றான்

அண்ணெனெங்குடையுததரதேயமளிககினான்” என்று கந்த புராணத்தும் வருதலைகொண்டுணாக.

தாத்தியம்.

ஹரி தன் பக்தனான பவியைக் கீழே தள்ளினான், ஹரன் தன் பக்தனான குபேரனை கௌரவப்படுத்தினான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னிடத்திலன்புவைத்தவொருவனை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன் மையி னிற்பவனும் வஞ்சித்துக் கீழ்ப்படுத்தமாட்டான். இது இவ்

வாறிருக்க, இவ்வரி தன்னை வழிவழி யடிமையாக வணங்கு மரபில் வந்தவனும நீதிமானுமாகிய மாவலியைக் கீழ்ப்படுத்தியது எவ்வளவும் உசிதமான விஷயமல்ல தன்னை வணங்கிய குபேரனுக்கு ஐசுவரியாதிகளை யளித்த ஹரன மாவலி விஷயத்தி லிழிவுபுரிந்த ஹரியை விட உயாந்தவனென்பது சொல்லாமலே யமைந்த விஷயம். ஆதலால் அன்பன் விஷயத்திற் கெடுதிபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி அன்பன்விஷயத்தி லுயாவு புரிந்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக வறிந்து நாங்களந்த ஹரனையே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதநைஜவதுகஞகோவ்யாதாய்தோபிநிகமஸவ
பிராஸ்ரீதேந்யஃ| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்தீதமிமயவயமாஸ்ரயாமஃ||

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதநைஜவதுகஞகோவ்யாதாய்தோபிநிகமஸவ பிராஸ்ரீதேந்யஃ| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்தீதமிமயவயமாஸ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு

பண்டங் கிளிமென் மொழிமனைமா பலரை வியாதப் பாதகாகள் கண்டங் கடையப பெற்றவனாய் கண்டா நொருவன் கையொருவன் புண்டங்கிலேவே வேடுவனாய்ப்போந்துமறைநாயொடுபொலிந்தான் எண்டங் கிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

வியாதாதிநீசஹ்ருதநை
ஜவதுக

{ வேடர்முதலிய நீசசனங்களால் அபகரிக்
கப்பட்ட தன்னதான மனைவியரை
யுடையவன்,

அந்ய:

இன்னொருவன்

வ்யாதாய்தோபி

வேடனானும்

நிகமஸ்வபி:

வேதங்களாகிய நாய்களாலே

க அசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஆசரித

அநயோ

அதிக

கோவா:

இதி

வருததா:

அநுசினதியா

ஸதயம

ப்ருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயாம

ஆச்ரயிககப்பட்டவன் ,

இவ்விருவருககுள்

சிறநதவன

யாவன ?

இதனை

பெரியவாகள

ஆலோசிதது

உணமையை

சொல்லலாம.

அநத இவனை

நாங்கள

ஆஸ்ரயிககினரோம

பொழிப்பு.

ஒருவன் தன் மனைவியை வேடா முதலிய இழிஞாக்களு மப கரிககு மியலபினனாயினன, இன்னொருவன் தான வேடனானாலும வேதங்களாகிய நாயகளாலே ஆசரயிககப்பட்டவனாகவிருக்கின்றான்; இவ்விருவரிற் சிறநதவனைப் பெரியவாக்களான நீங்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால், நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வேடா முதலிய இழிஞாக்களாலே அபகரித்த மனைவி யை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம் வேடாக்கள லபகரிககப்பட்ட மனைவியை யுடையவனாதலால்.

ஹரி கண்ணனாகத்தோன்றி இறந்து பட்டபின்பு, அவன் மைத் துன்னான பார்த்தன் அக்கண்ணன் மனைவியரிற் நீயில் விழுந்திறந்த வர்கள் தவிர வுள்ள மற்றையவாக்களை அழைத்துக்கொண்டு அதனை புரியைக் கருதிவருங்காலத்தி விடையிலொரு விடத்திற் றங்கியிரு ந்த வெரு இராத்திரியில் அநேகம் வேடர்களான திருடர்கள் வந்து ஆளுக்கொருத்தியை யிழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பின்

னா அவவேடாகளுடன் போபுரியத திறமற்றவனாகப் பாடத்தனும்
தன்னூரடைந்தனன் இதனை—

“ ாரொண்ணாயிராமுதலேழைமாகளைச்
சீரிலாவேடுவாசினத்திற்கைக்கொளப்
போரினான்மிகுந்தககாண்டிவம்புங்களை
வீரமோடெனவலிவிசையங்கைக்கொடு” என்று ஸ்ரீ பாகவ
தத்தில வருதலைக்கொண்டினாத

ஒருவன் வேடனானாலும் வேதங்களாகிய நாயகனாற் சூழ்பெற
ருனென்றது-ஹரனை, அது அவவரன் அவ்வாறிருந்திருத்தலால்.

ஹரன் பாசுபதாததிரததைக்கருதித் தனனைக்குறித்துக் காமியா
ரத்த தவம்புரிந்த அருச்சுன்னாக கருளபுரியும்பொருட்டு வேடரூப
மடைந்து சென்றபோழ்து, வேதங்களும் நாயரூபமடைந் துடன்வரச்
சென்றனன் இதனை—

மதெஷ-஁-தஷ-஁-வஸவெ-஁-ஷ-஁-தவவ்விஷ-஁-ஹா-தஸ-஁-
வி-நாகவா-ணில-஁-யவா-நுவஸ-஁-வா-வஹ-ரொ-ஹ-஁-
கெ-ரா-த-பெ-ஸ-஁-லா-யகா-னு-ந-஁-஁-வ-நில-஁-
லி-஁-ஜ-஁-ந-஁-யி-ப-஁-஁-மி-ரி-஁-஁-ந-஁-ரி-வா-பா-஁- || என்று
ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தும்,

“ மிககவனறவஞ்சோதிப்பானவேட்டுவக்கோலமாகித்
திகக்கெலாமன்னங்கோலந்தொடருமோதேவதேவா
மைக்குழலன்னமபினன்தொடரமற்றொருகோலத்தைப்
புகுறத்தொடாவாபோலப்புகுந்தனர்பொருவில்லேந்தி” என்
று குறரூபுராணத்தும்,

“ அநந்தவேதமுமிறைவனேவலினுண்ணானிகளாயருக்குச்
அநந்தகோடியிற்கோடிகணநாதாவேட்டுவராயருகுபோத
வநந்தனாலினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற
வநந்தமாமுகமாகியடிச்சவடுனோக்கினுண்டவியெல்லாம் ” என்று
பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டினர்க.

ஹரியின் மனேவியரை வேடர் முதலிய இழிந்தவர்கள் இழுத்
துக்கொண்டு போய்னார்கள், ஹரன் வேடவுருவடைந்ததும் வேதங்க
ளாகிய நாயகனாற் சூழப்பெற்றான் என்பதாம்

நல்ல ஜாதியாகளாற கைக்கொள்ளப்படடாலும ஒருவன் டனை வியைப் புகழுறோ ரிவவுலக முதலிய வெவவிடங்களிலு மிலலை, அநேக டனைவியரை வேடா முதலிய நீசஜனமிகளால அபகரிக்கப் படும தூபபாககியத்தனை யுடையவனை இந்த உலகத்தில் எவன சிறந்த வனாக வுள்ளவனென்று கூறுவான இதனை யுத்தேசிககுங்கால் வே டர்முதலிய நீசாகளா லபகரிக்கப்பட்ட டனைவியரையுடைய ஹரி இவ்விஷயத்திற் பலராலும இகழப்பட்டவனாகின்றன; வேடருபத் தை யடைந்தாலும, ஹரன கௌரவஹானி யிலலாமலிருத்தலால், இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாகின்றன. ஆதலால் நாங்கள் டனைவி யைப் பறிகொடுத் திழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக் கிக கிராதருபத்திலும டனைவியுடனும, வேதங்களான நாய்களுடனு மிருக்கும் ஹரனைச் சரணமாக வடைந்தது வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

ஏகஸ்ய (ஸுவகஜநாப்ருஸாதக்தகாத்ரா அந்யஸ்யஸூஹ்ரம்ருதுபூத
விபூதிஹோகா) கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயமப்ரு
வந்துதமிமப வ்யமாஹ்யாமஃ॥

பணிகர் கைபத் தொருவனடி பருவிச் சேவை புரியடியா
திணிதோன் முதல விடமெல்லாந் தீயாற் சுட்டுத் திரிதருவோர்
கணிசே ரொருவன் திருவடியர் கனமா நீறு காணுதலோர்
எணிலா ரிவருட் சிறந்தவர்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கஅக

பதப்போருள்.

ஏகஸ்ய

ஒருவனுடைய

ஸேவகஜந'

அடிமைகள்

ப்ருஸதகதகாதர.

மிகவும சுடப்பட்ட சரீரமுடையவர்கள்,

அந்யஸ்ய

மற்றொருவனுடைய

ஸேவகஜநா

அடிமைகள்

சுப்ரமிருதுவிபூதினோகாபூத-வெண்மையாயுட, மிதுவாயும, பரிசுத்த
மாயுமிருக்கிற விபூதினோகையோடு கூ
டினவர்கள்,

அநயோ.

இவ்விருவருகளுள்

அதிக.

சிறந்தவன

கோவா

யாவன?

இதி

இதனை

அதுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வருததா

பெரியவர்கள்

ஸதயம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்.

தமிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவனுடைய பததசனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடையவ
ர்கள், மற்றொருவனுடைய பததசனங்கள் மிகவும வெண்மையான
பஸ்மதாரிகளாகவுள்ளவர்கள், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவனை இவ
னென்று பெரியவர்களான நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்களந்த
மஹாபுருஷனைச் சரணமாத வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தஜனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரங்களுையுடையவ
ர்களென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி பக்தர்கள் அவ்வாறு சுட்டுக்
கொள்ளுதலால். இதனை—

“ சென்னியோங்குதண் திருவேங்கட முடையாயுலகு
தன்னை வாழ்நின்ற நயபிதாமோதராசதிரா
என்னையுமென்னுடமையுநினசககரப்பொறியொற்றிககொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென திருக்குறிப்பே ” என்னும்
நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக

ஒருவனுடைய பததசனங்கள் வெணமையும மிருதுவந தூய்
மையுமானதான விபூதியைத் தரிககப்பெற்றவர்களாக விருக்கின்றா
கள் என்றது-ஹரினை, அது அவ்வரபததங்கள் அவ்வாறு தரித்துக்
கொள்ளுதலால் இதனை—

“ எவனோனுந்தாமாகவிலாடத்திட்ட திருநீறுஞ்சாதனமுங் கண்
டாலுளகி, யுவராதேயவரவரை ககண்டபோதேயுகநசடிமைத்திறந்நினை
நதங்குவநதுநோக்கி, யிவாதேவரவாதேவனென்றுசொல்லியிரண்டா
ட்டாதொழிந்தச்சுனற்றமேபேணிக, கவராதேவசொழுமடியாரநெஞ்சி
னுள்ளேகனருப்பூநிதிறியைக்காணலாமே ” என்ற வருந் திரவிட
சூகதத்தாலுணாக

தாற்பரியம்

ஹரிபததா சுடப்பட்ட உடம்பினா, சிவபததா விபூதிதாரண
சரீரிகள் எனபதாம

தாரதம்மியம்

மிகவுஞ் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடைய பகதாக்களை யுடையவ
னைக்காட்டிலும், மிகவுய் பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரித்த பகதாக்கள்
கஷ்டமில்லாதவர்களாதலாலே சுடப்பட்ட தேகங்களை யுடையவா
களை பகதாக்களாகவுடையவனைவிட தூயமையான விபூதிதாரிகளான
பததாக்களையுடையவன சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் குழுவடை
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரினை நாங்கள் வண
ங்குகின்றோம்.—எ-று. (நக)

வனகொநிகா கஜஹவதுபதபுராயீ

ஹபுநொஹிதாடிபுரஹாவடிபுலவாவீ!

555

ஸ்துத்திபூர்வஞ் சகீர்த்தயஜாஸுயாஜிஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு

பதப்போருள்

ஒருவன்

எப்பொழுதும்

ஆலிலையுற்படுததுகொள்ளுகிறவனான,

இனவெருநவன

அப்படிப்பட்ட ஆலமரசு தினடியிலிருக்கிற
வனாக

சுருஷா,

இவ்விருவருகளும்

சிறந்தவன்

யாவது?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

ஒருவன் சதா ஆவிலையிற் கிடைப்பவனாகவானான், இன்னொருவன் அவவாலினடியிலிருப்பவனாகவானான், இவ்விருவருக்குள் பெரியவாகளே! யாவன் சிறந்தவன்! நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

ஒருவன் எப்பொழுதும் ஆலிலேயிற் கிடந்தானென்றது - ஹரி
யை, அது அவ்வரி அவ்வாறு கிடத்தலால். இதனை—

ஒருவன் அவ்வாலின்கீழிருந்தானென்றது-ஹரணை, அது அவ்வ
ரன் அவ்வாறிருத்தலால். இதனை —

[illegible]

ஹரி ஆலிலேயிற் கிடந்தான், ஹரன் ஆனிழவி லிருந்தானென்ப
தாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு ஆவிலையிற் கிடந்து வீணை உறங்குபவனைக்காட்டிலும், ஆவினடியில ஞானோபதேசியாக இருப்பவன சிறந்தவன இதனால் ஆவிலையிற் கிடந்த ஹரியைவிட ஆவினடியிலிருந்த ஹரன சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாக நியாயமுகத் தாலுணர்ந்து நாங்களந்த மஹானாகிய ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கினோம் —எ-று (நஉ)

ஊகொடி யளவி தரிசு கிவகூலொடெ

ஹுநெ ஸாடி லஹ ரதவ ஹம் கிவகூலொடெ

கொவா நயொரடிகு க்ருநஹி க்ருவா

ஹுத ஸுஹவ க்ருதரிசு வயாஸு யாஜி

ஏகோத்தெள ிதமருதப நிலகமலல டே, நயநயோத்தெள, ஹுத வஹமதிலகமலலாடே | கோவாநயோரதிக இதய நுசி நதியவருததாஸ் ஸதயமபருவநது, தமிமமவயமாஸரயாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

கொண்டற கசசக கிரிமுலையா கோதை யிடத்திற் கூறெருவன மண்திற் நிடுமோ நெறறியினுன மற்று மொருவன குற்றமிலா தொண்டிற நிடுமவ வுதவகளை ஒருநற நிலத மாவுடையான் கண்டிற் நிவருட் சிறந்தவனைக கரைந்தாற பெரியீர் காணுதுமே.

பதப்போநள்.

ஏக:	ஒருவன
லலாடே	நெறறியில்
விதம்ருதம்	வெள்ளை மண்ணை
திலகம்	திலகமாக
ததெள	தரித்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்

ககச

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஹருதவம்

லலாடே

திலகம்

ததௌ

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

அநசிரியா

வ்ருதகா

ஸதயம்

பருவநது

தமிம

வயம்

ஆஸ்ரயம்

அககினியை

நெற்றியில

திலகமாக

சரிகதான,

இவ்விருவருககுள

சிறந்தவன

யாவன

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

மண்புறம்

சொல்லலாம்

அந இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயம் கெனேரோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் திலகமாக வெளியே மண்ணை நெற்றியிலணிந்தான, மற்ற
ஒருவன் திலகமாக அககினியை நெற்றியிலணிந்திருக்கின்றான்,
இவ்விருவருட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் கூறினால், நாங்
களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக உடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் நெற்றியில மண்ணைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது-ஹ
ரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு தரித்திருத்தால் இதனை,—

“பூப்பிட்டானைப்புரந்தருளென மூன

கூப்பிட்டானைத் ததன்குக்கியுட்குவெலாம்

ஆப்பிட்டானையகிலகனந்தாக்

காப்பிட்டானைக்காப்பிட்டனள்காரிகை” என்று பாதமோத

தரத்தும்,

“ஆவின் ரதனாலமஞ்சனமாட்டியதினுறு மணநொதி விளங்கிச்
சாயபன்னிரண்டுநாமமுஞ்சாததிசச துமறையோ துமவேதியாகள
நாவினமநதிரநீருடலெலாநதெளிததநவையிலே நாதானமுநலகிக
காவிகொளவிழியாகருபபுரதீபங் காட்டினாகலினுர்பபலநால” எ
ன்று பாகவதததும வருதலைகொண்டிணாக

ஒருவனக்கினி நயத திலதமாக வுடையவனாக விருக்கினருனெ
ன்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வாறு நெற்றியில திலதம்போ
ன்ற அக்கினிககண மடையவனாக இருக்கலால இதனை—

யொவீவெயெவசீவநாநிஜாஸகாடி - காலவெலாடி
ஸகாடி நிநெருத் என்று பைப்பலாத சுருதியிலும்,

“சுற்றுமரரசுரபகிநிநிருபபாதமலலால
பறருனறிலோமென்றழைப்பபபா வயுணஞ் சயுண்டான
செற்றங்கனங்கனைத்திவிழித்தேனான்றனநிலைபமபலவன
நெற்றியிறகண்கண்டகண்கொண்டபறநினிகநாணபதென்னே”
என்று திரவிடசுருதியிலும்,

“சந்தனக்களபநதுதைதந்தநனமேனித்தவளவெண்பொடிமுமுதா
மும், செந்தழலுருவிறபொலிந்தநோககுடையதிருந்ததலவாகிடமபோ
லும், இந்தனவிலங்கலெறிபுனந்தப்பபடெரிவதொசுதெழுநிலைமாட,
மந்தணரழலோமபலேபுனற்களநடைகணிகழாதித்தேசசரயே” என
று திருவிசைப்பாலிலும் வருதலைகொண்டிணாக

தாத்தியம்

ஹரி நெற்றியில மண்ணைத் தரித்தான, ஹரன நெற்றியி லக்கி
னிககண்ணைத் தரித்தான எனபதாம்.

தாரதம்ய்யம்.

ஒருவன் சாமான்யமாக வெல்லாராலும் தரிக்கத்தக்க வொரு
வஸ்துவைத் தரித்திருப்பானாயின் அவனை யாவரும் மதிப்பாகக்கொ
ள்ளார்கள்; பிறரால் தரிக்கமுடியாத வஸ்துவை ஒருவன் தரித்திருப்

பானாயின அவனை அனைவருஞ் சிறப்பாகவே கொளவார்கள் என்பது நியாயமாதலால், கேவலம் மண்ணை நெற்றியிலணிந்துள்ள ஹரியை நாம அந்த விஷயத்தில் எப்படி சிறந்தவனாகச் சொல்லலாம். இது எல்லாராலும் ஆகும விஷயம் இசைவு விவவிஷயத்திற்கு முழுவதெந்த ஹரியை அபிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரினை நாங்கள் வணங்குகின்றோம் — என்று. (நந)

ஹனகௌ டியா தி து ஹலீ ஹரி லீகா ஹு
 டு நெ டா டியா தி டியா து கவா ஹரி ஹரி
 கொவா டியோ ரயி கஹ து ந ஹி ஹு வ ஹு
 ஹு து ஹு ஹு ஹு து ஹு ஹு ஹு ஹு ஹு

ஏகோததாதிதுலவீ தளமாலிகாமஹ்ருதந்யோததாதிவிதாசருக பாலமாலாம் கோவாநயோரதிகஇதயநுசிகதியவருததாஸஸதயமஹ்ரு வநதுதமிமமவயமாஹ்ரயாம||

மொழிபெயர்ப்பு

பசுசெனனொளிருமவடத்திலேயைப்பறித்துக்கட்டுமபலதொடையல் வைச்சொன் றகலத தானொருவன வையந தன்னை யீன்றபுதா உச்சந் தலைகள் பலவணியா வுநதுதிரியு மொரு பெரியோன் இச்சந் தாகளுட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஹ்ருதி	மார்பில்
துலவீ தளமாலிகாம்	துளசியிலேமாலையை
ததாதி	தரிககிருன்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
விதாத்தருகபாலமாலாம்	பிரமாகளுடைய கபாலமாலைகளை
ததாதி	தரிககிருனல்லவா;
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன்

அதிகு	சிறந்தவன?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவர்கள்
அநுசினதியா	ஆலோசித்தது
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம	இந்த இவ்வே
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாபிற துளசிமாலையை மணிநதிருக்கின்றான், இன்னொருவன் பிரமர்களின் கபாலங்களை மாபிலணிநதுநொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் துளசிமாலையை மாபிலணிநதிருக்கின்றனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு தரித்திருத்தலால்

பூவத்தில ஸ்ரீகையாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்ருப்பொருட்டுச் சென்ற இந்திரன் செருக்குடையனாதலையுணர்ந்த சிவபெருமான் ஒரு பூதருபத்ததன் கோபுரவாசலில் நின்றனன் அப்பொழுது அங்குவந்த இந்திரன் பூதனைப்பார்த்து பூத ஈசற்குச் சமயமெனனை என்றனன் அதற்குப் பூதனொன்றும் பேசாது வானா இறுமாந்து நிற்பதைக்கண்ட அவ்வலாரி தன்கை வச்சிரத்தால் அப்பூதனை அடித்தான். பூதன்மீது பட்ட வச்சிரம் துறுங்கிப் பாழாகவே இந்திரன் அச்சமுற்றனன்; இறைவனும் மிக்க கோபத்துடனெதிர் தோன்றினன். உடனே இந்திரன் அந்தோ! இறைவனென்று அறியாது தகாத காரியஞ்செய்தோமே என அச்சற்று, லீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டனன். இந்திரன் வேண்டுகோ

ஞநகிரங்கிய சிவபெருமான தன்னிடத்துண்டாகிய சிற்றத்தை கட
னதிவிலவிட'கி இருதிரானமீது கருணைகாட்டிச் சென்றனன

பின்னரநகோப மொரு கொடிய அசுர வடிவத்தை யடைந்து
மஹாவீரனாய் வெகுதூரம் பருந்தவஞ்செய்து பெரிய வரங்களைப்பெ
ற்று மிகவுஞ்சிறந்தவனாய் அனைக்காலமிருந்தனன அவன மனைவி
பருந்தையென்ற பேருள்ளவள், மஹா சுந்தரி அசமானமான லாவ
ணயமுள்ள அபருந்தையைக்கண்டு காதலுற்ற ஹரி, சலந்தரன
தனஞ்சல வெல்லக்கூடாத பராகிரமியா யிருந்ததலைத் தானவனெடு
பலதரம் பேரா புரிந்து தோற்றையாய் லுணர்ந்தவனொலால் அவன
மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன சிலகாலங் கழித்து
அந்தணவுருவத்துடன் வந்த சிவபெருமானு லமைக்கப்பெற்ற சகரா
த்தினால் இருபிளவாகி விழுந் தமிழ்ச்சனன சலந்தரனென்பதை யுணர்
ந்தான உணர்ந்து, இதைவிட வேறே தருணம் இல்லையென்று
ஒரு வயோதிகனான முனி யைப்போல வேஷந்தாங்கி பருந்தை யுலா
வும பூங்காவனத்தி லிருந்தனன

கணவனது மரணத்தை யுணராத வம்மாத பூந்தோட்டத்தி லிரு
க்கும முனிவனைக்கண்டு வணங்கி, ஐயோ ! எனது கணவன கைலா
யத்திறகுச் சேனைகளுடன் போயினான், இன்னம் வந்தானிலலை.
திவ்யதருஷ்டியினையுடைய தாங்கள் எப்பொழுது வருவானென்று
கூறவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனள் அக்கபடமுனிவன்
அதற்கெனன, அவவாறே செய்கின்றேனென்று தனது கண்களை
மூடிக்கொண்டு சற்றுநாழிகையிருந்து பின்னா கண்ணைத்திறந்து,
மாதே ! அஞ்சாதே. நான் சகல சித்திகளையும் உணர்ந்தவன் என
னால் இறந்தவர்களையும் எழுப்ப முடியும் ஆதலால் நீயஞ்சாதே
என்று கூறித் தனது தெளவாரிகளாகிய இரண்டு வானரங்களால்
அவ்விறந்த சலந்தரனுடலை அங்கு கொண்டுவரசெய்தனன.

பின்னர் தன் கணவனது மரணத்தைக்கண்டு கவலுகின்ற காரி
கையை நோக்கி, நீ அஞ்சாதே ; நின் கணவனை நானெழுப்பித்தருகி
ன்றேனென்று கூறி, இருபிளவான உடலை யொன்றுபடுத்தி யவஞ்

ணராமல் அதனில் தானே புகுந்து உயிருள்ளவனாக சலந்தரெனழுந்ததாக நடித்தனன்.

நிஷ்கபடையான ப்ருந்தை தன கணவனென்றே கருதி மிகக் சந்தோஷத்துடன் இறுகத்தழுவினான் இதனாலானந்தமுற்ற கபட சலந்தரன் அரண்மனையடைந்து அநேககாலம் அவனொடு ரமித்தனன். பின்னரொருநாள் தனனை மறந்து தூங்கிவிட்டான தூங்குமபொழுது பார்த்த ப்ருந்தையின் கண்ணுக்குச் சலந்தரன் காணப்படவில்லை, நாராயணன் காணப்படடான உடனே நாராயணனுடைய இழிந்த இச்செய்கைக்கு வெறுப்புற்றுப் பல சீயசாபங்களை யிட்டு அவனுணர் தற்கு முன்னே அக்கினிப்பிரவேசமாயினான்.

இவனொரிந்து சாமபரானபின்பு எழுந்த நாராயணன் அவளது மரணத்தாற் சோகமுற்று ஏங்கி அச்சாமபலிலேயே அதிக மோகத்துடன் புரளத்தொடங்கினான் இவ்வநுசித காரியத்தைக்கண்ட தேவர்கள் மஹாதேவியினிடம் கூறினார்கள் மஹாதேவியும் தன திருமேனியினின்றும் சற்றே அழுகருட்டி எடுத்தது இதனைக் கொண்டு போய அவவசூரியின் உடற் சாமபலிலிடத் தண்ணீர் விடுவதென்றனள். அவர்களும் அவவாறே செய்தார்கள். அப்பொழுது அச்சாமபலில் நின்றுப் ப்ருந்தையென்று பேருள்ள கருஷ்ணதுளசிசெடிகள் தோன்றின அவைக ளநாரணனுக்கு அப்ருந்தையாகக் காணப்பட்டமையால், அதனைத் தன மாபுமுதலியவற்றில் அவள் பரிசிப்பதைப் போல பரிசிகுமாறு அததழைகளைப் பறித்துத் தரித்துக்கொண்டான என்று வியாசா ஸகாந்தபுராணத்திற் கூறியிருக்கின்றார்.

திருமால் துளசி யணிபவொன்பதை “வனமாலிபடியிடந்தோன்” என்றும்,

“ அணுங்கவெனைப்பிரிவுசெய்தாயாபாடிகவாநதுண்ணும்
குணுவகுநாறிககுட்டேற்றைக்கோவாததனைக்கண்டோ
கணங்களோடுமின்மேகமகலந்தாப்போல்வனமாலே
மினுங்கநின்றுவிளையாடவிருந்தாவனத்தேகண்டோமே” என்று
வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

“ மட்டுலாவுதணடுழாயலங்கலாயபுலன்கழல
விட்டுமீளவிலாதபோகமவிண்ணிலநண்ணியேறினும்
எட்டிஞாடிரண்டெனுங்கயிறறினான்மனந்தனைக
கட்டிலீடிலாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே” என்று திருமழிசை
யாழ்வானும் கூறியிருத்தலாலுணாக

ஒருவன் பிரமாகளின் கபாலங்களைத் தரித்திருக்கின்றான் என்
றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால். இதனை
பிரமாகளிறந்தார்களென்று இனிவரும் பிரமாகளும் அறியும்வண்ணம்
ஹரனாலிவைகள் தரிககப்பட்டன இதனை—

“ கற்பங்களதோறுநதோன்றுங்கணக்கிலாப்பிரமாமாயா
முற்பொன்றுநதலைகளகோததுநாற்றியமுளிபுன்மலை
பொற்பொன்றுநமதுசென்னிபுயமரைசரணமெங்குஞ்
சிற்பங்களவிளங்கப்பூண்டதிறமிதுநோக்கிககாணாய ” என்று
வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும் பிறவற்றாலும் உணாக.

தாத்தபரியம்

ஹரி துளசிமாலையை யணிந்தான, ஹரன் அநேகாயிரம் பிரம
கபாலங்களை அணிந்தானென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒருவனணியும் அணியினு லொரு மதிப்புவேண்டும, அப்பொ
ழுதுதான் அந்த அணி அணிந்தவனுடைய தன்மைவிளங்கும். ஹரி
துளசியைத் தரித்திருத்தலால் விளங்கும் பிரபாவ மொன்றுமில்லை;
ஹரன் பிரமார்களின் கபாலங்களை அணிந்திருத்தலால் நித்தியன் என்
னும் பிரபாவம் கேட்கப்படுகிறது. அசனால நாட்கள இவ்விஷயத்தில்
ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு
வாழ்கின்றோம்.—எறு.

(௩௪)

ஸகொரீபுமமு ஹணதொமஹமெநவவார

ஹமெபுரீபுமகாசகெநீவஹநுவஹாபெஷு!

கோவாநயோரயிகுஜதநுஹிஜுவபா

ஸதஸ்ருவஜாதஜீவயஜாஸ்யாஸி

ஏகோமருககரஹணதோகஹநேசசார தவநயேமருகங்கரதலே
நிவஹந்ஸதாஸ்தே | கோவாநயோரதிஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸத
ய்மப்ருவநதுதமிமயவயமாஸாரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

கத்துங் கரியுங் கோடரமுங் களுலுங் கொடிய காட்டினினமா
னெத்தும் பரிவு கொண்டொருவ் நெங்கு மூலவ் லேய்நதுறறான்
உததுங் கமதா மானொன்றை யொருவன ருங்கி யுறுகின்றான்
இததுங் காதமிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ம்ருகக்ரஹணத:	மாண்பு பிடிக்கும்பொருட்டு
ககநே	காட்டில
சசார	சஞ்சரித்தான்,
அந்ய:து	இன்னொருவனானால்
மருகம்	மாண
ஸதா	எப்பொழுதும்
கரதலே	கையில்
நிர்வகந்	வைத்துக்கொண்டவனாக
ஆஸதே	இருக்கிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன
அதிகம்	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை

பருவநது
தமிழம்
வயம்
ஆஸரயா

சொல்லலாம
அநத இவனை
நாங்கள்
ஆஸரயிககினேரம்.

பொழிப்பு

ஒருவன மாண்பு பிழிகுமபொருட்கு காட்டிலுலாவீனான்,
இன்னொருவன எப்பொழுதும் மாண்பு கையிற் பிடித்துக்கொண்டிரு
க்கின்றான, பெரியவர்கள் உண்மையாக இவர்களிற் சிறந்தவனை இவ
னென்று சொன்னால், அநத ஹாரபுருஷனை நாங்கள் ஈரணமாக
அடைநது வாழ்வோம்

விதப்பு

ஒருவன மானினபொருட்கு காட்டிலுலாவீனான் எனறது-ஹரி
யை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இயற்றியிருக்கலால்

ஹரி - இராமனாகிய ஞானறு சிறந்தனையி னுண்ககுட்பட்டு
மனைவியும் இளையவனும் உடனவர வனவாசியாகித் தண்டகாரணய
ததில இருந்தபோழ்து, சூப்பநகையென்பவள் இராவணனிடஞ் செ
ன்று இராமன் மனைவியின் பேரழகை வாணிததவுடனே, இராவ
ணன் இராமன் மனைவியை விபசரிக்கக்கருதி, இராமனை யவன்
மனைவியான சீதையி னருகினின்று ம பிரிக்குமவண்ணம் மாரீசனெ
ன்பவனை நீ ஒரு மாயமானுருவுடன் செல்லென்றனுப்பினான். அவ
னும் பொன்மயமான மாஞ்சு இராமன் மனைவியின் எதிர் உலாவி
னான். அவனும் அதனைக் கபடமென்றுணராது தன் கணவனைப்
பிடித்துத் தருமாறு வேண்டினான், அவனும் பெண்புத்திக்கிசைநது
வில்லிலம்பு வைத்துக்கொண்டு அதன் பின்னாலே உலாவினான்
பதை உலகனைவரு மறிவார்கள். இதனை—

“ வலிவணக்குவனாநெய்தோள்விராத்தக்கொன்று
வண்டமிழ்மாமுனிகொடுத்தவரிவிலவாங்கிக்
கலைவணக்குநோக்கரக்கிழுககைநீக்கிக்
கரேனாதுடனன்றனுயிலாவாங்கிச்

கேவலம மாணேபபிழிகக வலேநது திரிந்தவணேக்காட்டிலும், மாணே என்றுங கையில வைத்திருப்பவன அநதவிஷயத்தில் சிறந்தவனாதலால், நாமும் மாணுககலேநத ஹாரியை இநத விஷயத்தில் அப்பிரதானமாக அகற்றி ஸதா மாணேத்தாங்கிய ஹுணே அடைந்து வணங்கி அவ்வரணேயே ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௩௫)

ஊகொஹாஸய ஹருதநைந வதுக ஆவீதநயோவதுவிலலிதாரத
தஸரீர ஆவீத கொவாநயோரதிக இதயந சிநசியவருததாஸஸதயம்ப்
ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ||

ஏகோதஸாஸயஹருதநைந வதுக ஆவீதநயோவதுவிலலிதாரத
தஸரீர ஆவீத கொவாநயோரதிக இதயந சிநசியவருததாஸஸதயம்ப்
ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ||

மோழ்பெயரீடு

புல்லும பொறிகொள மநிலிலங்கைப பூப னெடுதத மனைவியினுன்
சொல்லி லொருவன மறொருவன துகட வலலி யன்னுளா
லெல்லொன் றிடுமே னியிறபாதி யிடசதனாகி யிருக்கின்றன
எலலி விவருட சிறந்தவனயா.ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏகம்	ஒருவன
தஸாஸய	இராவணனாலே
ஹ்ருத	அபகரிக்கப்பட்ட
நைஜ	தன்னதான
வதுக:	மனைவியையுடையவனாக
ஆவீத	ஆனான்,
அந்ய:	இன்னொருவன
வதுவிலலிதாரத்தஸரீர:	பெண்சாதியினாலே பிரகாசிக்கிற பா திசரீரததையுடையவனாக
ஆவீத்	ஆனான்,
அநயோ:	இவ்விருவருகளு
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன பததுததலையுள்ள இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன, இன்னொருவன தன சரீரத்திற்பாதி மனைவியாற பிரகாசிப்பவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவனோ வவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், அவனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

விதிப்பு

ஒருவன இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியை யுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவண்ணம் இராவணனால் எடுக்கப்பட்ட மனைவியை உடையவனாதலால் இதனை—

“பரிநதுபறபலவெகுண்டவளபகாதவினினேயோன
விராநதுநாடுவானபோயபினமெலிவொடுதனித்தங்
கிருந்தவனனையயிராவண்ணவவவிவிண்ணெழுந்தான்
கரநதுகொலவதற்குற்றதுகாலமென்றுணரான்” என்று வரும்
பாகவதத்தாலும்,

“கொண்டானுயாதோமிசைக்கோலவனையாள்
கண்டாளதனதாருயிரகண்டிலளால்
மண்டாநுறுமமின்னின்மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாயெழுவான்விராவாய்” என்று கம்பராமாயணத்திலும்,

“அரக்கர்கோவெளவியவணங்கைநீக்கலான்
மருக்கமழலங்கலான்மணந்தென்கொவென்

ஒருவனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனாக விருப்ப
வனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான், ஒற்றுமையாயும் அயலா

ஞால அபகரிக்கப்படாதவளாயும் உள்ள மனைவியை யுடையவனை யாவரும் புகழ்வார்கள் இசஞால இராவணனா லபகரிக்கப்பட்ட மனை வியையுடைய ஹரியைவிட இடப்பற்றத்தி லமைக்கப்பெற்ற மனைவி யினைபுடைய ஹரன சிறந்தவனும் அதஞால நாம இவ்விஷயத்திற் றுழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரகானமாக வநற்றி, இவ்விஷயத்தி லுய ராவுபெற்ற ஹரனைச் சிறந்த மஹா புருஷனாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றோம் —எ-று (௩௬)

வனகஸு-ஃக-பு-ட-வ-டெ-ந-ஜ-ஜ-ர-ஹ-ஃஜ-
 ஃந-பு-ஸு-ஃக-ந-ஹ-ஸ-தெ-ந-வ-ஃ-ர-கு-ய-ன-
 கொவா-ந-யொ-ர-ய-ிக-ஹ-த-பு-ந-ஃ-ஹி-ன-பு-வ-பு-
 ஸ-த-பு-ஸு-வ-த-ஃ-க-ஃ-க-ஃ-ய-கோ-ஸு-ய-ஃ-க-
 ஏகஸதுமாககடபடேந்தததாஹலஙநா மநயஸதுமந்தவா தேந
 புரதரயஞ்சு கோவாநயோரநிகஇதய ந சிநநியவருததாஸஸதயாபரு
 வநதுதமீமமவயமாஸரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு

மாலே மதிய மெனச்செய்யை மருவு முகத்தாக கோடரத்தாற் [ன
 கோல விலங்கை தனையொருவன் கொளுத்தி யழித்தான கூறொருவ
 சாலச சிறிய முறுவலினாற் றகித்தான றகுவா புரமுனறை
 ஏலு மிவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸது	ஒருவனானால்
மாக்கடபடேந	குரங்குத்தூதனால்
லங்காம	இலங்கையை
ததாஹ	சுட்டான,
அநயஸ்து	இன்னொருவன்
மந்தஹஸிதேந	புன்சிரிப்பினால்
புரதரயஞ்சு	முப்புரங்களையும்
ததாஹ	சுட்டான்;

அநயோ:	இவவிருவருககுள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருததா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்.	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்கு வேலைகாரனால் இலங்கையைச் சுட்டான், மற்றொருவன் மந்தஹாஸததினால் திரிபுரங்களைச் சுட்டான், இவவிருவருககுள் சிறந்தவனை பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், உங்களால் சொல்லப்படுகிற மற்றொருவனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாககடபனால் இலங்கையைச் சுட்டான் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமனாக விருந்தகாலத்திற் குரங்காகிய அநுமானைத் தூதனாக அனுப்பினான், அவன் இலங்கைக்குட்புகுநது இந்திரசித்தினால் பிடிக்கப்பட்டு வாலில கிழிசுற்றித் தீயைப் பற்றிவைத்தவுடன் அந்த வால்த்தீயினால் இலங்கையைச் சுட்டான். இதனை—

“ தனமருவுவைதேவிபிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவைவை குந்தத்தேற்றி, வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டுவாலியைக்கொன்றிலங்கைநகரக்கர்கோமான், சினமடங்கமாருதியாற்சுடுவித்தானை த்தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள், இனிதமர்ந்தவம்மானியிர்

ராமன் றன்னேயே ததுவாரிணையடி யேயே ததினேனே” என்று நாலா யிரப்பிரபந்தத்திற குலசேகரமன்னன் வாககியங்கேட்கப்படுதலாலும்,

“வேந்தனகோயிலவாயிலொடுவினாவி றகடந்துவெள்ளிடையிற்
போந்துபுறநின்றினாகின றபொறைதீமறவாபுறஞ்சுற்ற
ஏந்துநெடுவாலகிழிசுற்றிமுற்றநதேசாயத்தாரிமுதெண்ணெய
காந்துகநீக்கொஞ்சுத்தினாராததாரண்டங்கடிகலங்க என்றும்,
நீனிற்றிருதீணநெய்பொழிவேளவிநீங்கிப
பாலவருபசியனெனபானமாருகிவாலைப்பற்றி
ஆலமுண்டவனனறுட்டவுலகெலாமழிவினுண்ணும
காலமேயென்னமனனோகனலியங்கடிதிலுண்டான்” என்றும்
வரும இராமாயணத்திலும்,

ஸீதாஃஜிஷ்டாஃஸுஃராநஃஹக்ஷாஸுஃராஃதஸுஃதஜிஷ்டாஸுஃயஸுஃ
என்று ராமதாபினியிலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன மந்தஸாஸததால திரிபுரங்களைச் சுட்டானென்றது-
ஹரனை, அது அவ்வரனவவாறு சுட்டிருத்தலால் இதனை—

“விண்ணோதலைவாவெண்புரிநூனமாபாவேதகீதத்தா
கண்ணாநுதலாநகுதலையாகாலகாலகடவூரா
எண்ணாபுரமுனநெரிசெய்தவிறைவரிமையோருபாகம
பெண்ணாணவாமயானததுபபெரியபெருமானடிகளே” என்று
திரவிடசூக்தியினும்,

“எறுழ்வலிமுழுவதுமெண்ணினான
கறுவுறுகுறுநகைகாட்டினான்
முறுவலினுழாபுரமுமமையும
நெறுநெறுநெறுவெனநீறின” என்று காஞ்சிப்புராணத்
தும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

தாத்தியம்.

ஹரி குரங்குத்தாதனால் இலங்கையைச் சுட்டான், ஹரன் ஓந்
தஹாஸத்தினால் மூன்றுபுரங்களைச் சுட்டான் என்பதாம்.

அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்"
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மைதான்
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்	ஆஸரய்க்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்குச்சேனைகளால் சந்தா காரியம் நக முடித்துக் கொண்டான், மற்றொருவன் ஒரு பிராணியால் செய்யப்பட்ட தன காரியங்களுடையதன், பெரியவன் இவவிருவரிட சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் சம்பாதித்ததை ஆஸரய்க்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் மாகதபடங்களாற் செய்துமுடிக்கப்பட்ட தன காரிய ததினை உடையவனென்றது-ஹரிஹர, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய் யது முடிச்சிருக்கலால்

அது ஹரி இராஜகுலவந்தநாளிலும், ஜலந்தரன் மனைவியை விப சரித்தநாளிலும் குரங்குகளாலே தனது காரியங்களைச் சாதித்ததானெ னபதை. இது ஜகத்பரவிகதம் இதனை—

நிஹத ஸ்ராவவொராஜே ஸுஹீ வஸ்வாவயதகம்!

ஹர்நாஹகுயஸுஹீ வஸ்வாஹவாஸாவிஜாயநா

ஸுஜாயவெயிவீஃஜிஜிஜாஸாஸம்ஹதக! என்றற்றெடக்கத்

து உபநிஷத்து வாக்கியங்களாலும்,

“ அளவிகநதவரிககுலததோரொழில்
வளருகினறவரைககுழவுயத்திட
உளமுவநதுநூரோசனையாமனை
நளனவிரைநதவணனகமைததனனரோ” என்றிராமாயண

ததும,

“ எயிலேமுற்றியெதிரநதவரககரை
அயிலெயிறறவரிககுலததோர்தெறப
புயலையொத்தவனமுடிபததுமவெவ
வெயிலையொத்தொளிரவேநதொடுமேற்றனன்” என்று பா

கவதததும வருதலைககொணடுணாக

ஒருவன இநதிராதிதேவாகளைகொணடு தன காரியங்களை நிறை
வேற்றினன என்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருத்
தலால.

ஹரன திரிபுரசங்காரகாலத்திலே இநதிராதிகளான தேவாகளை
யே கருவிகளாககொணடு போாபுரிநது தன காரிய சாததியமான
திரிபுரஜயாதிகளை அடைநதனன. இதனை—

“ உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுரு
சுருதிகள் துகளறுவாசியு
மருமலரனையவனவலவனும.

தடநெடுவடவரைசாபமும்
படவரவிறைபகாநாரியு
மடல்விரிதுளவினன்வாளியுங்
கடவுளாபிறபிறகருவியும்.

ஆயினரதுபொழுதண்ணலு
மேய்வுறுமிரதமதேறினான்
மாயிருநெடியவில்வாங்கினான்

காய்கனலுமிழ்களைபூட்டினான்” என்று காஞ்சிப்புராணத்
தும் வருதலாலுணர்க.

ஹரி குரங்குகள், ல தன காரியத்தைச் சாதித்தான, ஹரன் இந்
திராதி தேவர்களால் தன காரியத்தைச் சாதித்தான் என்பதாம்

இழிநத ஜனங்களால் தன காரிய சாத்தியமடைபவனை எவனும்
சிறந்தவனென்று கூறாது; உயாந்தவர்களைக்கொண்டு தன காரிய சா
த்தியஞ் செயதுகொளபவனை நியாயவாதிகள் உயாந்தவனாக ஒப்பு
கொள்வார்கள் ஹரி இழிநத குரங்குகளைக்கொண்டே தன காரி
யங்களைச் சாதித்துக்கொண்டன, ஹரன் உயாந்தவர்களான தேவ
ர்களைக்கொண்டே தன காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டன. இத்
னால் ஹரி தாழ்வையும் ஹரன் உயாவையும் அடைந்து விளங்குத
லால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான
மாகவகற்றிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வாழ்
கின்றோம் —எ-று. (௩௮)

என்கலு^தக^{செ}த^நத^{பெ}த^யதொழிதொய
சிமெ^நபாவி^{ந்}தி^யதி^சதஜஜவா^நபு^வஸி^க
கொவா^நயொ^ரயி^கத^நத^{வி}த^வபா
ஸ^தபு^வப^வத^{தி}தி^வய^{தி}ய^{தி}

ஏகஸ்துமதஸ்யதநுமேதயகதோபதிதோய மநயோவிநிமதிததத
வஜுவாநபரஸிதத । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸத
யமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம. ॥

சங்கந் திகழுங் கடனீரிற் றகவார் சேலி னுருவுடனே
துங்கந் திகழச் செனறொருவன் றுலோந்தா னொருவன் றுகளில்லாச
செங்கண் மீனக் கொடியானைச் செகுத்த மிகுதத சோத்தியினான்
இங்கண்ணவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

உகசு

ஹரிஹரதாரதம்மீயம்

பதப்பாநுள்

ஏகஸது

மதஸயத ப்ரும

ஏதய

அபதிதேசாயம

கத

அநய

விநிரம் பிததத வர வரந

பரபரிதத

அநயோ

கோவா

அதிகு

இதி

வருததா

அதுசிரந்தியா

ஸதயம

ப்ருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸரயாம:

ஒருவனானை

மச்சவுடலை

அநடநது

கடல்நீர்

அநடாநான,

இன்னொருவன

சங்கரிககப்பபடட அநத மினககொடியோடு

கூடிய மனமதனையுடையவனாக

பரபரிததியானவன,

இவ்விருவருககுள்

பாவன

சிறந்தவன?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்தது

உண்மையை

சொல்லலாம

இந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸரயிககினேராம

பொழிப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவததையடைநது சமுத்திரததையடைநதான், இன்னொருவன் மச்சககொடியினையுடைய மனமதனைச சங்கரித்த பிரசித்தியை யுடையவன, இவர்களி லுயர்ந்தவனைப பெரியவர்கள் உண்மையாகச சொன்னால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச சரணமாக வடைந்து வாழ்கினேராம.

விதப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவை யடைந்து கடல்நீரிற் பிரவேசித்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்த நகரமான மதுரையில் சத்தியவிரதன் என்னும் ஒரு அரசன் இருந்த செங்கோல செலுத்திவந்தான் மண மபொருந்திய மலாமாலை யணிந்த தோளினை யுடைய வம்மனைவன் வையை யாற்றில் அருககியங் கொடுத்தற்காக எடுத்த நீரில் ஹரி மீனுருகுகொண்டு விளங்கினன

பாண்டிமன்னவனாகிய சத்தியவிரதன் தன் கையிலிருந்த அச் சிறு மீனினை ஹரியென்றுணராமையால் வையை யாற்று நீரினுள் விட்டனன் உடனே அம்மீனாகிய ஹரி அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நானுனைச் சரணமாக வடைந்தேன், காணமாக வந்த எனனை எனக்குப் பகையாகவுள்ள ஸர்வரங்களை வசிக்ரும ஆற்று நீரில் அனாதரணையாக விட்டனை, எனனை இவ்வாறு விட்டுவிடுத்தல் நின்னீதிகேற்றதன்று மன்னவனே! எனனை நீ நான் சற்றே வள ருங்காறுங் கமண்டல நீரி விட்டுவைத்துச் சற்றே வளநததற்குப் பின்னா நல்ல தடாக நீரில் இடடு எனனைக் காககவேண்டிம என்று கூறியது இம்மொழிகளைக்கேட்ட மன்னவனுக்கு அதிக ஆச்சரி யந்தோன்றினமையால் அச்சிறு மீனினைப் பின்னருந் தானே எடுத்த துக் கமண்டலநீரில் விட்டுவைத்தனன் அம்மீன் அக்கமண்டல நீரினைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பருமனுடையதாகியது பின்னரம் மன்னவன் அம்மீனினை யெடுத்து ஒரு நல்ல தடாகத்தில் விட்டு வளா ததனன் அம்மீன் அச்சடாகத்தைவிடவும் பெரியதானமையால் பின் னா அம்மன்னனினி இதனை எங்கு வைத்துக் காப்பது என்றாலோசி தது அதனை எடுத்ததுகொண்டு சென்று ஆரவாரத்தினையுடைய கட னீரில் விட்டனன் கடனீரில் விழுந்த அம்மீன் இரங்கிய தொனி யுடனம்மன்னவனைப்பார்த்து, மன்னவ! நீ என்னை இங்குத் தனியே விட்டுச் சென்றால் மீக்க வலுவினையுடைய இக்கடலநீரிலுள்ள கொ டிய மீனினங்க ளென்னைத் தீதின்றுவிடுமே என்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட மன்னவன் குதாஹலமடைந்து இம்மீன் என் னிறைவனாகிய ஹரியே இவ்வாறாயினுண்போலும் என்று கருதி, மீன் மே! நீ என்னிறைவனாகிய திருநெடுமாலன்றோ? இழிவினையுடைய

இமமீனுருவததை நீ அடைந்த காரண மெனனை? என்று வினாவி வணங்கினான்

உடனே அம்மீன அமமன்னவனைப்பார்த்து, அரசனே! ஏழுநாட் கழித்தவுடனே இப்பெரிய கடல திரிலோகங்களும் அழியுமாறு பெ ருகும்; அப்பொழுது நமது கட்டளையால் ஒரு தோணி தோன்றும்; அத்தோணியில் நினனையும் இவவுலகி லிப்பொழுதுள்ளவற்றின் வித துக்களையும் முனிச்சிரோஷ்டாகளின் கூட்டங்களையும் ஏற்றிக்கொ ண்டி சுமந்து திரிந்து பிரளயநீர் வற்றியவுட னுங்களனைவரையும் இற க்கிவிடுவேன். பின்னா வேதத்தைத்திருடி யொளித்த ஒருவசுரனை யுங் கொல்லுவேன என்று கூறி அமமீன் கடலினுட்சென்றது.

பின்னா அமமீன கூறிய ஏழாநாளில் பெருமழை பெய்தவுடன் கடனீர் பொங்கியது. உடனே முனிவர்களையும் விததுக்களையும் சத தியவிரதனையும் அங்கு தோன்றின ஓடத்திலேற்றித் தான தன் கொம் பினாவிமுத்ததுக்கொண்டு திரிந்து பிரளய நீங்கினவுடனே அனைவ ரையும் இறக்கிவிட்டுப் பின்னா வேதத்தைக் கவாந்துசென்ற அசுரனை யுங்கொன்று மீனுருவத கடன இருந்தனன என்று பாகவதபுராண மானது கூறுகின்றது இதனை—

“ மருக்கமழ்தாரினானவையையாற்றிடை
அருக்கியங்கொடுப்பதற்கங்கைதாங்கிய
திருக்கிளாபுனலிடைச்சேடடிளங்கயல
உருக்கொடுதனிமுதலுவந்துதித்தனன
மன்னவன்காண்டலுமவையையாற்றிடைசு
துன்னுறவிடுதலுமீனஞ்சாலலுமால
உன்னுழிச்சுரணெனவுற்றவெனனை நீ
பன்னுபல்பகைகொளப்பழுதினவிட்டனை.

கன்னலினீரினுங்கமழுந்தண்சுனை
மன்னியநீரினுமருவவிட்டெனை

இன்னலொன்றறநனியினி துகாகுகென
 அன்னவனெஞ்சுகமடைநததற்புதப
 கடமுமிழ்களிற்றிஞானகன்னனீரிடை
 விடுதலுங்கன்னலினவிட்டுவீங்கலால
 மடலவிழநறுமலாவாயியுயததனா
 நெடுமலாபபூநதடநிறைநததெனபவே
 தடநிறைநதிடுதலுநதயங்குசெங்கதிரா
 விடுமணிபபூணிஞானவியநதுநோக்கினன
 கடலிடையுயததனன்கலலெனகௌவைநீர்
 படுதினாபபரவையிறபாயநதுசொல்லுமால்” என்றற ரெடக
 கதத பாகவதப்பாடலகளாலுணாக

ஒருவன மீனககொடியினையுடைய மனமதனைக்கொன்ற கோத்தி
 யினையுடையவன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வாறு இயற்
 நியிருத்தலால். இதனை—

“காமனெரிப்பிழம்பாகநோக்கிக்காமபனதோளியொடுங்கலநது
 பூமருநானமுகனபோலவறோததப்புகலிலாவியபுண்ணியனே
 ராமவனததெரியாடிகநதவெமபெருபானி துவெனகொலசொல்லாய
 வீமருதண்பொழிலசூழ்மிழலைவிண்ணிழிகோயிலவிருமபியதே”
 என்று திரவிடசூகதியினும், மறறையவைகளினும் வருதலைக்கொண்
 டெனாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி மீனருவடைநதான, ஹரன மீனககொடியினனான மனம
 தனைக் கொன்றனென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

இழிநத மீனருவையடைநதவனைக்காட்டிலும் அவ்விழிந்த மீனி
 னைக கொடியாகவுடையவனைக கொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாம
 இழிநத மீனருவடைந்து கடனீரிற்புகுநத ஹரியை அப்பிரதானமா
 கக்கருதி உயர்ந்த ஹரனடியை அடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (நக)

ஐந்ராநஹ்ஜக்ஷமஜீஹ்விஸவஹ்ஜெக
 ஐந்ராஜிஹ்விஸஹ்ஜமஹ்ஜெஹ்விஸவஹ்ஜெக
 கொவாநயொரஹ்ஜகஹ்ஜகஹ்ஜகஹ்ஜக
 ஹ்ஜகஹ்ஜகஹ்ஜகஹ்ஜகஹ்ஜகஹ்ஜக

இந்நிராநுஜதவமதபுலிஸாவதைக இந்நிராதிபிஸஸஹ்ஜகணை
 பரிபூஜ்யதேநய | கோவாஹ்ஜோரதிந்நிராநுஜதவமதபுலிஸாவதைக
 பருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மண்ணி லொருவ னெஞ்ஞான்றும் மகவா னினைய னொரு
 மெண்ண விருந்தா னினனொருவ னிழிவி லிந்தி ராதியாகள
 பண்ணும் பூசை தனையேற்றுப் பயிலு மியலபைப் பரிததுள்ளான
 எண்ணி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
புவி	உலகத்தில
ஸாவதா	எப்பொழுதும்
இந்நிராநுஜதவம	உபேந்திரனாக விழுத்தலை
அகமத	அடைந்தான,
அநய:	இனனொருவன
இந்நிராதிபி	இந்திரனமுதலியவர்களாலும்
ஸஹ்ஜகணை.	தேவகணங்களாலும்
பரிபூஜ்யதே	பூஜிக்கப்படுகின்றன,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

உகக

அநுசிரதியா

ஆலோசிதது

ஸதயம

உணமையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம

தமிம

அநத இவனே

வயம

நாங்கன

ஆஸரயாம:

ஆஸரயிககின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் இந்திரனுக்கு அநுனாகவிருக்கப்பெற்றான், இன் னொருன் இந்திராதிகளாலும் தேவகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; இவ்விருவாகளிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் உணமை யாகக் கூறினால, நாங்களுந் பஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின் றோம்.

விதாபு

ஒருவன் இந்திரா அநுததுவதைத் தயைநதானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வாரி அவ்வண்ணமாக விருத்தலினால்

மாவலி மன்னன் தேவவாரியாகி உலகனைததையுங் தங்குடை நிழலிலாககியாண்டநாளில, ஹரி அமமாவலிமன்னனை அடக்குமாறு இந்திரனுக்குத் தந்தையான காசிபமுனியின மகனாகத்தோன்றிக் குள் ளனாக விருந்ததையால், வாமன நாமத்தடன றுலங்கி மாவலியைப் பாதலத்திலாககி யிந்திரவுலகஞ்சென்று இந்திரனருகி லவன் றமபி யாக விருந்தனன் இதனை —

“உபேந்திர இந்திரவரஜ” எனனும நிகண்டாலும்,

“குறையிலையெனினுமின்று கூறுநறபணிசெய்கேனென் றிறைவனை வணங்கிவெள்ளியியற்றினனிற்றைவனருனும நறுநுதலதிதியென்பாணலநதிகழ்மகிழ்ச்சிநாளும

உறவுபேந்திரனேயாகியும்பாநாடுறையுமனனே” என்னும் பாக வத்ததாலும் உணாக.

ஒருவன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகின்றனென்றது- ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பூசிக்கப்படுதலால்.

இந்திராதிதேவராவா —இந்திரன், அக்கினி முதலிய திககுப் பாலகாகள்; ஆதித்தியாகள், வசுககள், அசுவனிதேவாகள், உருத்திராகள் முதலிய முப்பத்த முக்கோடியாகளும்,மற்றுள்ள தேவயோனி களும்.

இந்திரன் பூவததில ஸ்ரீகாளஹஸதி க்ஷேத்திரத்திற சிவனைப் பூசித்தானென்றும், காசியிலீசனைப் பூசித்தானென்றும், கேதாரத்தி லிறைவனைப் பூசித்தானென்றும், காஞ்சிபுரத்தி லீசனைப் பூசித்தா னென்றும்,திருவாரூரி லிந்திர னீசனைப் பூசித்தானென்றும்,சிதம்பர த்தி லீசனைப் பூசித்தானென்றும்,இவ்விடங்களிற் பூசித்து முறையே வலாசுரசங்காரம், வலாசுரசங்கார தோஷபரிகாரம், துருவாசசாபநா சம், கௌதமசாப நிவிர்த்தி, அநேக முநிவா சாப நீக்கம், சுவாகக லோகவாட்சி, விருத்திர சங்கரபாவநாசம், மகாமேரு மேகவாகனம், உசைசசிரவாகனம், சிவலோகவாழ்வு எனனும் இவைகளை யடைந் தான் இதனை—

வௌநிஹை ஸகாஸிஷுஸ்பாராஸுகுபுதாவவாநு।

காஸஹஸிஸாராஜஸ்ப்ராவபுவாஸுதஸி।

“கொற்றவார்சடைநிழற்றியமருலகமினிதளிககுங்குலிசவேந்தன கற்றைவாரசடையானைக்காளத்திமுககண்ணைக்கருதிபூசித் தற்றைநாளவனருளவலாசுரனையுயிரசெகுத்தானவனியோடும[ருன். பெற்றவானவருலகுந்துயரொழித்தான வலாரியெனும்பெயருமபெற் றாரிபூபுஷஸ்பவஸைபுஸீஸிவபூகாஹவெஸாஸி। ஸாராஜஸுதஸ்ப்ராவபுகுபயாதஸுபௌவஸுபவஸு।

“செருத்தகுலிசத்தவனொருத்தன்கறைக்களத்தெமபெருமானைச் சிந்தித்தோர்நாள், விருத்தகிரிவழிபட்டான் துருவாசனடுசினத்தால் விளம்பவாசத,தருப்பணிலஞ்சுரபிசிந்தாமணிமுதலமறிகடலிற்றழுவி ச்சார்ந்த, திருப்பிவறிதொழிந்துபெருவள நுகர்ந்துதனிச்செங்கோல் செலுத்தினான்.”

நிருதியும் கோகர்ணகேதந்திரத்தில் ஹரிணப் பூசுத்து வரங்
களைப் பெற்றனன். இதனை—

சந்திரனு'ம குடபகோணத்தில ஹரணைப்பூசித்து வரங்களைப்
பெற்றனன இதனை —

அன்றியும் தேவா முனிவா அசுரா சித்தா சாரணா கருடா இய
க்கா வித்தியாதரா உரகா கினனரா முதலியவாகளும் ஹரனைப் பூசித்
து அநேக வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள் இதனை —

ஸ்ரீகாமாநந்தரெபஞ்சவம்ஸுஷாஜெவந்தியம்ஸக்தி
ஜெஷயாஜிஸகபவஸாதீவ்ருணவரஜேஸ்வரஃ॥

வஞ்சியாவைப் புவனநாஸ்யஸங்கராஹாநுஸேவாஃ
என்றிருததலால், பிரமன் ஸ்ரீகாழியில் ஹரனைப் பூசித்தான் என்று
அறியப்படுகிறது. ஹரியம் ஹரனைப்பூசித்தான் என்றறியப்படுகிறது.

ஸங்கரோலமவாநாஜெயாராக்ஷஸகவார்ஷுஜாம் ய
 தாஜாம்பொருமஹம் ॥ 3 ॥ மருதெ விஷ்ணுநாயகநா ॥
 ஸங்கராவத்யுஜெஹஸாநஸுவாஜாநஸமொவாஹம் ஹத்யு
 நஸுதரெவிஷ்ணுஸுஸாஜஸகரொஜீஹம் ॥ எனபனவாதிவே
 தவசனங்களாலும், ஹரன் ஹரிபபிரமாதி சகலதேவாகளாலுமபூசிக்க
 ப்படுபவன் என்றறியப்படுகிறான்.

தரத்தபரியம்.

ஹரி இந்திரனுக்குத் தம்பியாக உள்ளவன், ஹரன் இந்திராதி
தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுக்குத் தம்பியாயிருப்பவனிலும் அததம்பியாயிருக்க வேண்டினான் தம்பியாகவிருந்தவன் முதலியவனைவராலும் பூசிக்கப்பட்டவன் சிறந்தவனேயாம். இம்முறையால் இந்திரனுடைய வேண்டி

கோளுக்கிரங்கி யவன றமபியான ஹரியினும, இந்திராதி தேவாகளாற்
பூசிக்கப்படுகிற ஹரன சிறந்தவனேயாம ஆதலால நாங்கள் இவ்வி
ஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிப் பிர
தானமான ஹரனைச் சரணாகதியெ று அடைந்து ண்ணங்குகின்றோம்.

வனகொந ஸ்ரீஹத நுகெத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத
ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத
கொவாநயொ ராயிகுத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத
ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத

ஏகோந்ருவிமஹத நுகெத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத
சுசரபாவதாரீ | கொவாநயொ ராயிகுத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத ஸ்ரீஹத
பருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம.

மோழ்பெயர்ப்பு.

மின்னோடு ஹமு நரமேனி மேவுஞ் சிங்க வருவமதாய
முன்னோடு ஹமு நரமேனி மேவுஞ் சிங்க வருவமதாய
மின்னோடு ஹமு நரமேனி மேவுஞ் சிங்க வருவமதாய
மின்னோடு ஹமு நரமேனி மேவுஞ் சிங்க வருவமதாய

பதப்பொருள்.

ஏகம்	ஒருவன
நிருபரிமஹதநாம	நரசிங்கவருவத்தை
ஏதய	அடைந்து
தைதயம	ஆசரனை
ஜகாந	கொன்றான்,
அநய:	இன்னொருவன
சரபாவதாரி	சரபாவதாரியாகி
தமேவ	அந்த நரசிங்கனையே
ஹதவாந்	கொன்றான் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நரசிங்கவுருவத்தை யடைந்து தைத் தியனைக் கொன்றான், இன்னொருவன் சரபருபதையடைந்து அந்த நரசிங்கத்தைக் கொன்றான், இவ்விருவருட் சிறந்தவன் யாவன்வனை நீவிர் கூறுமின், கூறினால் நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் நரசிங்கவுருவடைந்து இரணியனைக் கொன்றான் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றியிருத்தலால்

பூவத்திற காசிபமுனிவன் தனமனைவியா பலரிற் நிதியெனபவ னுடன் புணர்ந்தனை இவன் புணர்ச்சியினால் இரணியன் இரணியாககன் எனனும் இரண்டு முதன்மை வீரர்களும் மற்றும் பலவசுரர்களும் பிறந்தார்கள் இவர்களில் இரணியன் இறைவனருளாற் சிறந்தவன்மை வின்மையாதிகளோபபெற்றுத் தன்னிகரில்லாத தலைவனாய் இருநிலமாண்டான். இவனரசனாகிய ஞானமுதல ஆதித்தியாமுதலிய விபுதாசனாக் கதிக சங்கடங்களுண்டாயின அதனால் அததேவர்கள் நாராயணனை யடைந்து வணங்கி அண்ணலே! இரணியன் செய்யுங் கொடுமை யாற்றற்பாலதாக வின்மையா விங்கடைந்தோம். இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கோடலும், ஹரி அமரர்கள் அஞ்சனமின்! நங்குறையை விரைவி லகற்றுகின்றோமெனத் தனதமிசத்

தை இரணியன டனேவியின கருவிற் கலகநச்செய்தனன சில தினங்
களுக்கெல்லாம இரணியனுக்கு மகன பிறந்தான பிறந்திருணமுந்
தழுவி யியங்குமோ ருருவினனாதற தந்தையான விரணியன வழி
யிலும தனதமிசமான நாராயணனிடத்தும் அன்புடையவனாக வளர்ந்
தனன. வளநதனூன்று இரணியன சுககிரணைகொண்டவனுக்கு
அருமறை யத்தியயனஞ்செய்தான உடனே சுககிரன தசகாலவழக்கப்
படி வித்தியாரம்ப சமயத்தில் ஓம இரணியாயநமவென்றுரைத்து நீயு
மில்வண்ண முரைத்தியென்றன பிர்கலாதனென்னும அபிதானம்
உள்ள அதைத்ததியகுலபாலன நானவவாறு கூறேனென்றான். சுக
கிரன் இவ்வித மிவனுரைப்பதை இவன தந்தைக்கறிவித்தா நவனிவ
னையழைத்து மைந்த நீயேன வேதமோதப்பயிலுகின்றாயிலலை என்
றனன அதற்கவன ஐய வேதமோ துபவொல்லாம ஹரி ஓம என
று உரைத்துரைப்பா சுககிரனவவாறு கூறுது ஓம இரணியாயநம
வென்று சொல்கின்றான், அது பிசகு, ஆதலால அதனை நானுரையேன்
என்றனன் உடனே இரணியன கடுங்கோபங்கொண்டு தன மைந்
தனுக் கனைகந தீங்குகளைச் செயவித்தான் அத தீங்குக ளனைத்தை
யும் அபபிரகலாதன நாராயணத்தியானத்தா னீங்கினான அதுகண்ட
விரணியன நின் ஹரி எங்குளான என்றனன அதற்கவன என்னரி
தூணிலுந துருமபிலும உள்ள என்றனன இரணியன மைந்த! இத
தூணி லவவரி யுளனோ? எனத தனகாலே நீட்டி யொருதூணை யுதை
த்தான உடனே உதைத்த பொன்னநதூணி னடுவை பிளந்துகொ
ண்டு ஹரி நரசிங்கருபமாகத்தோன்றி இரணியனுடன் போர்புரிந்து
அவனைக் கொன்றனன. இதனை—

“ இடித்ததேதாரகனியென்னவெறுழ்வலிக்கனகன்சீறி
அடித்ததூணத்தினின்றுமாடகப்பசுமபொனண்டம்
வெடிப்பமாலவரைப்பனிப்பவெடிபடநகைத்துவெய்தின்
வடித்தபூந்துளவமாலேவாளரிமுளைத்ததன்றே. என்றும்,
கழைசுளிகளிறன்றானைக்கவானிடைக்கிடத்திமாலேக
குழவ்வெண்டிங்களன்னகூருகிர்நுதியிற்பைந்தேன்

பொழிமலரவங்கனமாபமபோழநதுசெங்குருதிசூறி
வழிபசுங்குடாமெனகண்ணியாளரிவனைநததனேற” என்றும்
வரும பாகவதததாலுணாக

ஒருவன சரபாவதாரியாகி யநத நரசிங்கத்தை அழித்தானென்
றது-ஹரனை, அது அவவர நவவண்ணம இயற்றியிருத்தலால.

ஹரி நரசிங்கமாகி இரணியனைக்கொன்று குடாமாலேகுடி இரத
தபானஞ்செய்து வெறியேறி இருகரங்களையும் விரித்து உலகங்களிலு
ள்ள வனைத்தூயிரங்களையும் உபததிரவித்தனன அபபொழுது தேவா
கள கொடிய அச்சிங்கத்தின றனமையை ஹரனிட முறைத்தார்கள்.
உடனே ஹரன சரபருபத்தையடைநது நரசிங்க நின்றுழிச்சென்று
அதனைக்கொத்தி உருககுலைத்து வீற்றித்ததுக்கொன்று தோலையு முரி
த்தனன. இதனை—

“ சரபபேருருவெடுத்தனனளவொழி தடககை

விரவித்திண்சிறைவெள்ளிடைபுதைத்ததுறமீப்பாயந
துரவுத்திண்பதமெட்டி னுங்கிளை ததுவெள்ளுகிராற்
கிரணபபொற்கிரியெடுபபிழைக்கிழங்கெனக்கிழியும்.

கறித்ததுமிழந்ததுகரங்களைக்கதிராமுடிச்சிரத்தைக
கொறித்ததுமிழந்ததுகுருதிக்கொப்புளித்ததுபட்டுருண்
முறித்ததுமுகியதிடிகுருவெழுப்பியமுழக்கிற

செறித்தபுனசெருக்கிழந்ததுயிரிழந்ததச்சீயம்” என்றும் வருங்
காந்தமஹாபுராணத்தாலும், பிறவற்றாலுமுணாக.

யொவொராவெஷோலாயஸ்ரலாவ பூஷெஸ்ரரஃ

நபுஷிஃ ஷாவொகவனனாரவஸனுவா நபிஹாவவஃ

ஹரிஃ ஹரஃ ஷாவாஜால பூஷிநாயானிவீரெஸ்ரரஃ

காவயீஃ பவார-ஷாவிஷ-விக்ர-ஷிஷிஹாநிஸி

கபவயாலமவாநுவிஷ-விஷிஷார-நவெவெவெரஃ

வபிஷாஷரெரஃ ஹாவீராவீரவெஷாஷவ-வவஃ என்று

சரபோபநிஷத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஹரி நரசிங்கமாயினான், ஹரன் சரபமாகி அநநரசிங்கத்தைக்
கொன்றான் என்பதாம்

இவ்வுலகிற கொடியவனைக் கொன்றவனை எவரும் புகழாநிரா.
இரணியனாகிய கொடியவனைக்கொன்ற நரசிங்கன் கொடிய இரத்த
வெறிகொண்டு நிலைதவறித் தானசெய்த உபகாரனைத்தும் அபகா
மாக நின்றபோழுது, ஹரன் சரபவருவந்தாங்கி அவ்வரியைக்கொன்று
உலகத்திற்குப் பகாரமாக வியற்றினமையால், ஹரியடைந்த நரசிங்கத்
தினும் ஹரனடைந்த சரபவருவஞ் சிறந்ததேயாம் இதனை யாமெடுத்த
துக் கூறவேண்டியதில்லை ஆதலால் நரசிங்கரூபமடைந்த ஹரியை
விடச் சரபரூபமடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிட
யத்தி லிழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இந்தவிடயத்
தில் உயாவடைந்த ஹரனைச் சிறந்த புருடனாக வுணர்ந்து அவ்வரனு
டைய சரணகமலங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று (சக)

ஊர்கொவடும் கவடத புவினென ஹாஷி
யிடி பாமரம்பரித்த புரிய்தெந்
கொவா நயாராயிகுத்த புநதின புவபா
ஸ்த புஸ்ராவணத்தேவையோசியாஜி||

ஏகோவடுகபடஇதயகிலைரபாஷிவிதயாகுருபரமஇதயபிதீயதே
நயி! கோவாநயோரதிகஇதயுதுசினதியவருத்தாஸஸதயமபருவநதுத
மிமமவயமாஸ்ரயாம்||

மொழிபெயரீட்டி.

அன்போ சிறிது மிலலாத வசட்டுக் கபட மாணியென
வன்போ டெவரு முகாசெய்ய வந்தா னெருவன் வாயொருவன்
தன்போ லெவரு மில்லையெனச் சாற்றுங் குருவாத் தானுற்றான்
இன்போ டிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போந்

ஏக:	ஒருவன
கபட	கபடமான
வடு	பிரமசாரி (வாமனன)
இதி	என்று
அகிலை:	அனைவராலும்
அபாஷி	சொல்லப்பட்டான,
அநய:	மற்றொருவன
பரம:	சிறுட்டமான
விதயாகுரு	ஞானகுரு
இதி	என்று
அபிசீயதே	கூறப்படுகின்றான்,
அநயோ	இவ்விருவருககுள
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன கபட்டுமாணியென வலகி லனைவருங் கூறுமாறு நின்றான், மற்றொருவன் உய்ந்த விதைக் காசிரியன் என்று அனைவராலும் இசைக்கப்படுகின்றான், இவ்விருவருககு ஞயாந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கபடமான பிரமசாரி என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால். இதனை—

“மைதபுஞானமனத்திடையொன்றும

கைதவமாயமெய்கலநசுவனாகுச

செய்தவமாவலிசெய்தவவேளவிக்

கெய்தவுளத்தினிலெண்ணியெழுந்தான” எனபதனாலுண

ராக. கைதவம - வஞ்சனை.

ஒருவன் சிசோட்டமான விசயாகுருவென்று கூறப்படுகிறானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால்

ஹரனை ஜகத்குரு எனபதைப்பற்றி ஸகாந்தபுராணத்து உபதேசகாண்டத்து எனபததாறவது அத்தியாயமானது இவ்வண்ணமுரைக்கின்றது

“தேவகாந்தருவ மனிதாதிபரணைவாகளுக்கும் குருடாகளிருக்கின்றாராக இவ்வனைவருக்கு முதற்குரவன் ஹரனேயாம எங்ஙனென்னில, முனனாளில சிசோட்டமான கைலாயத்தில ராசனிருந்த ஞானறு இறைவி, நந்திகேசவரன், பிரமன், பகவானாகிய ஹரி, ஸத்தியததையே விருப்பமாகக் காக்கின்ற முனிவர்கள் என்னு மிவர்கள் னைவரும் மிகக் வனபுட னிறைவனை வணங்கி, இறைவனை நோங்கி ஓ ஜகதீசா! நீ சிருட்டிதோறு முண்டாகலுற்ற காலவரம்பிற குட்பட்டவர்களான பிரமாகளுக்கெல்லாம் அகண்டசாததிரங்களை உபதேசித்தருளினவா. ஆதலால், காலவரைகளுள்ளடங்கிய சகல குருமார்களுக்கும் பரமகுருவான சுவாமி இங்கெங்களுக் காகமப்பொருளை உபதேசித்ததால் தங்கள் கருணையால் நாங்கள் கிருதாததராவோம் என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். உடனே ஹரன் அக்கைலையின் ஒருசிகரமான புட்புகிரியென்னும் இடத்தை அடைந்து ஞானசாரியனாய் அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவி, விநாயகர், சண்முகர், ஹரிஹரபுத்திரன் வைரவன், பூதங்கள் முதலானவர்களுக்கு வேதாகமோபநிடதங் கற்

பித்தனா பினனா அககைலையின வேறொரு கொடுமுடியான ஆமா
ததனகிரியிலெழுந்தருளி அங்குமொரு குருவுருவத்தாடனிருந்து நந
திசேசுரன முதலியோராகும், மஹாகாளன்-சோமநந்தி-பிரமதகண
ங்கள் முதலானவாகட்கும் வேதாந்தமோபநிடதாததங்களை உபதேசி
த்தனா பினனாககையத்தின வேறொரு கொடுமுடியான கோள
கிரியிலெழுந்தருளி ஹரி ஹயன முதலிய தேவசிரோட்டாகளுக்கும்
சகல வேதோபநிடதாததங்களையும் உபதேசித்தனா பினனா பிச்சா
டனகிரிபென்னும் வேறொரு கொடுமுடியிலெழுந்தருளி அங்கு
ஆசாரிய நிருக்கோலத்தாட னெழுந்தருளியிருந்து அவவிடத்தில்
ஸனகா ஸனானந்தா முதலிய முனிசிரோட்டாகளுக்கும் வேதாந்தாத
தங்களையும் ஆநமாததங்களையும் உபதேசித்தனா இறைவனுருவமா
ன நாலுகுருமாமள நாலு கொடுமுடிகளிலும் இருந்தார்கள் அவாக
ளாலேதான் உலகத்தில் அநேகா தீக்ஷ பெற்றோர்கள் என்கிருக்கின்
றது ” இதனை —

“ வெள்ளமீகொளுமபிரளயத்தொடுமலாவேத
னுள்ளிடப்படுதேவாமற்றியாவருமொடுங்கி
நள்ளிருட்பெயாகாலையிறேரு நறுவர தூநா
ள்ளள ” அததுபதேசமுற்றளித்தனை யெந்தாய.

குரவனீயெமககருமறைககுலமுழுதுணாததித
தரவிருட்பினெமெனபதுதிருசசெவிசாத்தி
அரவவாசடையண்ணலககயிலையினருகு
பரவுநீணமுடிப்பனி மலாப்பருப்பதமடைந்தான.

சிகரநீணமுடித்தெக்கிணமூத்தமொனறெதித்துத்
தகரவாசுழலுமைககருமவேனமுருகற்குந்தந்திப
புகாமுகத்தவனறனககுமோவடுகற்குமபுகாவா
னிகரிலபத்திரனறனககுமன்றருளினனிமலன்
பொயயிலகேள்வியோராககுரியவாமத்தனிப்பொருப்பி
லையனவ்வுருமூர்த்தத்தினினிதெழுந்தருளி

வெய்யதிண்மறற்காளாபிங்கிருடிமெயப்பொருளாற
றுய்யசோமநந்திககுமுற்றுணாததினனறுயமை.

கோளமாலவரையுச்சியங்குவட்டெழுந்தருளி

வாளராவணையவனுக்குமலரயன்றனக்கு

நீளிருஞ்சினைக்கறபகநாடற்குநிமலன

மூளநினறெழுங்கருணையினருளினனமுறையால

பெருந்தவததுளோக்குரியபிச்சாடனப்பொருப்பி

னிருந்தவச்சனகாதியாக்கினிதுவந்தருள

வொருங்குநின்றவேதாக்கமுதலியவுணாந்தார

திருந்துகேளவிபெற்றனைவருமபவித்திரஞ்சிறந்தார

திங்களுஞ்சடையெம்பிரானறிருவருளடைந்த

பொங்குநாலவகைப்பொருப்பினோதமபடிபோற்றி

அங்கணமாதவத்தலைவாமற்றியாவருமடைந்தார

தங்கடங்குறைகேளவியினிரம்பினதக்கோர்” என்று உபதே

சகாண்டத்துக்குருமானமியச்சருக்கமுனாததலாலும், ஹரனவித
யாகுரு என்றறியப்படுகின்றன

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

என்று சுகரகஸ்யோபநிஷத் ஹரணையே ஜகத்குரு என்று கூறுகி
ன்றது

தாரதம்மியம்

ஹரி கபட பிரமசாரியாக விருந்தான், ஹரன ஞானசாரியனாக
இருக்கின்றன எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

பிரமசாரியாகவிருந்து கபடனென்று பெயரடைந்தவனைவிட,
ஞானசாரியனாக விருப்பவன சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள்
இவ்விடயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்
விடயத்தி லுயாவடைந்த ஹரணையே சரணமாக வடைகின்றோம்.()

ஊகஸ்யராவணவபெஹிடிபாஹிஸக்தி
 ஊநஸ்யஸவ-ஃவிவ்யெஹிடிபாஹிஸக்திஃ
 கோவாநயோரயிகஹதபநஹிஸக்தி
 ஸக்திஸ்யஸவஹிஸக்திஸ்யஸக்திஸ்யஸக்தி

ஏகஸ்யராவணவதேஹிதருடாஹிஸக்தி அநயஸ்யஸாவவிலயேச
 தருடாஹிஸக்தி கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தயவ்ருததாஸஸதயம்
 பருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்னு ளளகை வேநதுற்ற மூதா ராநத விராவணனை
 வின்னாண் டெறிததுக கோறுமதில விளங்கு சக்தி யானொருவன்
 பின்னோ புருட னுலகனைததும பெயாககுஞ் சக்தி பெரிதுளளான்
 இன்னோ தமமிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போரள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுக்கு
ராவணவதே	இராவணவதத்தில
சக்தி:	சாமாததியம்
தருடாஹி	அதிகமானதலலவா,
அநயஸ்ய	இனொருவனுக்கு
ஸாவவிலயேச	எல்லாவற்றையு மழிககிறதிலும்
சக்தி:	சாமாததியம்
தருடாஹி	அதிகமானதலலவா;
அநயோ:	இவ்விருவருகளு
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா:	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம.

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவனுக்கிராவணவதத்தில் சாமர்த்தியம் பெரியதானதாக விருந்தது, இன்னொருவனுக்கு எல்லாவுலகங்களையு மழிக்கின்ற சாமர்த்தியம் பெரியதன்றோ! இவ்வகைய சாமர்த்திய ருட் சிறந்தோன யாவன்? நீவி ருண்மையாக வுரைத்திலோல, நாங்க ளந்த மஹாபுருடனைச் சரணமாகவடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனுக்கு இராவணவதத்தில் சத்தி சிறந்ததென்றது - ஹரி யை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இராவணவதஞ் செய்திருந்ததலால்.

ஹரி இராமாவதாரஞ் செய்திருந்தநாளி லவன மனைவியை இரா வண னெடுத்ததுகொண்டபோனான் அதனிமித்தம் இராம இராவண ரகளுக்கு யுத்த நோந்தது அந்த யுத்தத்திலிராம னிராவணனைக் கொ ன்றான். இதனை—

“ திசைமுகனபடையெடுத்திராகவனசினந்தேவித
தசமுகன்றனைமாயத்தனனமாய்த்தலுந்தயங்கும
குசமுகங்களிறகுங்குமங்கோட்டரமபையரோ
டிசைமுகமலாநதிணாமழைபொழிந்தனரிமையோ” என்றும்
வரும பாகவதத்தாலும்,

“ குரைகடலைபடவமபாலமறுகவெயது குலைகட் டமறுகரையை யதனாலேறி, எரிநெடுவேலரககரோடுமில்ங்கைவேந்தனின்னுயிர்கொ ண்டவன்றமபிககரசுமீந்தது, திருமகளோடினிதமர்ந்தசெல்வன்றன்னை ததில்லைநகாத்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள், அரசமர்ந்தானடிசுடுமரசை யல்லால்அரசாகவெண்ணென்மற்றரசுநானே” என்னுங் குலசேக நிரு பன் கூற்றாலுமுணர்க.

ஹரி இராவணசங்காரஞ் செய்தவன், ஹரன் சாவசங்காரஞ் செய்தவன் என்பதாம்

ஒரு ஊரிலிருந்த இராவணனைக்கொன்ற ஹரியைவிட, சமஸ்த
லோகப்பிராணிகளையும் சங்காரஞ்செய்த மஹா சங்காரமூர்த்தியான
ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்தி லிழிவடைந்த ஹரியை அப்
பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் சரண
மாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சுரு)

ஏக பர லிபிதததரவவஹிவாஸுதேவோதேவோமஹாநிதிபரஸது
தத:பரலிபிதத: | கோவாநயோரதிகஇசயநுசினதியவருததாஸஸதயமப்
ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மங்க லின்றி யொருபுருடன் மாதவா வாசு தேவனென
வெங்குமபுகழு மியலபதனை யேயநதானிவனபோ லெனுமொருவன்
துங்க முறுமா தேவனெனத தோன்றி யவனிற சிறப்புற்றான்
இங்கப் பெயரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

மொழி

உநஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

தேவ:	தேவன்
இதி	என்று
தத:	அவனைக்காட்டிலும்
ப்ரஹிதத:	பிரசித்தியானவன்;
அநயோ	இவ்விருவருகளு
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவனன்றோ, அவன்போன்ற மற்றொருவன் மஹாதேவன் என்று அவனைவிடப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றான, இவ்விருவருகளு சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்க ஞ்ணமையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவன் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம் வாசுதேவனாகவிருத்தலால்..வாசுதேவன் என்றால், (வசுதேவஸ்ய அபதயம்புமாந வாசுதேவ-வசுதேவனுடைய சந்ததியான பிள்ளையெவனோ வவன் வாசுதேவன்.)

ஒருவன் மஹாதேவனென்று பிரசித்தன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் மஹாதேவனாகவிருத்தலால்.

உறுதி

தூத்பரியம்

தாரதம்மீயம்.

வணக்கம்பெடுத்திருக்கடினா ஹஹா நடுநாடி
வாந்துப் பிடித்துவிட்டு வெந்திரி நடுநாடி!
கொவா நயோராயிகுத நுவினுவுபா
ஸ்துஷ்ருவஞ்சுகீரேவயோஸ்யாரி||

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தச் சிறிய சகடதைத் தன்கா னுதியாற் றகர்ந்தொருவன்
சந்தச் சவட்டி யிசையுற்றான் சிறந்த வொருவன் றிருமலையை
முந்தத் தனது கானகத்தான் முற்றுங் கிழக்கே முடுக்கினான்
இந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக:
 பதேந
 சகடம
 ஸகஹஸா
 நுநோத
 அநயச
 பதாங்குளிநகேந
 கிரிம
 நுநோத
 அநயோ.
 அதிக:
 கோவா
 இதி
 அந்சிநதியா
 வருததா:
 ஸதயம
 ப்ருவநது
 தமிழம
 வயம
 ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன
 காலினுல
 சகடத்தை (வண்டியை)
 சீக்கிரம்
 உதைத்தான்,
 இன்னொருவனும
 காலவிரனகத்தினுல
 மலையை
 கீழே அழுத்தினான்,
 இவ்விருவருககுள
 சிறந்தவன்
 யாவன்?
 இதனை
 ஆலோசித்து
 பெரியவர்கள்
 உண்மையை
 சொல்லலாம
 அந்த இவனை
 நாங்கள்
 ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் காலினுல ஒரு சகடத்தை விளா
 வாக உதைத்தான், இன்னொருவனும காலவிரனகத்தினுல மலையை
 விளாவாக உதைத்தான், (கீழே யழுத்தினான்) இவ்வாறு புரிந்த
 இன்னவருட் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் உண்மையாகக்
 கூறினால், நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காலினுற் சகடத்தைச் சீக்கிரமாக உதைத்தானென்
 றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணாவதாரஞ் செயதிருநத வஞ்ஞான்று ஹரிக்ருபபகையாகவிருநத கஞ்சனுந்ருத துணையாகவிருநத அசுரனெருவன், ஹரி இருநத இடையாபாடியிற கதவினருகில ஹரியைக கொல்லக்கருதிச சகடவுருவமாக மாறியிருநதனன். அதனை உணர்நத ஹரி அவனைக காலா லெட்டியுதைத்ததுக கொன்றனன் இதனை —

“ சிறந்தமூன்றாநதிங்களினவாயசசெநதாமரைக்கட்பசங்குழவி
பிறந்ததிருநாளவிழாவயாநதுபிள்ளைப்பிறைவாணுதலனை
உறைந்தகாலேபபசித்தமுத்தங்கொண்பொன்னடித்தாமரைநீட்ட
மறிநதுசகடமலீற்றுகிமணமேலநிரநதுவீழநத்தால்” என்று வரும்
பாகவதசசெய்யுளாலுணாக.

ஒருவன் காலவிரனகத்தினால் மலையைக் கீழே தள்ளினான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வாறு செயதபடியால்

அசுர வருககத்தைச் சாரந்தா நின்ற பிராமணனான விராவணன் ஸ்ரீகையாமலையைப்பெரித்த தமமானையாடிய ஞானறு ஹரன் தன் காற்பெருவிரலையமலையினமீது ஊர்றி அமலையைக் கீழேயழுத்தினான் இதனை —

“ வைதலுநதசககிரீவனவானெருடாகைலேவெறபை
வெய்தினிலெடுப்பவெநதைவிறற்றலேநுனியாலானறப்
பையுளுற்றமுங்கிமாழ்கிப்பரமனைப்பழிச்சிவெய்யோ
னை துணாசாமகானமறிவொடுபாடலுற்றான்” என்று கூடாம்புராணங் கூறுதலேகொண்கணாக.

தாத்தபரியம்.

ஹரி சகடத்தை யுதைத்தான்; ஹரன் மலையையுதைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு சகடத்தைக காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், ஒருமலையைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், உதைத்து விழுத்தியவிஷயத்தில் சமமானமானவர்களாக விருக்கினும், விழுந்த பதார்த்தங்களால்

வனகம்பெரி துயரீதணி ஜமலகாரம்
 நம்பெரிமணி ஹதனு ஜமலகாரம்
 கொவா நயொரயிகு தநுவினுவபா
 ஸதபுஸுவனா தரீரெவயிராஸ்யாஜி.

ஏக.பத்தரயமிதந்திரிஜகசசகாரஹ்யநய.பதாங்குளிஹதஞ்சஜகச
சகார| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருத்தாஸஸதயபருவநதுத
மிமமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

அதிரா நின்ற கடலபுடைசுழுவனி முதலவொருமூன்றும்
முதிரா வடிக ளொருமூன்ற லளந்தா னொருவன் முதலொருவன்
எதிரா ருலகந் தனையடியா லேய்ந்த விரலா லிறக்கினான்
இதிலா சிறந்தா சிறந்தா யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதுள்.

ஏக:
பதத்ரயமிதம்
திரிஜகத்
சகாரஹி
அந்ய: து
ஜகத்
பதாங்குளிஹதம்
சகார

ஒருவன்
மூன்றழிகளா லளக்கப்பட்டதாக
மூன்றுலோகங்களையும்
செய்தானல்லவா,
இன்னொருவனானால்
லோகத்தை
கால்விரனுதியால் அழுத்தப்பட்டதாக
செய்தான்;

அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா.	யாவன ?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வருததா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் மூன்றுலகங்களையும் மூன்று அடிகள் லளக்கப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? மற்றொருவனாவது ஒரு காலவிரணுதியினால் உலகத்தைக் கீழே யழுத்தப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? இவ்விருவருள் யாவன் சிறந்தவன்? சிறந்தவனை நீவிருநாதத்திலே, நுமமாலுண்மையாக வுரைக்கப்பட்ட அமமஹா புருஷனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மூன்றடிகள் லளக்கப்பட்டதாக மூன்றுலகங்களையும் செய்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

இது அவ்வரி வாமனாவதாரஞ்செய்த வந்நாளிற் செய்த தொழில். இதனை—

“மூவடிநானிலம்வேண்டி மூப்புரி நூலொடுமானுரியிலங்கு
ஆர்வினிலிருபிறப்பொருமானாகி, ஒருமுறையீரடிமூவுலகளந்தனை”
என்று திருமங்கையாழ்வானிசைத்த எழுகூற்றிருக்கையாலும் பிறவுற்றாலும் உணர்க.

ஹரன திரிபுரசங்காரஞ் செயதநாளிற் றனக்கு இரத்ததட்டாக
நின்ற பூமியிற் காலெடுத்தது வையதவுடனே அது கீழே சாயநதமுநதி
யது. இதனை—

தர்ப்பியம்

தாரதம்மீயம்

மூன்றடியாக உலகை யளத்தலேவிட ஒரு அடியி னொருவிரனுனி யால உலகையழுத்த லாச்சரியமான விஷயம் ஆதலால் மூன்றிலகங் களையும் மூன்றடிகளாலளந்த ஹரியினும், காலவிரனுனியா லுலகை யழுத்திய ஹரன் சிறந்தவனென்பது சொல்லாமே யமையும். இதனா லிவவிடயத்திற குறைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாக வகற்றி, ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சசு)

ஸாக்ஷி பூஷிதகாஜநிஸு^ஸவலாஷி^தஸ்நா
 ஹ பந பூஷாமெ^ஸத^ஸநிரா^ஸபெ^ஸதி^ஸபூ^ஸஷி^ஸபி^ஸ||
 கொவா^ஸநயோ^ஸர^ஸபிக^ஸத^ஸபந^ஸவி^ஸஜ^ஸபூ^ஸஷி^ஸபி^ஸ||
 ஸாக்ஷி பூஷிதகாஜநிஸு^ஸவலாஷி^தஸ்நா

ஏகஸ்யஸுஹி கரஜநிஸ்ஸுஹபாஸ்தி ஹீநாஹ்யந்யஸுத சேத்ஸுஹபி
ரூபஇதிப்ரஹிதத:। கோவாநயோரதிக இதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமமவயமாஹ்யாம. ॥

மோழ்பெயர்ப்பு

குன்றி யனைய விழியி னொடுங் குலவுமிழிந்த சூகரமா
யொன்றி யொருவ னுறமுனமற னொருவன ஈயி யுருவாகிப்
பொன்றி யழிச லிலலாத புதழி னொடு பொலிகினமுன
இன்றிங் கிவருட் சிறந்தவனயா றி ஸததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய

ஹீநா

ஸௌபயா

ஸௌகரஜநி

அஸ்திஹி

அநயஸது

சித

சுரபி.

ரூப

இதி

பிரஸித்த

அநயோ:

அதிகம்

கோவா

இதி

வருததா:

அநுசிந்தியா

ஸதயம

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனுக்கு

இழிவுபொருந்தியதும

இலேசானதுமான

ஊர்ப்பனறிப்பிறப்பு

இருக்கின்றதனோ,

இன்னொருவனால

பிரகாசிக்கின்ற

பசுவின்னடைய

ரூபமானவன

என்று

பிரசித்தியானவன,

இவ்விருவருக்குள

சிறந்தவன

யாவன?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்.

இந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகளே! ஒருவன இழிவு மிலேசுமான ஊப்பனறி யுருவு
டையோனென்று ஐகதபிரவீததம், இன்னொருவன சுரபியுருவனெ
ன்று ஐகதபிரவீததம், இததகைய பிரசித்தாகளில் எவன சிறந்தவ
னோ வவனை நீங்களுணையாக வுறாத்தால, நாங்கள் அநதப புருஷ
னை மஹாபுருஷனாக அடைந்து ஆஸ்ரய் க்கினோம

விதப்பு.

ஒருவன இழிவுபொருநதிய பன்றியுடலடைந்தானென்றது-ஹரி
யை, அது அவவரி அவவாறு இழிந்த பன்றியுருவத்தை யடைந்தமை
யால அசுரனான இரணியாக; னுடன போபுரியுங்காலத்தூத திருமால
பன்றியுருவடைந்தான இதனை—

“சுந்தைசெய்திருந்ததிசைமுகனவதனஞ்சிறந்திடுநாசியாபுழையில்
சுந்தரபரமவரியொரங்குட்டவுருவுடைவராகமாயத்தோன்றி
அநதரத்திமைபயினமுனொழுந்தணடமுகட்டினையளாவினனகன்ற
மந்தரவரையினவளாநதநற்காலினபணிமுகச்சிலம்பொல்யதாபப”
என்று வரும பாகவத முதலியவற்றாலுணாக

ஒருவன பசுரூபமாயிருக்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வ
ரன் அவவாறு பசுரூபமடைந்திருத்தலால

சூரிய வங்கிசவரசனாய் மதுவென்னும் பெயரோடிருந்த மன்ன
வனபொருட்டு ஹரன பசுரூபமடைந்தானென்பது பிரசித்தம்.

“நசனபசுவாகியேமனொருகனருகி
வீசபுகழாரூரினவீதிவந்தாரமமனை
வீசபுகழாரூரின்வீதிவந்தாராமாயின,,
காசளவுபாலுங்கறவாதோவம்மனை

கன்றையுதைகாலிகறககுமோவமமனை” என்பனவாதி
யாலுணர்க.

பன்றி நிஷித்தமானதென்பதைப் பாமராகளும் உணர்வார்கள்.
பன்றியிருக்கும் இடமாதிகளையும் அனைவரு மறியார்கள். பசு உயர்ந்த

தென்பதை அதுபவத்தினாலே யனைவரும் உணர்வார்கள் பசு பூசிக்கத்
தக்கது, பசுவின்வயவமனைத தும தேவசொருபம். இதனை—

“சுந்தரத துவிடையுறையும்தனபாங்காசெய்ய நிறச்சுமனைவெள்ளை
அநதநிறச்சுரபிகாபிலநதைதகரியசுபதநிரையாராதாம
நநதுநிறச்சுசீலையெனுபநதுமினிநிருககுமிநநவினநவாவின
முநதெழுக்கோட்டடிததலத துமலரவனுநநிருமாலுமுற்றுவாழ்வாரா.
கோட்டிணுதிசசராசரமுமபலவகைததீராதமுஞ்சிரத துக குழகனெந்
மாட்டமலைமேனாசுவையிலேவேலேமகநாசினாகேச [நி
ரோட்டமதிலுதயவததமனசநதிபலவினவளியோசைகண்ணில
காட்டுமிருகடாகனனமிரணடினசவனிதேவாகடலோனாவில
கலைமகளுங்காரததிறகண்டதநிரனியமனகருதநிற்கெண்டைத
தலனியகரிமிருககாசாததிராமாபிலனிலவாயுத்தாளி [பட்
னிலவுமருததுவாமுநதாள்மேற்குரததுனிநிகழ்பனனநாகண்ணுப்
குலவுறுகநதருவாகணடினரமகளிருட்குரத்தினெழுவாமாதோ.
வாலடியினேசாவானமயிரினிரவியொளியபானமாமா
தேலவரைப்பலகைதனிறபிதிராவசுதேவாசநதிதொறுமோவாய்நத
கோலவுருத்திராமுதுகினமாதவாமெய்மமயிரினுமபாகுடினெநீரிந்
சாலுமயததேமுனைகரைமாதுதரததுத்தியோதரத்தினெலலை
காருகபத்தியமாதிமூன்றழலுமுறையிறநிற்காமாநெஞ்சிற [லாஞ்
சீருமிழுமவதனத்திலெனபொடுக்ககிலநதனனிறசெய்மகங்கெல்ல
சாருமுறுபபனைத்தினுங்கறபுடைமகளீர்தங்குவரிச்சாதியாகிப்
பாருலவுமானிடததுமிவவாறுதேவொல்லாமபயிலவர்மாதோ.
தீண்டினுங்காணினுங்கரிசுசேணகற்றிநல்வினையேசெறிப்பதாகி
யீண்டுமருமபயனுதவிமறுமையினுமவேண்டுபதமெளிதினுயக்கும்
காண்டகையவாவினைக்கண்ணினறியொறுத்துரை யுரப்பிக்கலக்கங்கா
ண்போர், மாண்டகபிலயினறுமபால்வரதனுக்காட்டாதுண்போர்வதி
வார்கும்பி” என்று தணிகைப்புராணத்தில் கோமகிமை கூறியிருத்த
லால், பரிசுத்தமானது பசுருபம் என்றறியப்படுகின்றது.

ஹரி ஊர்ப்பனறி உருவடைந்தான், ஹரன் பசுவுருவடைந்தான்
என்பதாம்

இழிவுபொருந், சிய பன்றியை எவனு மாங் கீரிககினருனிலலை. உயாவுபொருந், சிய பசுவை எவனு தளளிஞனிலலை இ கூ உலகவதுப வம இதனால் இழிவுபொருந், சிய பன்றியுருவததையடைந்த ஹரியை விட, உயாவுபொருந், சிய பசுவுருவததையடைந்த ஹான சிறந்தவனாக வறியப்பங்கினருன இழிந்த பன்றியுருவததையடையால தாழ்வடை ந்த ஹரியை இந்நலிடயத்தி லப்பிரதானமாக வொதுககி, உயாந்த பசு வுருவததையடைந்த ஹரனை இந்நலிடயத்திற சிறந்தவனாக வறிந்த நாங்க ளந்த ஹரனை ச சரணமாக வடைகினரும —எ-று (சஎ)

ஏகோவிபாதிபருஸமேகமுகாமபுஜேந, ஸயநயோவிபாதிநலுபஞ்
சமுகைபரவரிதத: கோவாநயோரதிகஇதயதுசிநதியவருததாஸஸதயம
ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ||

நறிய கமல மலரென்ன நண்ணு யொருபா முகமதனால
வெறிய பொழிலகு மூலகததில விளங்கு மொருவன வியனொருவன்
முறைகொ ளேந்து முகமதனா மொயதத புகழ்ச்சோ முதனமையான
இறவி விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால்

ப்ருஸம்

விபாதிஹி

அநய:

பஞ்சமுகை.

பரஸிதத

விபாதிகலு

அநயோஃ

அதிகு

கோவா

இதி

அதுசிந்தியா

வருததா

ஸதயம

ப்ருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸரயாம

மிகவும்

பிரகாசிக்கின்றனனேரு?

இன்னொருவன

ஐந்தா முகங்களால

பிரதிபதமானவனாக

விளங்குகின்றன ,

இவ்விருவருகளு

சிறந்தவன

யாவன?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உணர்மைய

சொல்லலாம

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே ! ஒருவன் கமலமலாபோன்ற ஒரு முகத்தினால் பிரகாசிக்கின்றனனேரு ? மற்றொருவன் (கமலமலாக்களையினைய) ஐந்து முகங்களாற் பிரகாசிக்கின்றனனேரு ? இவ்விருவரி லிந்த விடயத்திற் சிறந்தவனை இன்னவெனன்று நீவி கூறுமின, கூறுதினோல் நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமடைந்து உழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஒரு முகத்தோடு விளங்குகிறென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறொருமுக முள்ளவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“ துதிசெய்செம்பொற்றொடியுமகுட்பும்

அதிர்சிலம்பொடுமடகத்தாடையும்

ஒருவன் ஐந்தாமுகங்களோடு விளங்குகின்றான் என்று-ஹரனே,
அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் ஐந்தாமுகங்களை யுடையவனாக விருத்த
வால இதனே—

தர்ப்பரியம்

ஹரி ஏகமுகன், ஹரன் பஞ்சமுகன் என்பதாம்

தாரதம்மீயம்

ஒன்றுடையவனில் ஐந்துடையவன் உடைமையிற் சிறந்தவன். அதனால் தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகமுள்ள ஹரியைக்காட்டிலும், தாமரைமலர்களையினைய ஐந்துமுகங்களையுடைய ஹரன் சிறந்தவனே யாம். இதனால் இவ்விடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான மாகவகற்றி, இவ்விடயத்தில் உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சஅ)

உருக

ஒருவன
தனமில்லாதவனை
சோதனாகுகொளவதற்கு
மிகவும் விருமபுகிருன,
இன்னொருவன
தனத்திற்கிறைவான குபேரனையே
தன்னுடைய வன்பனாக
செய்துகொண்டான்;
இவ்விருவரில்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அந்த இவ்வே

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோராகளே! ஒருவன் மிகவுந் தரிசுதிரவே நண்பனாக விரும்புகிறான், இன்னொருவன் மிகவும் சம்பன்னனான குபேரனையே நண்பனாகக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிடிலேயே சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உண்மைப்பாடித்தாலும், அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தரிசுதிரவே மிகவும் விரும்புகின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு விரும்புதலால். அதாவது அரி மிகவு மெளரிய பாப்பானான குசேலனுக்கும் வேடனான குகனுக்கும் நண்பனாக விருந்தமையாதிய. இதனை—

“ அகமகிழ்ந்தெதிராவந்தடிபோற்றிய

குகனொடுமுவநதுற்றவட்கோதிலாக

ககனநின்றிழிகவகைகடந்திட

முகமலர்ந்தொருமுவருமேகினா. என்றும்,

பொன்பிறங்கியபுணாமூலேத்திருமகள்கொழுநற்

கன்பனாகியுமகனநிலைவறுமைமற்றெனனோ

மின்பிறங்கியவிழுமணிமாபினாற்கண்டு

மன்பெருமபொருள்வாரினைவருகெனவகுத்தாள்” என்றும்

வரும் பாகவதவசனங்களால், ஹரி வறுமையாளரொடு நண்புடையனென்பதையுணர்க.

ஒருவன் குபேரனைத் தோழனாகவுடையவென்றது-ஹரனை, ஹரன் அவ்வாறு குபேரனைத் தோழனாகக்கொண்டிருத்தலால். இதனை,

255

தா தீபரியம்.

தாரதம்மீயம்.

ஏழையைத் தோழனாகக்கொள்பவனைவிட, தனவானைத் தோழ
னாகக்கொள்பவன் சிறந்தவனேயாம் ஏழைகளான குசேலாதிகளோடு
தோழமையாகப் பழகிய ஹரியைவிடத் தனிகளுள் குபேரனைத் தோ
ழனாகவுடைய ஹரன் சிறந்தவனேயாம் ஆதலா லிவ்விடயத்திற் ருழ்
வடைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விடயத்தி லுயாவடை
ந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சுக)

ஸகஸ்துதல-ஜஜிபிதஸ்ஸொகூ
 ஸெநூல-ஜஜஸு-ஜஸி-பிததி, ஸொகூ
 ஸொவாநயொரயிகுத-ந-வினுவகா
 ஸத-ஸு-வன-தஜி-வயகாஸு, யாஜி

ஏகச்சதூபுஜஇதிப்ரதிதஸதிரிலோக்யாமந்யோபுஜைஸதுதசபி:
ப்ரதிததிரிலோக்யாம்| ஓகாவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸஸத்
யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்யாம்.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மலைக னொருநான் கெனவெழிலை மன்னு மொருநாற் றோளுடனே
நிலைய னொருவன் மற்றொருவன் நீண்ட பத்து மேருவெனக்

பலவு தோள்க ளொருபதொடுங் குறைவின் மாமை யுடனென்று
 ிலகு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ரக.

தூபுஜ

இதி

நிரிலோகயாம

பரதே

அநயஸ்து

தசபி

புஜை

நிரிலோகயாம

பரதீத

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

அநுசிரதியா

வருத்தா

ஸதயம

ப்ருவந்து

தமிமம

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

நான்குதோளுடையவன்

என்று

மூன்றுலோகங்களிலேயும்

பிரசித்தியானவன்,

இன்னொருவனால

பத்தான

கைளால

மூன்றுலோகங்களிலும்

பிரசித்தியானவன்,

இவ்விருவாரில

சிறந்தவன்

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நாலுதோள்களுடன் விளங்குகின்றான்,
 மற்றொருவன் பத்துத்தோள்களுடன் பிரகாசிக்கின்றான்; இவ்விருவ
 ரில் எவன் அதிக பலமானவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால்,
 நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

ஒருவன் நாலுதோள்களை யுடையவென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு நாலுதோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை —

“ தாமரைக்கரநான்கினவெண்சங்கொடுததழல்வாய
நேமிவெங்கதைதநினாயிதழ்ததாமரைநிலவத
தேமலாததெதாடைமாராபினிற்றிருமலாசிறப்பக
காமாகட்டுடழிறகவுததுவங்களுசதினிறகவின” என்று வரும்
பாகவதததாலுணாக.

ஒருவன் பததுததோள்களை யுடையவனாக விருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் பததுததோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

நாமாக்கஷஸ்து நீலாஷ்வஸிஸுராணா, வனுநிகரெம்!
ஸக்திஸிஸக்துவெஜாம்பாவரவ்யுத, கராஷ்வஜம்!

என்றுமவரும வசனங்களாலேற்றமான பததுககைகளிருப்பதையுணராக.

ஹரி சதூப்புஜன்; ஹரன் தசபுஜன் என்பதாம்.

நான்கு அத்தங்க ஞள்ளவனைவிடப் பதது அத்தங்கஞள்ளவன்
அந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனேயாம். இதனால் நாங்கள் அஸ்தவிஷயத்தி
லுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௦)

வனாயுடையப் பூவரசு திரை வெதிவெது
 ஸவனாயுடையப் பூவரசு திரை வெதிவாடும்
 கொவாநயொருகை துருவின பூவா
 ஸுத பூவா வனா திரை வயிரா யாதி

உருகூ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பஞ்சாயுதபரபலசகதிமுபைதிசைகஸாவாயுத ப்ரபலசகதிமுபை
திசாநய: | கோவாநயோரதிகஇசயதுசிநதியவருததாஸஸத்யமப்ருவந்
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு

பொங்கித துணிநது வருமபகையைப் பொருது கெடுகத தககதுவாச்
சங்கு முதல படைபையநதைத தாங்கி யொருவ னிசைசாநதான
துங்கம பெறுசா வாயுதஞ்ச துலங்கி யொருவன தோன்றினான்
இங்கித திருவிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்

ஏக:	ஒருவன
பஞ்சாயுத:	ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவனாய்
ப்ரபலசகதிம	பிரபல சத்தியை
உபைதி	அடைகிறான்,
அநய:	மற்றொருவன
ஸாவாயுத	எல்லாவாயுதங்களை யுமுடையவனாக
ப்ரபலசகதி.	பிரபலசத்தியை
உபைதி	அடைகிறான் ,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோராகளே! ஒருவன் பகைவார்களே வெல்லவல்ல பஞ்சாயுதங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான, மற்றொருவன் சகலாயுதங்களையு முடையவனாக விருக்கின்றான, இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பஞ்சாயுதங்களையுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பஞ்சாயுதங்களே யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

“சங்கசக்ர கதாகடக கோதண்டபாணினேநம” எனபதாதி வாக்கியங்களாலுணாக.

ஒருவன் சாவாயுதனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் மெல்லாவாயுதங்களையும் தரித்திருத்தலால். இதனை—

யுகநாநாபயொலாஸதனாஸதாரணிகஃ என்று வரும் மஹாஸகாந்தவசனத்தாலுணாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி பஞ்சாயுதன், ஹரன் ஸாவாயுதன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனிலும் அநேக ஆயுதமுடையவன் சிறந்தவன். இதனால் நாங்கள் ஆயுதவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமாகி, சர்வாயுதனான ஹரனை முறையால் உதக்ருஷ்டமாகக்கருதி அவன் சரணங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று.

வனக்ஷுபுலிகஜஹபெநுவயவியாய
வபாவூநிஹதூநிகநாநிகாரஃபுலிகஃ
கொவாநயொர்யிகஜதூநிஹபுலிகா
ஹதூபுலிகாஹதூபுலிகாஹதூபுலிகா

ஏக.ப்ரஸிததஇஹதேநுவதம்விதாயவ்யாக்ரம்நிஹத்யநிதராமித
ர:ப்ரஸித்த. | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு
வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

மாதே யோருவன் நேநுவத மருவி யொருவா மாண்புற்றான்
மீதே புளளி பலகொண்டு மீறி வந்த கொடும்புலியைக்
காதா நின்று மிகுமிசையைக் கண்டா னொருவன் காசினியி
லீதே யிவ்ருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
தேநுவதம்	பசுவதையை
விதாய	செய்து
இஹ	இவ்விடத்தில
ப்ரஸிதத:	பிரசித்தன,
இதர:	இனொருவன
வ்யாக்ரம்	புலியை
நிஹதய	கொன்று
நிதராம்	மிகவும
ப்ரஸிதத:	பிரசித்தன ,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்த	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் தேதுவதஞ்செய்து பிரசித்தி பெற்றவன், மற்றொருவன் புலியை வதஞ்செய்து பிரசித்திபெற்றவன்; இவ்விருவரிடிலெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீவிருண்டையாக வுரைத்தால், நாங்களாத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் தேதுவதஞ் செய்வதென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து ப்ருந்தாவனத்தி லிடைச்சிறுவருடன் பசுக்களை மேயத்தநாளில, அவ்வரியின மாமனான கஞ்சனுடைய வேண்டிதலால், ஹரியைக் கொல்லவந்த பகாசரெனப்பவன் அங்குள்ள பசுவின் கன்றுகளுடன் தானுமொரு கன்றாகி நின்றான். உடனே இதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலைப்பிடித்து அருகினின்ற விளாமரத்தின் மோதியடித்தான். அதனாலவன் இறந்தான். இதனை—

“இனியதமருடனேகிககண்ணன்மேய்க்கு மிளங்கன்றினியாயுடனேதானுங்கன்றாயத, துனிகளதுமனத்தினிலெனங்குந்துள்ளித்தாயமுகில்வண்ணனைத்தாளுங்காலை, வினையமெலாமறிந்துநகைத்தையன்மெல்லவிளையாடியவுணக்கன்றினைக்கால்பற்றிக், கனியுதிர்வெறிந்தன்னக்கபித்தமவீழ்கதடியவனுங்கருவரைபோல்மடிந்துவீழ்ந்தான்” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் புலியைக் கொன்றவென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

தாருகவன முனிவர் கருமமன்றிக் கருத்தாவில்லையென்று தீர்மானஞ் செய்தவர்களாய் மஹாதேவன் முதலிய எவரையும் மதியாதவர்களாக விருந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறிருத்தல் வைதிகவிரோத

ஸ்ரீ ஸகா மசி நமெதெஷா ஹெஸுஜாக்ஷா நிஜா ஹெரெ |
 தஜி ஹெரெ ஸிவ்வெ ஸ்ராவெ ஸ்ராவதெ ஸ்ராவதெ ஸ்ராவதெ ஸ்ராவதெ ஸ்ராவதெ |
 ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா |
 ஸ்ரீ ஸகாவா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா |
 ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா ஹெஸுஜாக்ஷா |

ஹரி தேநுவதஞ்செய்தவன; ஹரன வயாகரவதஞ்செய்தவன்
என்பதாம்.

பசுவைக் கொன்றவனைவிடப் புலியைக் கொன்றவன் சிறந்த
வன். ஆதலால் நாங்கள் பசுக்கொலைபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக
வகற்றிப் புலிக்கொலைபுரிந்த ஹரனைச் சிறப்பாகக்கொண்டு அவன்
சரணங்களையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (இஉ)

வனகொழிந்தது - மஹாநவமிகிராதபாணா
காவலநதி - யதிதகதி - பாரமவிவாநம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம.

ஆஸ்ரயிககின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகளே! ஒருவன் காட்டில வேட்டுவ னம்பினுற் சோக முற்றான, மற்றொரு நவன் தனது நகையாற திரிபுர மூசசையுறச் செய்தான், இவாகளுட சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்கள்தான் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கிராதபாணத்தான் மூசசித்தானென்றது - ஹரியை; அது அவ்வரி அவண்ணம் மூசசையடைந்தமையால்.

இது கண்ணாவதாரமாக ஹரியிருந்தநாளி லொருநாள் காட்டையடைந்து வேட்டையாடி இளைப்பாற ஒருமரநிழலிறகிடந்தான், கிடந்தவனை ஒருவேடன மானென்று கருதி அம்பெயசான், அதேகாரணமாக ஹரி மூசசித்தது இறந்து வைகுந்தமடைந்தான் அவ்வரியினுடலைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி அவனுடன் உடனகட்டையேறி அவன் மனைவியரு மிறந்தார்கள் இதனை—

“தேனென்று துளவோன்றவர்செப்புசாபம்
தானென்றிநிறபத்தகைசெயதுமயங்கலாலே
கானென்றுவேடன்சரனென்பவனகாட்டின்மேய
மானென்றுதாளினொருவாளிவழங்கினொல்” என்றவரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தினால் திரிபுரங்களை மூசசையாகச்செய்தான் என்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரன் மேருவிலலும், வாசுகிநாணியும், நாராயணபாணமும் முடையவனாகப் பகைவர்களான அசுரர்கள் வசிக்கின்ற திரிபுரங்களின் எதிர் சென்று போர்புரியுநாளில் சற்றே நகைத்தனன்; நகைத்தலும் அத்திரிபுர முதலியவனைத்தும் சாம்பராகவாயின. இதனை—

“ இடத்திருக்கரமேருமால்வசைசிலையேநதியூன்றியதன்னை
மடற்சரோருகவலமபடுமலாககரமவாளிசுறறியதாங்கண்
புடைததவெமமுலையிமாசலைதிருமுகநோக்கினன்புன்முரற்
படுததுநோக்கினனெழுந்ததுபுரமெனுமுனறினுமபடலேத்தி” என்று
கூறும் உபதேசகாண்டததாலுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி வேடனவிட்ட வம்பினுல மூசசையடைநதனன்; ஹரன்
மந்தஹாஸததால திரிபுரங்களை மூசசிபபிததான எனபதாம.

தாரதம்மியம்.

வேடுவனவிட்ட வம்பினுல மூசசையான் திருமாலேவிட மந்த
ஹாஸததினால திரிபுரங்களை மூசசிக்கசெயத ஹரன் சிறந்தவனே
யாம. ஆதலால் நாங்கள் கிராதபாணததால மூசசையான ஹரியை
அப்பிரதானமாகவகற்றி, மந்தஹாஸததாற திரிபுர தகனஞ்செயத ஹர
னைச் சிறந்தவனாகக்கருதி அவனது சரணங்களுையே சரணமாக வடை
கினனோம்—எ-று. (௩௩)

ஹிகவூஉகூரீயிமஜீராக்ஷொகா
நநபூவூஉகூரீநகூஸ்பஜாமநவீநி
கோவாநயோரயிகஹதநநவீநிவபூ
ஸதபூஸூவஹதஜீரீவயஜிஸ்யாஜி

ஏகஸதுசகரமதிகம்யரரக்ஷலோகாநந்யஸதுசகரஜநக:ஸ்வபதாங்
குளீபி: கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்து
தமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

வஞ்சப் பகைஞா தமதுடிலை வாட்டுங் கூர்மை வளராழி
தஞ்சக் கரமே லார்ந் தொருவன் தரணிமுதல தமைக்காத்தான்
அஞ்சக் கரத்தைத் தாணுனியா வமைத்தா னொருவ னகிலத்தி
லெஞ்சி லீவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சதுமே.

பதப்போருள்.

ஏகஸ்து
சக்ரம
அதிகமய
லோகாந
ராகு
அந்யஸ்து
ஸவபதாங்குளீபி
சகரஜநக
அநயோ
அதிக
கோவா
இதி
வ்ருத்தா
அநுசிந்தியா
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிமம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம.

ஒருவனால
சககரததை
அடைந்து
லோகங்களை
ரகூழித்தான,
இன்னொருவனால
தன் கால்விரலகளாலே
சககரததைதயுண்டாககினவன,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன
யாவன ?
இதனை
பெரியவர்கள்
ஆலோசித்து
உண்மையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரகூழிக்கின்றான்; மற்றொருவன் தன் கால்களினாலே அந்தச்சக்கரத்தை உண்டாககினான். இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் பாரமாத் திகமாக உரைப்பீர்களானால், நாங்களைந்த மஹரபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரகூழித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமே இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரத்தினாலேயே அகிலததையுங் காக்கின்றான்.

ஹரி காஞ்சிபுரத்தி லரணை யருகிததுச் சக்கரம் பெற்றானென்று ஸ்ரீஸகாந்தமஹாபுராண முரைக்கின்றது. காஞ்சிபுராணமும்—

“ஆங்கவனையெதிராநோக்கினின்புசைகககமகிழ்ந்தேநினக்கிஞ்ஞான்று, தேங்கமலவிழியளித்தேமபதுமாககனெனுமபெயரிற்றிகழ்வாயிவ்வூ, பாங்குபெறத்திருமாறபேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பாதுகோடி, தாங்குகதிசசுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவியெங்கோன்” என்றுரைக்கின்றது

யெவாவாபாஷாவிடத்த விஷ்ணுவெந்தவூடுஷ்டு டிடிள வசுரேதீவஹ்யஷ்டு - தவெஷ்டுர - டுயாநடுகோஷ்டு என்று பைப்பலாத சுருதியு முரைக்கின்றது.

இதனால் ஹரி, ஹரனிடத்ததுபெற்ற சக்கரமுடையவன் என்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் தன காலவிரலினால் சக்கரத்தை உண்டாக்கினவன் என்றது - ஹரணை, அது அவ்வான் அவவண்ணஞ் செயதிருத்தலால்.

தினந்தினங் கைலைகருசசென்று ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரணை வணங்கிவரும இந்திரன் அதிக பரிசயத்தா லரணை அவட்சியமாககருதிய வெண்ணமுடையவனாயினான், இவ்வெண்ண முதிநது இவன் கெடுமுன் இறைவனொருநாள இவன் வருவதையுணர்நது தானே துவாரபாலகனாக நின்றனன். வருமிந்திரன் மௌனமாகசசெல்லாமற் கடைகாப்பாளனேநோக்கி தெளவாரி! இப்பொழுது உள்ளே என்னசமயம் என்றான்; அதற்கக்கடைகாப்பாளனான கண்ணுதல் பதிலுரையாதிவணை அச்சுறுத்திப்பாராததலும் இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன்வச்சிரத்தா லாலோசனையின்றி அடித்தான். அவ்வச்சிரம் பூதன்மீதுபட்டு ஏதுக்கும் உதவாம லுடைந்து பல்லாயிரஞ்சுக்கலாகவாதலும் இந்திரன் பிரமித்தான். உடனே இறைவன் உருத்திர உருவத்துடன் தோன்றி நின்று சீற்றங்காட்டலும், அதமடங்கிய மகவான் அண்ணலே!

அடியேன் அறியாதியற்றிய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டான. வேண்டிக்கொண்டமையி லிறைவன் றன் சீற்றத் தைக கடலிலிறக்கினான் அகலில விழுந்த சீற்றம் அசுராசெய்த புண்ணியத்தால சலந்தரனென்னு மசுரனாகத்தோன்றியது. சீற்றத்திற் பிறந்த சலந்தரன் மிகவன்மையாளனாய்த தேவரணைவரையும்வென்று தேவரை யடக்கியாள்பவனாகவிருந்தும், அவர்களைச் சதா துன்புறுத்தினான். அதன லரி அசசலந்தரனொடு எதிர்த்துப் போராபுரிந்து பன் முறை முதுகுகாட்டினான் பின்னாததேவர்கள் சலந்தரன் கொடுமையை ஹரனிடமுரைத்ததாகள், ஹரன் அசசலந்தர னெதிரிற்சென்று தன காணுதியால ஒரு சக்கரமொன்றைமதது நீ ஆற்றலுடையையே விதினைத் தலைமேலாகத் தூக்கென்றனன் அதுகேட்ட சலந்தரன் அவவாறே புரிந்து தலைபிளந்து இறந்துபட்டான் சலந்தரன்பொரு ட்டி உண்டாக்கின் சக்கரத்தைத்தான் ஹரி கணமலரை யருச்சித்துப் பெற்றது. இச்சரித்திரவிரிவை கந்தபுராணத்ததுத் தக்காண்டத்துக் காண்க இச்சரித்தர லரன் சக்கரசனகன என்றழைக்கப்பட்டான். இதனை—

“என்றிவைசலந்தரனின்சைப்பயாமுமுன
வனறி றலகாணியவநதனமமெனாத
தனறிருவடியினுற்றரணியினமிசை
யொன்றொருதுகிரியையொலலேகீறினான்.

ஆங்கதுதுகிரியொன்றாகவநதண
னீங்கிதுசென்னியிலேற்றிவன்மையாற்
தாங்குதலவல்லேயோவென்றுசாற்றலும
தீங்குறுசலந்தரனினையசெப்புவான்” என்றுவருங் கந்தபுரா
ணத்தா லுணர்க.

தா த்பரியம்.

ஹரி, ஒருவன்ளித்த சக்கரத்தையுடையவன்; ஹரன் அந்த சக் கரத்தைக் கால்விரனுதியா லுண்டாக்கினவென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன்ளித்த சக்கரத்தைக்கொண் டிலதங்காக்கு மவனிலும், ஒருவன் எனக்குத்தா என்று கேட்கத்தக்க சக்கரத்தைக் கால்விரல்

நுதியா லுண்டாக்குபவன் சிறந்தவனேயாம். இதனால் சககரவிடயத்
தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சககரவிடயத்தி
லுயாவடைந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று.

வனகஸகாரல ஸுவிஸஜா லாவஸஜ
கேந ஸுசகார ஹரிஸகுந-ஸ்ரொவிலஜொ
கோவாநயொராபிகுஜத பூந-வின பூபா
வஸத பூஸு-வஸத-சகீரெயயரோ ரூயாரீ

ஏகஸ்சகாரபுவிஸங்கரசாபபங்கமநயஸ்சகாரஹரிஸகுநுஸ்ரிரோவி
பங்கம | கோவாயோரதிகஇதய நசினதிய வருததாஸஸதய ம்பருவந்துத
மிமழ்வயமாஸரயாம் ||

மோழ்பெயர்ப்பு

மன்னு கைலை மலைமீதே மருவு மொருவன மாதனுவைத
துன்னு மிரண்டு துணியாகத தொலைததா னொருவன றாமறைகள்
பன்னு மரிசு நுவினறலையைப பங்க மாககி னொரு நவன்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக:	ஒருவன
புவி:	உலகத்தில
சங்கர:	சங்கரனுடைய
சாபபங்கம	விலவொடித்தலை
சகார	செய்தான.
அந்ய:	இன்னொருவன் [ன்;
ஹரிசுநுசிரோவிபங்கம்	பிரமாவினுடைய சிரசைச் சேதித்தா
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

உகாஅ

ஹரிஹரதரதம்மியம்.

அநுசிந்தியா

ஸதயம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம.

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அநத இவளை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கரதநுஸைப் பங்கஞ்செய்தான், மற்றொருவன் ஹரியின்மகனான பிரமன்றலையைப் பங்கஞ்செய்தான், பெரியவர்களே இந்தப் பங்கஞ்செய்தவிஷயத்தில் எவன் சிறந்தவன்? அவளை நீங்கள் மையாகச் சொன்னால், நாங்கள் நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கரசாபங்கஞ் செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செய்தி நததலால

விதேகராஜாவான் சனகன், யாகமொன்று செய்வானகருதி யாக சாலையை யுழுவித்தான், உழுதநாளில் கொழுசசென்ற வழியிலொரு பெண் கிடக்கக்கண்டெடுத்த தவளைச் சீதையென்றழைத்து வளர்த்தான், அவளும் பருவமுடையவளாகவாயினாள், இவளைக் கேள்வியுற்ற மன்னவர் பலர் எனக்குனக்கென்று வந்தார்கள். பலர் கேட்கத்தொடங்கினமையால், இனி எனசெய்வது என்று சனகன் ஆலோசித்தான்.

முன்னாளில் தக்கனுடைய யாகசாலைக்குச் சங்கரன் சென்றபோது எடுத்ததென்றதும், அநேகரை வென்றதும், யாகபங்கஞ் செய்ததுமான விவ்வினை நம்முதாதையான ஒருவனிடம் அளித்துள்ளதை அன்றுமுத வின்றுவரைக்கும் பாதுகாததுவைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே அதனை எவன் வளைக்கின்றானோ அவனுக்கிவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, இவ்வில்வினை எவன் வளைக்கின்றானோ அவனுக்கே இச்சனகி யுரியவள்; பிறர்க்குரியளல்லள் என்றான்.

சனகியைக் கருதிவந்த எம்மன்னவனு மதனை வளைத்தானில்லை; இவ் வண்ணம அனைகம யாண்டுகளாயின. பின்னர் ஹரி இராமனாகப் பிறந்து விதேகநாட்டிற்கு இராச இருடியான விஸ்வாமிததிரனுடன் சென்ற ஞானறு, விதேகமன்னவனாகிய சனகனாலழைப்பித்துக காட் டப்பட வதனை யெடுத்தது வளைததான் , வளைததபொழுது அவ்வில் இரண்டு துண்டாக ஒடிநத்து. இதனை—

“ தாளுடைவ்ரிசிலேசமபுவுமபாதம
நாளுடைமையினவாநடுககநோக்கியிக
கோளுடைவிடையனானகுலததுட்டோனறிய
வாளுடையுழுவனோர்மனனன்பால்வைததான்.

ஆடகமாலவயானனதுதன்னைத
தேடருமாமணிசீதைதயெனுமபொற்
சூடகவாலவளைசூட்டிடநீட்டும
ஏடவிழ்மாலையிதென்னவெடுததான்.

தடுததிமையாமலிருந்தவாதாளின
மடுதததுநாணுதிவைதததுநோக்கார
கடுப்பினிலயாருமறிநதிலர்கையா

வெடுதததுகண்டனரிற்றதுகேட்டாரா” —என்றுவரும் இரா மாயணச் செய்யுட்களாலுணாக.

ஒருவன் ஹரிசூது சிரோவிபங்கனென்றது-ஹரனை ; அது அவ் வரன் அவ்வண்ணம செய்தமையால.

ஹரியு மயனுமாகிய இருவர்களும் முன்னொருகாலத்தில் ஒருவ ருக்கொருவா தாங்களே பிரமமென வாதுபுரிந்தார்கள். அந்நாளில் ஹரன் சூரியமண்டத்திலிருந்து இறங்கி அவ்விருவா மத்தியில் வருத லும்; ஹரி, ஹரனைக்கண்டு அஞ்சி அகன்றனன்; ஹயன் அகங்காரத்தி னாலிகழ்ந்துரைத்தனன். உடனே ஹரன் அவ்வயனுடைய உச்சித்த லையைச் சிச்சி யிதுனக்குதவாததென்று கிள்ளியெடுத்தனன். உட் னே அவ்வயன் மூர்ச்சிதனானான். பின் ஹரன்செய்த கருணையாலெ ழுந்து அகமொழிந்தவனானான். இதனை—

தா தீ பரி யம்.

தார்தம்மீயம்

வனகஷிபாஜிதராஜமதிப் ப்ஷிஷெகா

ஹபுந் புவ்யஸுவகஜநாவிதயாபுஸிங்.

கொவாடியொருபுகழ்துநாவினவபுலா

வலது பஞ்சுவந்துதலிசெவயோசுயாசெ

ஏகஸ்திரிபாதிதராந்ஜகதிப்ரஹிததேதாஹ்யந்யஸ்யஸேவகஜுநோ
பிததாப்ரஹித்த:। தோவாநயோரதிகஇத்யநுசந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஹ்யாமஃ॥

ငါတို့၏ ငါတို့၏ ငါတို့၏

சிறந்த மூன்று கால்களுடன் சேர்ந்த துலங்குஞ் சீரோருவன்
கற்ற பால்கொண் டபி டேசங் கருது மொருவன் காலினைவாய்

மறந்த தன்மை யெய்தாதான் மருவு மூன்று காலிவருள்
இறந்த பழிகொள் பவர்யாவ ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநுள்.

மக	ஒருவன்
கிரிபாத்	மூன்று காலகளை யுடையவன்
இதி	என்று
ஜகதி	உலகத்தில
ப்ரஸித்தோஹி	பிரசித்தியடைந்தவன்ல்லவா
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுடைய
ஸேஷகஜநோபி	அடிமையும்
நதாப்ரஸித்த.	அப்படியே பிரஸித்தியடைந்தான் ;
அநயோ	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
நமீமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்களை யுடையவனென்று உலகத்திற் கீர்த்தி யார்ந்தவன், மற்றொருவனுடைய அடியவன் மூன்றுகால்களுடைய வனென்று பிரசித்தமானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்த வனை நீவிருளாமின், உரைத்தால் நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன மூன்றுகாலகளை உள்ளவனென்று பிரவித்தியானவனென்றது - ஹரியை, அவ்வரி த்ரிபாத என்று பிரசித்தியாகவிருத்தலால். இதனை—

வாஷொஸ்யவிஸூஹஞ்சாநித்ரிபாஷஸ்யாஸிதகஹிவி எனபனவாதி உபநிடதவாக்கியங்களாலுணாக

ஒருவனுடைய ஊழியனும், மூன்றுகாலகளை யுடையவனென்று பிரசித்தனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன அவவாறான ஊழியனை உடையவனாக விருத்தலால். ஹரனுக்கு ஊழியனான பிருங்கிருடி மூன்றுகாலகளை யுடையவனென்று உலகப்பிரசித்தம்.

தாத்தபரியம்.

ஹரி மூன்று காலகளுள்ளவன், ஹரன மூன்றுகாலுள்ள ஊழியனை உடையவன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

மூன்று காலகளின விஷயத்தில ஹரன தனதடிமையை மூன்று காலுள்ளவனாகக் கொண்டிருத்தலால், ஹரனை சிறந்தவன். அதனால் நாங்கள் கால்விஷயத்தி லரனொடாவவா வாரியை யப்பிரதானமாகக்கறறி, கால்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (இசு)

ஹக்ஷஸ்யஸாஸூஹயவக்ஷுஹிபுஸிசி
நக்ஷஸ்யஸூஹயவக்ஷுஹிபுஸிசிஃ ।
கோவாநயோரபிக்ஷுத்யுஹிந்நிபுஸிசி
ஸூத்யுஹிந்நிபுஸிசிஃ ॥

ஏகஸ்யஸாதுஹயவக்த்ரஇதிப்ரவித்திரந்யஸ்யபுத்ரஇபவக்த்ரஇதிப்ரவித்தி: ॥ கோவாநயோரபிக்ஷுத்யுஹிந்நிபுஸிசிஃ தாஸ்யத்யம்ப்ரவந்து தமிழம்வயமாஸ்ரீயாம் ॥

பதப்போருள்

ஏகஸ்ய
ஹயவக்தர
இதி
ஸா து
ப்ரஹிததி
அநயஸய
புதரம
இபவகதர
இதி
ப்ரஹித்தி
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அநுசிந்தியா
வ்ருததா.
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிழம்
வயம்
ஆசிரமம்

ஒருவனுக்கு
குதிராமுகன்
என்று
நனருக
பிரசித்தி,
இன்னொருவனுடைய
பிள்ளை
யானே முகன்
என்று
பிரசித்தி இருக்கிறது;
இவ்விருவரில
சிறந்தவன்
யாவன் ?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குதிராமுகனென்று பிரசித்தியானவன், மற்றொருவன் யானே முகனான பிள்ளையையுடையவன் என்று பிரசித்தியானவன்; பெரியவர்களே! நீங்கள் இவ்விருவருக்குச் சிறந்தவனைக் கூறினால், நாங்கள் அம்மஹாபுருடனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

.விதப்பு.

ஒருவன் குதிராமுக முள்ளவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் குதிராமுக முள்ளவனாக

ஹரிஹரதாரதம்மியம். (அஷ்டௌ)

கோவாநயோரயிகுஜதநுவிஜுவஜா

ஸ்துஞ்ஞவஞதஜீவயஜாஸ்யாஜீ||

ஏகஸ்யபாதிசதுராநநஏவஸுத் து அநயஸ்யபாதிஹிஷ்டாநநஏவ
ஸுத் து | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸக்யம்ப்ருவந்
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மோழ்பெயர்ப்பு

தருககு மிகுதி கொளநறவைந தனவாய மடுததுத தாரளிகள் ின்
பெருககு மிசையை யுறுமொருவன பிள்ளை யொருநான முகப்பெய
மருககொள மாலை யுறுமொருவன மைநத னுறு மாமுகனா
யிருககு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுடம்.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய

ஒருவனுடைய

சுது

பிள்ளை

சதுராநந

நாலுமுகன

ஏவ

என்று

பாதி

பிரகாசிக்கிறான,

அநயஸ்து

இனஒருவனுடைய

சுது

பிள்ளை

ஷ்டாநநஏவ

ஆறுமுகனாகவே

பாதிஹி

பிரகாசிக்கிறானல்லவா,

அநயோ.

இவவிருவருக்குள

அதிக

சிறந்தவன

கோவா

யாவன்?

இதி

இதனை

வ்ருத்தா:

பெரியவர்கள்

அதுசிந்தியா

ஆலோசித்து

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அநத இவணை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நான்முகனான மைந்தனோடு பிரகாசிக்கின்றான், மற்றொருவன் ஆறுமுகனான மைந்தனோடு பிரகாசிக்கின்றான்; பெரியவர்களா! இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள்நாத்தால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் நான்முகமைந்தனை யுடையவென்னறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“கொங்குவிமமியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி
எங்குவந்தனமெவவழியிருந்தனமெனனா
அங்கண்மாதிரமெனை ததையுமபாத்ததுபாபபத
திங்களபோற்றிகழ்திருமுகனானகெனசிறந்த” என்று வரும்
பாகவததாலுணாக.

ஒருவன் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையையுடையவென்னறது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையை உடையவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“நஞ்சமுகநதெறிக்குமெயிறறவணியுந்தநதையெனநரலையுண்ட
மஞ்சமுகங்கவிழமதமொழிமுனெனெனப்பலவரத்தான மாண்டு
விஞ்சமுகம்பலகண்டகொக்கிறுத்ததுமிளிரிளவல்வெய்யேம்பாச
மஞ்சமுகவருள்மொழியுமாறுமுகபபெருமானையடுத்ததுவாழ்வாம்”
என்பனவாதிகளாலுணர்க. இது பிரசித்தம்.

தாட்பரியம்.

ஹரி நான்முக மைந்தனையுடையவன்; ஹரன் ஆறுமுகமைந்தனையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்முகனாகிய புதல்வனைக்காட்டிலும், ஆறுமுகமுள்ள புதல்வன் முகவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால், நான்முகன் நந்தையினும்

ஆறுமுகன் றந்தை உயாந்தவன்; அதனால் நாங்கள் பிள்ளைகளின் முக விஷயத்திற ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர் வடைந்த ஹரனைச் சரணாகதியாக அடைகின்றோம் —எ-று. (நஅ)

சூரியவெடிநிலிஸுதியெவ-நெகொந் டுவு
வெடிநிலயம் டிபெதி-நெகொந் டு
கொவாநயொந் டிகுத-நெகொந் டு
ஹ-நெகொந் டு

ஆதாயவேதமதிஸுதவிததேபுனாகோநயஸதுவேதநிசயம்விததே த்ரிலோக்யாம்। கோவாநயோரநிகஇதயநுசினதியவருததாஸ்ஸதயமப் ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வழியே மறைக் ளொருநானகை வாங்கி யொருவன் வாலன்னம் இழியா. திவரு மொருவனுக்கன் றிதா நொருவ னிணையிலலா மொழியா மறைக டமையுலக மூன்று முய்ய முனமீந்தான எழிலா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புரா	முன்னா
வேதம்	வேதத்தை
ஆதாய	வாங்கிக்கொண்டு
விததே	பிரமாவின்பொருட்டு
அதிசத்	கொடுத்தான்,
அந்யஸது	இன்னொருவனால்
வேதநிசயம்	வேதசமூகத்தை
த்ரிலோக்யாம்	மூன்று லோகத்திலேயும்
விததே	விதியின்பொருட்டு கொடுத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசினதிரியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாப
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்தது பிரமணபொருட்டு அளித்ததான, மற்றொருவன் மூன்றுலோகங்களுக்கு உபகாரமாக வேதங்களைக் கொடுத்ததான, இவர்களிற சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்கள் குணமையாக வுடைத்தால், நாங்கள்தான் மற்றாபுருடனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்து பிரமணபொருட்டுக் கொடுத்ததான என்றது-ஹரிமை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

அசுரர்களாகிய மதுகைடபர்கள் பிரமணிடமிருந்த வேதபுத்தகத்தைக் கவாந்து கடலின் மறைந்தனா அதனா விருக்கின்றிப் பிரமண்கவலைபுற்று ஹரியினிடம் கூறினான ஹரி உடனே ஒரு மீனாகுவுற்றுக் கடலிற்புகுந்து அவர்களோடு போபுரிந்து அவர்களைக் கொன்று அவர்கள் கவர்ந்துசென்ற வேதபுத்தகத்தை எடுத்ததுப் பிரமணிட மளித்தனன். இதனை —

“ விடைபுறாமலரோன டிங்கவேதத்தைப்பறித்தகலவீனாயினெய்துஞ் சுரர்கள்சத்துருவாமதுகைடவாகடஞ்சிரந்துணிததுயாமீனாய விடைவினினைமுந்துசதுமுககடவுளவினையறமறையினையுதவியரிநிவாபத்ததினடைந்தனென்னுஞ்சொலயாழ்முனிமலாமகட்க றைந்தான்” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

உளக

ஒருவன மூன்றுலோகங்களின்பொருட்டு வேதங்களை அளித்தா
னென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவவாறு செய்திருத்தலால்.
இதனை—

ஹுஹாணஸுபுஷிகாமெத ஃஸோரஸுசுதெயம்மெ
வெஜாஸுஸோஸுஜாதாபுணவாஹுஹவாகாஸு எனறு
ஹாலாஸயமானமியத்தில வருதலைகொண்டினாக.

தாத்தியம்.

ஹரி பிரம னொருவனபொருட்டே வேதத்தை வாங்கி யளித்த
வன, ஹரன மூன்றுலோகங்களின்பொருட்டு வேதங்களை அளித்த
வன என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனிமித்தம் ஒருகாரியத்தைப் புரிபவனையும், பலரினிமித்த
மொருகாரியம் புரிபவனையும் ஆராயுங்கால, செய்யுங்காரியம் பயனு
டையதேல பலரையுங்கருதி யியற்றிய காரியத்தை யுடையவனே சிற
ந்தவன அதனால் பிரமாவாகிய ஒருவனிமித்தம் அசுரர்களைக்கொ
ன்று வேதத்தை மீள வாங்கிக்கொடுத்த ஹரியினும் உலோகோபகா
ரமாக வேதங்களையளித்த ஹரன சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்த
விடயத்திற்றூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி இந்தவிட
யத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி யவனது சரணங்
களையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று (டுக)

ஹிகொஜ்வாநநரகஸுதாராஜெஹிகொ
ஹுநொஜ்வாநநரகாஸுதாராஜெந்காநு
கொவாநயோரயிகஜதநுஹிஜுவபுஜா
ஸுதபுஸுஹுதஜிஜெவயோஸுயாஜி||

ஹிகொஜகாநநரகமஸுதாராமிஹகொஹ்யந்யோஜகாநநரகாநஸு
தாராமநேகாந | கொவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸஸதயம்ப்ரு
வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம.||

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லாக கொடுமை செயுநரகைப் போக்கி யொருவன் புகழுற்றான
எல்லா நரகங் களையுமடி யேயநதா ரடையா தேயிருக்க
உல்லா சஞ்சோ கருணையினு லொழித்தா னொருவ ணியர்கொடுமை
இல்லா விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

எக:	ஒருவன்
நரகம்	நரகனை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகந	அழித்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
அநேகாந்	அநேகமான
நரகாந	நரகங்களை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகந	போக்கடிக்கின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருகளு
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நரகனென்பவனைக் கொண்டு கீர்த்தியடைந்தவன், மற்ற
ஒருவன் அநேகமான நரகங்களைப் போக்கடிக்கின்றான்; பெரியவர்

களே! இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்களுநாசத்தால, நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் நரகனைத் தொலைத்தவனென்றது -ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணம் நரகனைத் தொலைத்திருத்தலால்.

நரகாசுரனென்று பேருள்ள அசுரன அநேக காலம் வெகு கொ டியவனாய் அரசசெய்துகொண்டிருந்தான். இவன கொடுமையை இந் திரன் ஹரியினிடமுநாசத்தான். ஹரி உடனே கருடத்தோறி நரகா சுரனிருந்தவிடத்தையடைந்து போபுரிந்து நரகனைக் கொன்றான். இதனை—

“பெருகாழியிற்குருதிப்புனற்பெருக்கெண்டிசைபிறங்கக
கருக்கார்கலிசுவற்ச்சிலைகால்கோட்டியகண்ணன்
முருகாயிரமவரிவணகுணமுடைவிண்டலாதண்டா
நடகாசுரனமுடிவெங்கதிருநகுநேமியிறறடிந்தான்” என்று வரும் பழகவதத்தாலுணாக. இது ஹரி கண்ணனாக விருந்தானு இயற் றியது.

ஒருவன் அநேக நரகங்களை போககடிப்பவன் என்றது-ஹரனை அது அவ்வரன் அவ்வாறு போககடித்தலால்.

கௌதமமுனிவன் ஒருகால் யமபுரியையடைந்தது அங்கு கொடிய நரகவாசிகளான பலரைப்பார்த்து இரகசமுற்று எமனைநோக்கி இவ ர்கள் என்னபாவரு செய்தவாகள்? இந்நரகா எத்தனைகாலமாக இவ்வ ண்ணந் துயரமனுபவிக்கின்றார்களென, அதற்கெமன் முனிவ ! இவர் கள் எனக்கு முன்னுழிருந்த எமன்காலத்தவர்கள் என்றான். உடனே கௌதமன் இவர்களை யெக்காலத்தவொன்றறியுமாறு பிரமனமுதலிய பலரை வினாவினான். எவரும்வர்களை இன்னகாலத்தினொன்றுணா யாமையால் இரக்கங்கொண்டு கைலைக்குச் சென்று பரமேசுவரனை வணங்கி, இவர்களை யெக்காலத்தவொன்று வினாவியதற்கு எவரும் இக்காலத்தவொன்று கூறுமையையும், அவர்கள் துன்பத்தை யக

றறவேணிமெனறும் கூறியிரதனன. அதற்கரன் முனியே! நீ
நமமைக காஞ்சியிற்சென்று தியானஞ்செய, நாமநரகாகளை சுகப்படு
ததுகின்றோமெனறனன. உடனே அமமுனிவனும் அவண்ணமே
செய்தான உடனே ஹரன அநநரகாகளை நரகங்களினின்றும விமோ
சனஞ்செய்தனன இதனை —

“ தடுததவைமபொறியுறுவனேகேணமதிசாரநதுநீயெமககனபிற்
றெடுததபூசனைப்பேற்றறினாறகுமபியிறறுய நழநதவார்யாரு
மடுததுநமவயினீதோகணநாதராயமாநதனாகாணென்ன
மடுததகாதலினமொழிநதுமறறெததிறப்பயனகளுமவகுத்திட்டார”
என்று வருங காஞ்சிப்புராணத்தாலுண்க

தாத்தியம்

ஹரி ஒரு நரகளை யழித்தான, ஹரன அநேக நரகாகளை நரகங்
களினின்றும விலக்கினெனபதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒரு நரகளை அழித்தவனுக்கும், அநேக நரகாகளை யழித்தவனுக்
குந தாரதம்மியம் யதார்த்தமாக உண்டனோ? அநேக நரகாகளை மோ
சித்த ஹரனிலும் பெயரானமாததிரம் நரகனான ஒருவனையழித்த ஹரி
தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்களுயாத ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்
றோம் — என்று. (சு0)

ஊகோஹியாஜகபலிம்ஹிபுராயயாசே

ஹுநெபாஜிஜாவிஹபாசுதவஸவஸஸவபு

கோவாநயோரயிகஜதபுமஹிஜிவபுஜா

ஸதபுஸுஹவஹதரிஜிவயபிஸுயாஜி

ஏகோஹியாஜகபலிம்ஹிபுராயயாசேஹ்யந்யோததாவிஹபரத்ரச
ஸர்வஸௌக்யம் । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸ்ஸதயம்
ப்ருவதுதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முதிரா விளமா முலைமடவா மொயதத நகரின முழுமறைகள்
அதிரா வியற்று மிடடியிடை யடைதே யொருவன பலியிரந்தான்
முதிரா வொருவ னிகபரத்தின மொயதத பல எகள் முழுதீவோன
எதிரா ரிவருட சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
புரா	முன்னா
யாஜகபலிம	யாகஞ்செய்கின்ற பலியை
யயாசேஹி	யாசித்தான் லலவா,
அநயஹி	இன்னொருவனான
இஹஹிபரதரச	இகத்திலும் பரத்திலும்
ஸாவஸௌக்யம தசௌ	ஸாகஞ்செய்க்கியததை கொடுக்கிறான்,
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் முன்னம பலிச்சககரவாததியின் யாகசாலையை யடைந்து அவனை யாசித்தான், மற்றொருவன் எல்லாருக்கும் இகபரசுகங்களை யளிக்கின்றான் ; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே! நீங்

உஅச

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கஞாபபீகளானுல, நாங்களந்த மஹாபுருஷனையே சரணமாகவ
டைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பலியை முன்னம யாசித்தானென்றது-ஹரியை, அது
அவ்வரி அவண்ணம யாசகஞ்செய்திருத்தலால் இதனை—

“ சிந்தையுநதெதினெனசெயவென்றான
அநதண்ணமுவடி மண்ணருளுண்டேல
வெந்திறலாயிதுவேண்டிமெனமுன்
தந்தனென்றன்வெள்ளிதததான்” என்று இராமாயணத்
தில் ஹரி மாவலியைப்பார்த்து, நீ என்மீது இரககமுள்ளவனானால்
எனக்கு முனறடி மண்ணருளக எனறிரந்தான் என்று கேட்கப்படுத
லாலுணாக. இது பிரசித்த சரிதம (இது ஹரியின் வாமனரூபத்தில்
நிகழ்ந்தது.)

ஒருவன் இகத்திலும் பரத்திலும் சுகமளிப்பவனென்றது - ஹர
னை, அது அவ்வரன் அவ்வாறளித்தலால் இதனை—

ஹரன்பெயரான-சபபு-சங்கராதிவாககியங்களை யுணாததும.

‘ஸமஸுகமபவதி’ சப-கோதி-சங்கர என்று கேட்கப்படுதலாலும்,

“ இன்பமபெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞானந
துன்பந்தொடாவறுததுச்சோதியாயனபமைததுச்
சீராரபெருந்துறையானெனனுடையசிந்தையே
ஹராககொண்டானுவந்து” என்று வரும திரவிடவேதத்தா
லும், ஹரன இகபரங்களி லின்பமளிப்பவனென்று அறியப்படுகிறான்.

தாப்பரியம்.

ஹரி இரந்தவன்; ஹரன் எல்லாகருளு சுகமளிப்பவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனைச் சென்று யாசிப்பவனிலும் பலாகருளு சுகமளிப்பவன்
சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் பலியை யாசித்த ஹரியை அப்
பிரதானமாகவகற்றி, சம்புவாகவுள்ள ஹரனை சிறந்தவனாகக்கருதி
யவந்து சரணங்களையே சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுக)

•ஊனகொடியளஜவஜகெககராஂஷஂஜெந
ஹுநெபாடியளஜவநகெககராஂஷஂஜெந.
கொவாநபொரயிகஜதபுநஂஹீகபுவபுஜந
ஸதபுஂஸுஂவஂஂதரீகெவயகாஸ்யாஸீ॥

ஏகோததௌஜலஜமேககராமபுஜேநஹ்யநயோததௌஜ்வலந
மேககராமபுஜேந| கோவாநயோரதிகஇதயநுசினதியவருததாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவய்மாஸ்ரயாம. ॥

மோழ்பேயர்ப்பு.

மாதா சலச மதையொருவன மகிழ்ந்த தரிததான் மற்றொருவன்
தீதில் கமல மலொன்னச சிறந்த வொருநற் றிருககரத்திற்
ஓத வரிய வங்கிதனை யொளிர வெடுததா னோதுமிடத .
தேதி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஏககராமபுஜேந

ஜலஜம

ததௌ

அந்ய:

ஏககராமபுஜேந

ஜ்வலநம்

ததௌ

அநயோ.

அதிக.

கோவா

இதி

வ்ருத்தா:

அநுசந்தியா

ஒருவன்

ஒரு கரகமலத்தினாலே

சங்கததை

தரித்திருக்கிறான்,

இன்னொருவன்

ஒரு கரகமலத்தினால்

அக்னியை

வகிக்கிறான்;

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன் ?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உஅசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஸதயம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம

தமிமம

அநத இவணை

வயம

நாங்களை

ஆஸ்ரயாம.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கரகமலத்தினுற் சலசநதரிததுகொண்டிருக்கின்றான், மற்றொருவன் கரகமலத்தினுல தீயைத் தரிததுக்கொண்டிருக்கின்றான், பெரியவாகளே! இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களுநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைநது வாழுகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கரகமலத்தாற் சலசந தாங்கினுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி சலசமான சங்கத்தைத் தாங்கியிருத்தலால் இதனை—

“ தடவரையினமீதேசரற்காலசந்திரன்

இடையுவாவிலவநசெழுந்தாலேபோலநீயும்

வடமதுரையார்மன்னனவாசுதேவனையில

குடியேறிவீற்றிருந்தாயகோலப்பெருஞ்சங்கே ” என்னும்

நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக.

ஒருவன் கரகமலத்தால் ஜ்வலனம் தாங்கினுனென்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் தீயைத் தாங்கியிருத்தலால். இதனை—

“ மையன்மாதொருகூறன்மால்விடையேறிமான்மறியேந்தியதடங்

கையன்கார்புரையுங்கறைக்கண்டன்கன்னமழுவா

னையனாழலாவொண்ணிநீவயற்றில்லையம்பலத்தான

செய்யபாதம்வந்தென்சின்தையுள்ளிடங்கொண்டனவே ” என்று

திருவிசைப்பாவில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாற்பரியம்.

ஹரி சலசமான சங்கத்தை யேந்தினவன்; ஹரன் ஜ்வலனமான தீயை யேந்தினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலசந தாங்கினவனி லும தீயைத தாங்கினவன சிறந்தவனாதலால,
நாங்கள் தீயைத்தாங்கின ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவனை
யே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௬௨)

ஹகொ ஹிஜோவி நிஜோத ஸிர ஹிஜாஸீ
ஹெ ந ஸாலி ஹி நிதராஹிஜராஜஜிளமேஹி
கொவா நயொரயிகுஹத ஸுநஹிஹி ஸுஹி
ஹித ஸுஹி ஹிஹி—தஜிஹிவயஜாஸுயாஜிஹி

ஏகோ தவிஜோபி நிஜமாதருஸிரசசிதாஸீ தநயோவிபாதிநிதராம
த்விஜராஜமௌலி | கொவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதய
மப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

அந்தண் மவுலி கொளுமொருவ னருமா மறையோர குலத்தினீடை
வந்துங் கொடிய செய்கையனாய் வதைத்தான் றுயை வரையொருவன்
சொந்தங் கொள்ளத் துசராச மவுலி யாகித் துலங்கினான்
இந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:

த்விஜோபி

நிஜமாதருசிசசித

ஹிஸீத்

அந்ய:

நிதராம்

தவிஜராஜமௌலி:

விபர்தி

அநயோ :

ஒருவன்

பிராமணனாக இருந்தபோதிலும்

தன்னுடையமாதாவினுடைய தலை அறுத்

தினான், [தவனாக

இன்னொருவன்

மிகவும்

{ பிராமணசினோஷ்டாகட்குக் கிரீடமாயும்
{ சந்திரனைத் தரித்தவனாயும்

பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்;

இவ்விருவருக்குள்

உஅஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருததா.	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னநதணாக விருந்தபோதிலும், மாதாவின் சிரசை யறு ததவனாகவாயினான், இன்னொருவன் அநதணா திலகனாயும் சந்திரசே கரனாயும் விளங்குகின்றான், பெரியவர்களே! இவர்களுக்கொரு சிறந்த வன் யாவன்? அவனை நீங்கள் ஞானததால், நாங்கள் நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அநதணாகவிருந்தும் மாதாவைக் கொலைபுரிந்தவனெ ன்று பிரசித்தியானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ண ன்செய்திருததலால். இது ஹரியின் பரசுராமாவதாரததில நடந்தது. இதனை—

“ சரிந்திருண்டறவுநீண்டகூந்தலோராதடக்கைபற்றி
யரிந்தனன்சென்னியீனறதாதைமுன்னமைததலோடும்
புரிந்தபேருவகைவெள்ளம்பொங்கினன்புதல்வற்புல்லி
பரிந்தனன்பரசுராமற்கிணையனபகவர்தர்னான் ” என்று ஸ்ரீஸ்காந்த
மஹாபுராணத்தும்,

“ தாயையாங்கொல்லோமென்று தாழ்த்தனராகத்தாயென்
றேயோணுகையையிப்போழ்தெம்முனாயிகழந்தகின்றன்

உயிர்

ஒருவன் தவஜராஜமௌலியென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனங்
வண்ணமிருத்தலால். இதனை—

“பிராமணனீயேகடவுளாதமமுடபிஞ்ஞகாவேனையாதமமுட [வேன
பிராமணனயானே பிராமணனறனகருப பிராமணனகதியுனை யிகழ்
பிராமணனலலன்” எனனுங் காஞ்சிபுரராணசுதாலும உணாக

ஹரி பிராமணனாகியும் கொலை புரிந்தவன், ஹரன் பிராமணசிறீ
வீட்டனாகவேயுள்ளவன் எனப்பதாம்.

ஒருவன் பிராமணனாகப் பிறந்தும் மாதாவைக் கொலைபுரிந்து (பாவிடாயினான்) அபகீர்த்தி யுற்றான், இன்னொருவன் பிறவாமலே பிராமணசகிஷோட்டனாக விருக்கினான், இவர்களில் பிராமணசகிஷோட்டனே சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்த துசராஜவிஷயத்தில் தாழ் வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயர் வடைந்த ஹரனைச் சிறந்தவனாகக் கருதி அவ்வரனுடைய சரணங்களை யே அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுந)

(五五)

ஸஹாதநொகிநிதராஂயநிதெதெக
 ஷொகாரெவஹ்ஜயாஜெநயி
 கொவாநயொரயிகஜெவ்ஜகா
 ஸதெஂஸுஂவஹ்தஜிஂவயொஸுயாஜி||

உகூ

சங்காத்தனோதிநிதராம்தவநிமாதரமேகஓங்காரமேவஹ்ருதயாத்ஸ
கலாராததமநய: | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருத்தாஸ்ஸதயம்ப்
ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

பங்கந் திணியுங் கடனீரிற் பயிலுஞ் சங்கந் தனையொருவ
னெங்கும புகழ் ஆதியிசை யேற்றா னொருவ னிதைததிற்
துங்கம்பெறுமெய்ப்பொருளனை ததுந் துலங்கவோங்காரஞ்சொற்றான்
இங்குந் தனவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

சங்காத

தவநிமாதரம்

நிதராம்

தனோதி

அநய:

ஹ்ருதயாத

ஸகலாராததம்

ஓங்காரஏவ

தனோதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

அநுசிந்தியா

வ்ருத்தா:

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன

ஸங்கத்தினாலே

தவனியையே

மிகவும்

செய்துகொண்டிருக்கிறான்,

இன்னொருவன்

மனசினாலேயே

சகலாராதங்களை யுமுடைய

ஓங்காரபிரணவத்தையே

உச்சரிக்கின்றான்;

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவனை

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை (அருத்தரசமினறி) ஊதினான், மற்றொருவன் பிரணவத்தை சகலாததங்களுந் துலங்க உச்சரித்தான்; இவ்விருவர்களிற பெரியவாகளே சிறந்தவன யாவன்? அவனை நீவிருரைத்தால், நாங்கள் உங்களா லுரைக்கப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை ஆராய்க் கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை முழக்கினுன்னென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணஞ் செய்தமையால இதனை —

“ பின்னுமபிறவாளெயிற்றந்தகனவீற்றறிருககும
தென்னமபுலத்திறகதிராமா மணிததேதா கடாவிப்
மின்னுநதிரையிறகவாசங்குபிறங்கயாவும
முன்னமபடைத்தமுகனின்று முழக்கலசெய்தான்” எனனும பா
கவத்ததாலுணாக.

ஒருவன் பிரணவத்தை யுச்சரித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவாறுசச்சரித்தமையால. இதனை —

“ கள்ளமுளரிக்குணமுரலகாணையறுகால
புள்ளொலியினுவமிதமுமபுடைபெயாநது
துள்ளவெழுவேதவொலிதொண்டாசெவியாற்றா
லுள்ளவயலபுநகுவகையொண்பயிராவளாப்ப” என்றும்,
“ஒதருமகாரமுகாரமேமகாரமுதித்திடுமபிரணவம்” என்றும்
வரும திருவிளையாடலாதிகளாலும்,
“நின்றிருவோருமவலங்கொடுவணங்கினிலவியேயுயாதழற்பிழம்பை
யொன்றினரறியவேணடுமென்றுற்றகாலையிலொலித்ததுகுடிசை
மன்றவவொலியையறிகலராகிமயங்கியபூதின்மற்றதுதான்
அன்றுநல்லகரமுகரமாமகரநாதமாயப்பிரிந்ததாலடைவே” என்னும்
வாயுசங்கிதையாலும் உணாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி சங்கத்தொனி செய்பவன்; ஹரன் பிரணவத்தொனி செய்பவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

வீணே, பொருளற்றவோசையான சங்கததொனி செய்பவனி
லும், சகலாதத ரூபமான பிரணவோசசாரணஞ் செய்பவன சிறந்த
வனாதலால், நாங்கள் சங்கததொனி செய்த ஹரியை இநதவிடயத்திற
முந்நதவனாக வகற்றி, இநதவிடயத்தி லுயாநத ஹரனை அடைக்கல
மாக அடைகின்றோம்.—எ-று (சூச)

ஊகஸுஹசுஹிதொவிதநாதிராக்ஷா
ஸிதபுஸுஹண்பாரஸுவிதநாதிராக்ஷா
கோவாநயோரபிகுஹதபுநஹிநபுவபு
ஸுதபுஸுஹணபுஸிதொவிதநாதிராக்ஷா

ஏகஸ்துசகரஸஹிதோபிதநாதிராக்ஷாமநயஸ்துகண்டபரஸுஹி
தநோதிபிராக்ஷாம் | கோவாநயோரபிகுஹதபுஸிதொவிதநாதிராக்ஷாம
ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

தடங்கொள் கமல மலரனைய தன்னதெழில கொள் செங்கரத்தி
னிடங்கொளாழி யதனாலிவ வுலகை யொருவ னிரக்கித தான்
திடங்கொள் கண்ட பரசினனாயச சிககை யொருவன செய்கின்ற
னிடங்கொளிவருட்சிறந்தவனயா ரிசைத்தாறபெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்போருள்.

ஏகஸ்து
சகரஸஹிதோபி
ராக்ஷாம்
தநோதி
அந்யஸ்து
கண்டபரஸுஹி
பிராக்ஷாம்
விதநோதி

ஒருவனானால் [போதிலும்
சகராயுதத்தோடு கூடினவனாக இருந்த
ராக்ஷையை
செய்துகொண்டிருக்கிறான்,
இன்னொருவனானால் [ருந்தபோதிலும்
கண்டிக்கப்பட்ட பரசையுடையவனாக இ
சிக்ஷையை
செய்கிறான்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருததா.	பெரியவர்கள்
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் சககரநதாங்கிக் காததற்றொழிலைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் கண்டபரசைத்தாங்கிச் சினைகூயைச் செய்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்கள்நாததால, நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சககரநதாங்கி இரக்கிக்கின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றலால். இதனை—

“ஆககுமாறயனாமுதலாகியவுலகங்
காக்குமாறுசெங்கண்ணிறைகருணையங்கடலாம்
பூககுமாமுதலெவனவனபொன்னடிபோற்றி” என்னும்
பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் கண்டபரசைத்தாங்கி சிக்குக்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வர அவ்வண்ண மியற்றலால். இதனை—

“வெய்யவனங்கிவிழுங்கத்திரட்டிய
கையைத்தறித்தானென்றுந்தீபற
கலங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற” என்பது முதலிய
திருமறை மொழிகளாலுணர்க.

ஹரி சககரந்தாங்கி உலகை ரக்ஷிததான, ஹரன் கண்டபரசைத்
தாங்கி உலகைச் சிக்ஷிததான் என்பதாம்.

இரக்சிப்பவனிலும் சிக்ஷிப்பவன சுவதந்திரஞாதலால், சிக்ஷகனாகிய ஹரனே சிறந்தவன். நாங்கள் இந்தவிடயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, இந்தவிஷயத்திற் சிறந்த ஹரனேச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சுரு)

வண்கொடியாகுதிவிநீநன்கிணிவுலாஷி
வாநுகூவிநதகிடுதிபரிதிவைலாஷி।
கொவாநயோராயிகுதநுவின்சுவரா
ஸ்தம்ஸ்வனாதகிடுவையோசுயாஜி॥

ஏகோதஸாக்ருதிவிபிந்நஇதிஹிஹ்யபாஷிசாந்யதீவபிந்நதமமூர்த்
திரிதிஹ்யபாஷி| கோவாநயோரதிகஇதயநுசினதியவருத்தாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

பத்து வகையாய் வருமுடலைப் படைத்தா னொருவன் பகரொருவன்
ஒத்து வருமோ ருடலன்றி யுடலவே றடையா வொண்மையனாய்
நித்த முறுவ னெனமறைகள் நிகழ்த்தும பெருமை நியமத்தான்
இததன் மையரிற் சிறநதவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

ஏகச்ச
தசாக்ருதிவிபிந்ந
இதி
அபாஷிணி
அந்யஸ்து
அபிந்நதமமூர்த்தி

ஒருவனாக
பத்துவகையாக வேறுபடுமவன்
என்று
சொல்லப்படுகிறான்ல்லவா,
இன்னொருவனாக [ன்
மிகவும் வேறுபடாத தேகத்தையுடையவ

இதிஹி	என்று சொல்லப்படுகிறான்ல்லவா;
அநயோஃ	இவ்விருவருககுள
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வ்ருததா.	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பததுவகையான வேறுபாடுகளையுடைய பிறவிகளையுடையவன, மறறொருவன் பிறவியே இல்லாதவன்; இவ் விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுதைதால, நாங்களந்த மஹாபுருஷ னைச்சாணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பததுவகையான பிறவிகளை யுடையவனென்றது-ஹரி யை, அது அவ்வரி அவவண்ணம பிறந்திருத்தலால். இதனை—

“ மெச்சபுகழ்வேங்கடவாவெண்பாவிற்பாதியிலென்

இச்சையிலுன்சென்மமெகெகவா - மச்சாகூ

மாகோலாசிங்காவாமாராமாமரா

மாகோபாலாமாலாவாய்” என்னும் வெண்பாவாலுணர்க.

ஒருவன் பிறவியே இல்லாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வ ரன் பிறவியில்லாதவனாக இருத்தலால். இதனை—

“ எல்லார்பிறப்புமியற்பாவலர்தஞ்

சொல்லாற்றெளிந்தேநஞ்சோணேசே

உகுகா

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ரில்லிற் பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்
வாழ்ந்துண்டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்” என்னும் வெ
ன்பாவா லுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பததுப்பிறப்புக்களையுடையவன்; ஹரன் ஒருபிறப்பு மில்
லாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பலபிறவிகளையுடையவனைவிடப் பிறவியே இல்லாதவன் சிறந்த
வெனென்பது உலகவநுபவம் இதனால் நாங்கள் பிறவியினாலிழிந்த
ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவியினமையா லுயார்த் ஹரனை
அடைககலமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சுகசு)

ஹாஹநிஹதயகஜராஜரக்ஷதேகோ
ரக்ஷதநயஃ | கோவாநயோரதிகுதயநுசினதியவ்ருததாஸஸதயமப்ருவ
நதுதமிமம்வயமாஸ்ரயாம||

க்ராஹநிஹதயகஜராஜரக்ஷதேகோமருதயநிஹதயமுநிபுத்ரம்
ரக்ஷதநயஃ | கோவாநயோரதிகுதயநுசினதியவ்ருததாஸஸதயமப்ருவ
நதுதமிமம்வயமாஸ்ரயாம||

மோழ்பேயரீப்பு.

பென்னம பெரிய வீந்திலென்ப பிறங்கு முதலே தனைச்சிறிய
சின்னம புரிந்து கரிதனைச சிறந்து காததான சீறியெதிர் [ன
மன்னந்தகளை வதைத்தொருவன மறையோனமகளை மகிழ்ந்தாண்டா
என்னுந் தகவிற சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக:

க்ராஹம்

நிஹத்ய

ஒருவன்

முதலையை

கொன்று

கஜராஜம்
அரக்ஷத்
அந்ய:
ம்ருத்யும்
நிஹதய
முநிபுத்ரம்
அரக்ஷத்
அநயோ:
அதிக.
கோவா
இதி
அநுசிந்தியா
வ்ருததா.
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிழம்
வயம
ஆஸ்ரயாம:

கசேந்திரனை
காப்பாற்றினான்,
இன்னொருவன்
எமனை
கொன்று
மராககண்டேயனை
காப்பாற்றினான்;
இவ்விருவருககுள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான, இன்னொருவன் எமனைக்கொன்று மராககண்டேயனைக் காத்தான, இவர்களிலெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் முதலையைக்கொன்று கசேந்திரனைக் காத்தானென்றது- ஹரியை, அது அவ்வரி கசேந்திரனைப் பீடித்த முதலையைக்கொன்ற மையால்.

பாண்டியனொருவன் அருந்தவனான வகத்தியனைக் கண்டபோது மதயானையைப்போல மதித்து இருந்தமையால் அவனை நீ நம்மை மதி

யாமையால் மதயானையாகக்கடவை என்று அகத்தியன் சபித்தனன். அதனாலவன் யானையாகி ஒருதாமரையோடையிற பெண்யானைகளோடு புணர்ந்து விளையாடினான் அப்பொழுது அங்கிருந்த முதலையொன்று அதன்காலேபிடித்துக்கொண்டது; அதனாலவ்யானை நாராயணனைக்குறித்து ஒலமிட்டத, அவ்வொலிகேட்ட வரி யவவிடஞ்சென்று முதலையைக் கொன்று யானையைக் காத்தனன் இதனை —

“ எறிகடாவிரிக்குநேமியெறிந்தனனெறிதலோடும
பிறைபுனையெயிறறுபபேழ்வாயபிளந்துவெவவிடங்காதுஞ்சி
அறைதருசாபந்தனனாலடைந்தவவ்வுருவுநீத்து
விறலுடையூகுவென்னுமவிஞ்சையனாயிற்றனநே” என்னும்
பாகவதத்தாலுணாக.

ஒருவன் முனிபுத்திரனை எமனைக்கொன்று காததானென்றது-
ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் காததமையால்

ஹரன் மிருகண்டு முனிமகனான மாககண்டமுனி சிவபூசை செய்
துகொண்டிருந்த சமயத்து அவன கழுத்திற பாசமிட்டிழுத்தது எம
னைக்கொன்று மாககண்டமுனிக்கு என்றும் பதினாறுவயதீந்தனன்.
இதனை —

“ மதத்தான்மிககான்மற்றிவனமைந்தனுயிராவங்கப்
பதைத்தானென்னனாவுனனிவெகுண்டானபதிமுன்றுஞ்
சிதைத்தான்வாமசசேவடிதனஞ்சிறிதுநதி
யுதைத்தான்கூற்றனவிணமுகில்போன்மணனுறவீழ்ந்தான்”
என்னுங் கார்த்தமஹாபுராணத்தாலுணாக.

தாத்தபரியம்.

ஹரி முதலையைக்கொன்று யானையைக் கர்த்தான்; ஹரன் எம
னைக்கொன்று முனிபுத்திரனைக் காததான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நீர்வாழ்சாதியைக்கொன்று ஒரு காட்டுவிலங்கான யானை
யைக் கர்த்தனும், எமனைப்பவனைக்கொன்று பிரமவிருடியான

2500

ஸுகீபவளஹ நஹிகா காவகடு .
 சிநீபவளஹ நவிஷ்வெவவடுதநாயாஃ
 கொவா நயொரயிகுத நஹினிவரீகா
 ஸதஸ்ரவஹததீசுவயோஸ்யாஃ

மொழிபெயர்ப்பு

பதப்போருள்.

ஏக:	ஒருவன்	[கூடவிஷத்தை
புவநீகரகாளகூடம்	உலகினுக்குக்குப்	பயத்தைத்தருகிற கால
பபௌ	குடித்தான,	
அந்ய:	இன்னொருவன்	
பூதநா	பூதனையினுடைய	
ஸ்தநவிஷம்	தனவிஷத்தை	
பபௌகலு	புசித்தான்;	
அநயோ:	இவ்விருவரில்	
அதிக:	சிறந்தவன்	
கோவா	யாவன்?	
இதி	இதனை	

அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருத்தா:	பெரியவாகள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அஞ்சாததகக காளகூடவிஷததைப பானஞ்செய்தான், மற்றொருவன் பூதனையின் தனத்திற பூசியிருநத (குறைவான) விட ததைப பானஞ்செய்தான், பெரியவாகளே! இவ்விருவருககு ளிநத விடயத்திற சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காளகூடவிஷததைப பூசித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவாறு குடித்தமையால். இதனை —

திருமால தேவர்கள் நிமித்தம் பாறகடலை மந்தரமென்னு மத்தி ட்டிக் கடைவித்தனா, உடனே அதனிற கொடிய ஆலால விடமு ண்டாகியது. அதனைக்கண்ட வமரராதிய ரஞ்சி யோடினார்கள். திரு மால நானிருக்கின்றேன, அஞ்சாதீனென்றுரைத்ததுத் தன்னதாழியு டன் விடத்தினருகி லெய்திக் கருகி இனி யென்செய்வதென விண் ணவருடன் கலநது ஓடி ஸ்ரீகையையையடைநது இறைவனை வணங்கி அண்ணலே! கொடிய விடம் கடலகடைநதபோழ் துண்டாகியது. அதனை மிரத்துஞ்சயரான தேவரீரோ அங்கீகரிக்கவேண்டிமென்றனர். உடனே அனைவரையு மஞ்சமாறு செய்த அவவிடத்தை இறைவனு ண்டனன். இதனை —

“ மாழையுண்கணினோக்க லுநதிருவுளமகிழ்ந்து
பாழிமால்விடைக்கொடிமிசையுயர்ததருள்பகவ

னேழைவானவாககிரங்கியேயினி துகணே னேடி
யாழிவலவிடமபருகி னானகிலமுமுயய” என்று காஞ்சிப்புரா
ணத்தும்,

“ கோலாலமாகிகுரைகடல்வாயனறெழுநத
வாலாலமுண்டானவன்ச தூதானென்னேம
யாலாலமுண்டிலனேலனறயனமாலுள்ளிட்ட
மேலாயதேவரெல்லாமலீடுவாகாணசாழலோ ” என்று திரு
வாசகத் திருமுறையினும் வருதலைகொண்கணாக

ஒருவன் பூதனையின் தனவிடபானஞ் செயதானென்றது-ஹரி
யை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செயதமையால்.

ஹரி கண்ணனாக வவதரிசுத ஞானறு அவ்வரிசுதப் பகைவனாக
வும, மாமனாகவுமிருநத கஞ்சனென்பவ னைப்பிய பூதனையென்னும்
பிசாசி, தனது தன்னியத்தில விடத்தைத்தடவினவளாக மாயவருவத
துடன் வநது பாலூட்டினா ஹரி அப்பாலையுண்டு அவளைக கொன
றான. இதனை—

“ செஞ்சடாமணிக்கலைசிலம்பொடுசிலம்ப
வஞ்சியெனநின்றெருசிமருங்குறடுமாற
நஞ்சுபொதிவெமமுலையருததுறநடநதாள
அஞ்சவருபூதனையணங்குருவெடுததே. என்றும்,
அறிநதுநகையாடிமுலையங்கைகொடுபற்றி
மறங்குலவுவஞ்சமகண்மாமுலமணிககண்
திறநதொழுகுபாலினெடுசெய்யதளிரென்னப்
பிறங்குகனிணய்முகில்பிழிந்துயிர்குடித்தான்” என்னும் பாக
வதத்தாலுணாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி பூனையின் தனவிடமுண்டவன்; ஹான் ஆலாலமுண்டவன்
என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திருமால் முதலியவனைவரையும் பின்னொடர்ந்து வந்ததுவும், திருமலைக் கரியவனாகச் செயததுவுமான கொடிய ஆலாலவிஷத்திற்கும, பூதனையின தனததையே ஒன்றும் ஊறுபுரியாத சாமான்யவிடத்திற்கும வித்தியாசமிருப்பதுபோன்றே அவைகளைப் பானஞ்செய்தவாகளுக்கும் தாரதம்மியம் இருக்குமென்று கூறவேண்டுவதின்றும். இதனால் நாங்கள் குறைவான தனவிடபானம் செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, மிகுதியான காளகூட விஷபானஞ்செய்த ஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௬௮)

வனகஸ்ய ஸுபஜவயீநுவிஸ்திஷ்ணத
தவெஸ்ய கௌஸ்தீதாஸுஃஸநயதாஸு
கோவாநயொராயிகஸ்சுநஹிஷ்வயா
ஸுதஸுஸுஃவஜநகஜீவயசிராஸ்யாஜீ||

ஏகஸ்யஸப்தஜலதீந்பிபதிஸமபகதஸயைகதேஸமிதரஸதுபபந்தயதநாத| கோவாநயொராயிக இதய நுசிநநியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம||

மொழிபெயர்ப்பு

ஈரோன றியவக கடலேழி லேயநத நீரை யெழிலொருவன் பேரோன் றியசின் தையனாகப் பிறங்கு மடியன பிடித்தூண்டான் [ன் தாரோன்றியதோ ளினினைருவன் தனியோராகடலேமுயன்றடைததா ஏரோன் றிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
பக்த:	பக்தன்
ஸப்த	ஏழுவகையான
ஜலதீந்	கடல்களை
பிபதிஸம்	பானஞ்செய்தானே,

இதரஸ்து	மற்றொருவன
கஸய	அந்த கடலினுடைய
ஏகதேசம-யதநாத	ஒருபாகத்தை பிரயத்தினத்தோடே
பபந்த	கட்டினான்;
அநயோ:	இவ்விருவருகளு
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவனுடைய பததனை எழுவகையினதான கடல்களையும் பாணஞ்செய்தான, இன்னொருவன் தானே கடலின் ஒருபாகத்தை வெகு கட்டத்துடன் கட்டினான், இவரிற் சிறந்தவன் பாவன்? அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால நாங்கள் அவனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பததன் எழுவகையினதான கடல்களையும் குடித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரனுக்கன்பன் அவ்வாறு குடித்தமையால்.

விருத்திரனென்னு மசுரனை இந்திரன்போரிற் கொல்லச்சென்றான். உடனே விருத்திரன் இனி நாமிருந்தாற் கெடுதி சம்பவிக்குமென ஒழிக் கடலிற் புகுந்தொளித்தான். இந்திரன் கடனீரினுட்புக்க, விருத்திரனைக் கொல்லுமாறு சிவபத்தனானவிர்தமடக்கிய குறு

முனியையடைந்து வணங்கி ஐயனே என்பகைஞன் கடலிற் புக்
கொளித்திருக்கின்றான் அவனைக் காட்டித்தரவேண்டும் என்று கேட்
டுக்கொளளுதலும் அமமுனிவன் சிவத்தியானததுடன் கடலினருகி
லாகிக் கடனீரை அள்ளி ஆசமனஞ்செய்தனன். உடனே கடனீரனை
த்தும் அகத்தியமுனியின் வயிற்றினிடத்தாயின. பின்னா நீரற்ற கட
ற்குட் காணப்பட்ட விருத்திரனை இரத்திரன் கொன்றான். இதனை—

“ என்றவனிககணடாபபானிகலபுரிபுலனகளைநதும
வென்றவனெடியோன்றனைவிடையவனவடிவமாக்கி
நின்றவனறிவானதமெயமையாநிறைந்தவெளளி
மன்றவனூழிச்செந்தீவடிவினைமனத்ததுடகொண்டான
கைதவனகரநதுவைகுங்கடலைவெறபடககுங்கையிற்
பெயதுமுநதெலலைத்தாககிப்பருகினுனபிறைசோசெனனி
யையனதருளேபபெற்றாநகதிசயமிதெனகொனமுன்று
வையமுத்தொழிலுஞ்செயயவலவரவோயனே” என்று வரும்
திருவிளையாடலாதிகளாலுணர்க.

பங்

ஒருவன அநதககடலினுடைய ஒருபாகத்தைப் பிரயாசைப்படிக
கட்டினுனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணஞ் செய்திரு
த்தலால.

ஹரி இராமனாகவந்த ஞானறு அவன மனைவியை இராவண
னெடுத்தது இலங்கையில் சிறைவைத்தனன். இராமனு கடலினடுவி
லுள்ள இலங்கைககுச்செல்ல வழியின்றி விட்டணை முதலியோரு
டன் ஆலோசித்துப் பின்னர் குரங்குகளையும் வருணனையும் ஆதரவா
கக்கொண்டு அனைகட்டி இலங்கைபுககாணென்பது இராமாயணம்.
இதனை—

“ அளவிகந்தவரிககுலத்தோரொழில்
வளரநின்றவரைக்குழுவய்த்திட
உளமுவந்துநூரோசனையாமனை
நளன்வினாந்தவணன்கமைத்தானரோ” என்னும் பாகவத்
த்தாலுணர்க.

20

விஸ்வேஸ்வரபதவீம	ஐகதீசுவரபதவியை
அயதேசகலு	அடைந்திருக்கின்றனலலவா,
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அத்சிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் விசுவரூபமானவனாக இருக்கின்றான், இன்னொருவன் விசுவேசனாக விருக்கின்றான், இவ்விருவர்களிலெவன் சிறந்தவன்? நீங்கள்ருண்மையாக வுரையுங்கள் உங்களாற் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட அவனை நாங்கள் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் விசுவாதமகனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணமிருத்தலால இதனை—

“மருவியமாயை மகத்தகங்கார மதிபொறிபுலனகுணஞ்சீலம், தரைபுனல்கனலகாலவான்முதலெவையுஞ்சாற்றுநாமாயினுநதருமம், திருவருளெழிலசீர் திகழ்வலம்பொறுமை தெளிவுமெய்கொடைசிறப்பாந்த, அரசவெங்குறையுமவணைலாநீமற்றறிதியெங்கலைப்பிரிவெனவே” என்று பாகவதத்தும்,

ஷம்மஜோவீஸ்வரகுபாய விஸ்வஜிதகுஹைதவெ ||
என்று கோபாலதாபனியுபநிடதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விசுவாநிகனென்று சொல்லுக, அது அவரின்
அவயண்ணை விசுவாநிகனாக விருத்த, லாஸ இப்போ

விஸ்வாயிகொருவன் என்றவரும்கருதிவாகியததாலும்,

“ விசுவனசிறைப்பள்ளரசுயாததவனவிளம்பும்

விசுவாநிகனென்றுழவலிசசினவிடையூதி

யெச்சமேசுருப்புளாதுழாயலநகலானென்ப

யெச்சநாயகனபொலநதுணரிழிமாலிகையான” எனனுங்

காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணர

தாதுபாயம்

ஹரி விசுவருபன், ஹரன் விசுவருபன் எனபதாய

தாரதம்மியம்

மன்னவனிற சககரவாத்தி சிறந்தவருமாறுபோல, விசுவனான
ஹரியினும் விசுவேசனான ஹரன் சிறந்தவருயினான், இத்தலைநாங்
கள இநதவிஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவக
ற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயர்ந்தவனாக அநியப்படுகின்ற தாரனுடைய
சரணங்களைச் சரணமாகவடைகின்றோம் —எ-று (௭௦)

வனகொல-ஹஜமஸபநெதந-ஹெததீவ-ஹஜி

கேநபூகுகொராதில-ஹஜமநு-ஹிவகுஷணாநி

கொவாநயொராயிகஹதபூந-ஹிவகுஷணாநி

ஹதபூந-ஹிவகுஷணாநி-ஹிவகுஷணாநி

ஏகோபுஜங்குயநேததுதேதிஸுப்திமநய கரோதிபுஜகேநதரவி
பூஷணாநி| கோவாநயோரதிகஇதயதுசிநதியவ்ருத்தாஸஸதயமப்ருவந்
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம. ||

மொழிபேயர்ப்பு.

ஐம் மரவசயனத்தை யடைந்து தூங்கு மாலொருவன்

ஐம் மரவி லிந்திரரா யுறுவோர் தம்மை யுயர்கரத்தி

னீ ௮ மெழிலகொள கங்கணமா நிறைததா னொருவன நிகழுலகி
லீடி விவருட சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

எக

புஜங்கசயநே

அதிஸுபதிம

தநுதே

அநய

புஜகேநநிரவிபூஷணநி

கரோதி

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

அநுதிசிரதியா

வருததா

ஸதயம

பருவநது

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம்

ஒருவன்

சாபபசயனத்தில

மிகவுந தூங்குதலை

செய்கின்றான்,

இன்னொருவன்

சாபபேநநிர பூஷணங்களை

செய்கின்றான் (அணிகின்றான்);

இவ்விருவரில

சிறந்தவன்

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அரவசயனத்திற் தூங்குகின்றான், மற்றொருவன் நாகே
ந்திராபரணங்களை அணிந்திருக்கின்றான், பெரியவர்களே! இன்னவ
ருட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷ
னைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சயனத்தை அரவமாகவுடையவனென்றது - ஹரியை,
அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அரவசயனத்தை யுடையவனாக விருத்த
லால். இதனை—

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௩௦௯

“ அரவணையாயோதேயம்மமுண்ணை, துயிலெழாயே ” என்னு
நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக

ஒருவன அரவபூடணஞாக விநங்கினறொன்னறநா - ஹரணை,
அது அவவரனவவண்ணமணிநிறுத்தலால் இதனை —

“புற்றிலவாளரவாரா, தபிராணைபுத்தநாதனை” எனனுந திரவிட
வேத்ததாலுணாக

தாத்தபரியம்

ஹரி அரவசயனன, ஹரன அரவாபரணன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

மிகவுமபெரிய அரவத்தினமீது கிடப்பவனிலும், நாகேந்திராக
னை பெருஞ்சுமையாகக்கருதாது ஆபரணமாகப்பூண்டவன் சிறந்தவ
னாதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திறமுழுவதையுந ஹரியை அப்பிர
தானமாகவகற்றி, இதுவிடயத்திறசிறந்த ஹரணைச் சரணமாகவடை
கின்றோம் — என்று (எக)

ஹகோஜகநஸபுஜயஜிவஹஸுதலாவா
ஜகெநபுஜகநஸபுஜயகொலவஜஸுதாநாக்
கொவாநயொராயிகுததபுநவின்னபுலபுலா
ஸதபுலபுலவஞகதரிவயபோஸுயாஜி

ஏகோஜநஸயஜயதகலுஸுதபாவா தநயோஜநஸயஜய
தோபவதஸதரதாநாத் கோவாநயோரதிகஇசயநுசினதியவ்ருததாஸ்ஸ
தயமப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம ||

ஹேமபேயரீப்பு.

வில்லிற சிறந்த பற்குன்னறன வியனறே ரோட்டி விசயத்தை
ஒல்லையவனுக்கேயளித்ததா நொருவ நொருவ னுயரம்பைச்
சொல்லிற் சிறந்த பார்த்தனுக்கே தூக்கி யளித்ததுச சுகமீந்தான்
ஏல்லி விவருட் சிறந்தவனையா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப் பரூபா.

ஏக	ஒருவன
அரசுகளைய	அருச்சுனனுக்கு
சூதபரவாத	சாரதியாய் இருந்ததனாலே
ஜயத கலு	மெய்யிறியை கொடுத்தவனல்லவா,
அநய	இவ் ஒருவன
அரசுகளைய	அருச்சுனனுக்கு
அஸ்திரதாநாத	சாரதியைக் கொடுத்திருந்தாலே
ஜயத	ஜயத்தை கொடுத்தவனாக
அபவத	ஆனால்,
அநயோ	இவ்விருவருகளுள்
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	சரணமையை
ப்ருவந்து	கொல்லாம
தமிமம்	அவ் இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன பாரததனுக்குச் சாரதியாகவிருந்து அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், மற்றொருவன பாரததனுக்குப் பாணமளித்ததனாலே அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் எவன்? அவனை நீங்களுநாததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன பாரததனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தானென்றது-ஹரியை, அது ஹரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருந்ததலால் ஹரி பாரத யுத்தத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தான். இதனை—

“ அடற்சிலை விசயனி வவாறு நாத தலுமமலனவஞ்சப
படவரவுயாததவெனறிப்பாத்திபனறனனேநோக்கி
நடையுடைப்புவித்திணடோநானிவறகூதலனறி
மிடைபடையேவி நமமோடமாதசயேனவெநதேயெனருன” என்
னும பாரதத்தாலுணாக

ஒருவன பாரததலுக்கு அமபனை கொடுக்கது வெற்றிபளித்ததானெ
னறது-ஹரனை, அதுஅவவண்ண மானியற்றியிருத்தலால இசனை—

“ பரியதோபாமபடைமேலாததாரபோலும
பாசபதம்பாரசுதறகளித்தாபோலும” எனனும சமிழவேத்த
தாலுணாக

தாத்தபியம்

ஹரி, பாரததனுக்குச சாரதியாக விருந்து வெற்றியளித்தவன் ;
ஹரன பாரததனுக்குப பாணமளித்தது வெற்றியைக கொடுத்தவன
என்பதாம

தாரதம்மியம்.

தோபபாகனாகவிருந்து வெற்றியளித்தவனிலும, அமபுகளை யளி
த்தது வெற்றியளித்தவன சிறந்தவனாதலால, நாங்கள் இந்தவிஷயத்தி
லிழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி புயாந்த ஹரனைச சர
ணமாக அடைகின்றோம் —எ-று (எஉ)

வனகடுவகோநிதிவரொடியிதெதி
வகுதுஸ்தாஸாதயொரிதிவலவகஜமகூபுலிஜீ
கொவாநயொரியிகுதபுநகூனுவகூ
ஸகபுஸூவகூகஜீபவயகோஸுயாஜீ

ஏக புமாநிதிபரோத்யிதேதி புதரஸாஸதாதயோரிதிசஸாவஜக
தபரஸித்தி । கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதயம்ப்ரு
வநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம ॥

மோழ்பேயர்ப்பு.

சோதிக கமல வாண்முத்ததுத தோதை வடிவத தோன்றலென
வோதிக் களிக்கு மிவ்வுலக மொருவன் றனனை யொருவனையோ

நீதிப புருட னெனபாபாகள நிகழ்ச்சது மிவாதம மகனசாததன
ரதி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சு துமே

பதப்பொருள்

ஏக	ஒருவன
புமாந	புருஷன்
இதி	என்றும,
பர.	மற்றொருவன
தயிதா	மனைவி (பெண்)
இதி	என்றும,
தயோ	அவர்களுக்கு பிள்ளை
சாஸதா	சாததன
இதிச	என்றும
ஸாவஜகதப்ரஸிததி	எல்லாவுலகங்களிலும பிரசித்தி,
அநயோ	இவ்விருவருகளு
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் மனைவியென்றும, ஒருவன் 'புருஷனென்றும, அவ்விருவா சம்பந்தத்தாலுண்டான மைந்தன ஹரிஹரபுத்திரனென்றும ஸகலலோகப்பிரசித்தம. பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பெண்ணுருவானவனென்றது - ஹரியை, 2141 அவ்வரி
அவ்வண்ணம் பெண்ணுருவடைந்திருத்தலால் இதனை —

“ விழுந்தொருகோடிவணங்கிதிப்பவாயநெகிழநகர்பைநகர
வழிநதபூங்குகைகமாரபனவாளவிழிபாபயோநாக
எழுஞ்சுடாபபரிதியென்னவிலங்குகூராழிமாலோன
பிழிநதுகொள்வனையசெவவிப்பெண்ணுருவெடுத்தாநின்றான்” என
னும் பாகவத்ததாலுணாக

ஒருவன் அந்தப்பெண்ணை யணைந்த புருஷனென்றது - ஹரனை,
அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

கைலாயபதியான ஹரனொருதினம் ஹரியைப்பார்த்தது, மாலே!
நீ முன்ன மகாரா மயக்ககொண்ட பெண்ணுருவத்தைக் காட்டுதி
என்றனன். மாலும் அவ்வண்ணமே நல்லழகுடையதாயுள்ள ஆடை
நெகிழ இருதனந்தோன்றப் பெண்ணுருவாய்ப் பாடியுமாடியு முலா
விநின்றனன். உடனே அவ்வுருவினைக்கண்ட வரன் பினொருடாநது
பிடிப்பான றுணிந்தனன், துணிந்ததை யுணர்ந்த மால இனி இங்கு
நிற்பது உசிதமன்றென றோடினான், ஓடினவனை இவன் பினொருடா
நது நாவலந்தீவிலுள்ள ஒரு மாசவிச்சோலையிற கூடினான் ஹரன்செ
ய்த கலவிககாற்றாத ஹரியான மோகினி வாந்தியுற்றனள், பின்னா
இருவரும் கலவியை நிறைவேற்றினார்கள், உடனே மோகினி யொரு
பிள்ளையைப் பெற்றாள், அந்த மகனாக கரிகரபுத்திரனென்று பெயர்.
இதனை —

“ மையல்செய்மோகினிவடிவுகாட்டுபு
வெய்தெனநடந்தன்னவேளைவென்றகோ
னெய்யெனவெழுந்தசென்றுற்றுப்புல்லவங்
கையகனோடினீன்கரியமேனியான” என்று காஞ்சிப்புரா
ணத்திலும்,

“ அத்தகுந்திருமைநதர்கரிகர - புத்திரனெனநாடம்புனைந்துபின்
னோத்தபானமையுருத்திராத்தமொடும - வைத்த மிககவரம்பலநல
கியே” என்று கந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

நகசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி மனைவி, ஹரன் புருடன் இவரிருவர் கூட்டுறவிற றேன
றின் மகன் ஹரிஹரபுத்திரன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

மனைவியினும் புருடன் சிறந்தவனாகவிருத்தலும், பெண்ணினும்
ஆண் சிறந்தவராகவிருத்தலும் உலகில் நபவம் இருந்ற பெண்ணுந்
வடைந்த ஹரி தாழ்ந்தவனும், பெண்ணுந் வமான ஹரியைப் புணர்ந்த
ஹரன் சிறந்தவனுமாகின்றாகா, ஆதலால் நாங்களிந்த விஷயத்திற
முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சிறந்த ஹரனைப் பிர
தானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களை ஆராய்க்கின்றோம் —எ-று.

வனக ஸகார வரணா ஸ்நவானுபெந

பௌவஸ்யபஹ்நிதரஸுநரணைகிகுஹ்நராக்

கொவா நயொரயுக்ததநுஹிந்நுவுகா

ஸ்தபுஸ்யவஹ்ததீகேவயோஸ்யாஸி

ஏகஸகாரசரணபஜநகாஞ்சலேந பௌவஸ்தயபங்கமிதரஸதுர
ணைதிகருசசிரராத | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிரததியவருததாஸஸ்த
யமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம். ||

மொழிபேயர்ப்பு.

அன்பற நகந்தை கொளுங் கொடிய வரக்கனா விராவண்ணைத்
துன்புற நலசக தானுதியாற றேலைத்தா னொவன றேளவலியால
வன்புற் றமரி விராவண்ணை வாட்டி யொருவன் வாழ்வுறமுன்
இன்புற நிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.

சரணமபஜநகாமசலேந

பௌவஸ்தயபங்கம

சகார

ஒருவன்

காறகமலச சிறுவிரனுனியினுலே

இராவணாவமானத்தை

செய்தான்,

இதரஸது	இன்னொருவனான
ரணே	யுகத்தில
அகிருசசிரா,	வெகு கஷ்டத்தில
பௌஸதயபங்கா	இராவணபங்காத
சகார	செயதான,
அநயோ	இவ்விருவருகளு
அநிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருத்தா:	பெரியவாகள
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பதமல நகத்தினால் இராவணனுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கினான், இன்னொருவன் யுகத்தில வெகு கஷ்டப்பட்டு இராவணபங்கத்தைச் செயதான, பெரியோராகளே! இவ்விருவரி லெ வன் சிறந்தவன்” நீங்கள் நன்றிபுரியின, நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷ னைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பதமல நகதுனியினால் இராவணபங்கஞ் செயதானெ ன்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன்வண்ண மியற்றலால். இதனை—

“ அரக்கனைவிரலாலடாத்திட்டனீ

இரக்கமொன்றிலீமபெருமானீ” என்னுந் தமிழ்வேதத் தாலுணாக.

ஒருவன போரிற் கஷ்டசக்த னிராவணபங்களு செயதானென
 றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செய்திருசதலால் இஃனை,
 “கோடிவானகணைகொண்ட மாற்றியுக் கோடியவ னறனையாகணை
 யோடிமாபுருவிபபுறநதனி லுயிரையுங்கொடு போயதால
 வீடினனுயர்நேரினின்று விழுந்த ளானபுவிமீதிலே
 நாடிவானவராடியாசிரவின்ற சிந்தைகளிசுதனா” என்னும பாரதத்
 தாலுணாக

தரதம்மியம்.

ஹர னிராவணனைக் கால்விரனுதியாற பங்கப்படுத்தினான், ஹரி
 போர்புரிந்து பங்கப்படுத்தினான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

கானகத்தா லொருவனைப் பங்கஞ்செய்தவ னெதிரில் போரில்
 முன்பங்க மடைந்தவனைப் பிரயாசசய் னாற பங்கஞ்செய்தவன் சிறந்
 தவனாகான் இந்த முறையினாற ருழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதான
 மாகவகற்றிச் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று ()

வனகொலிஜாதிபேரெஷ-ஹஸ-ரெஷ-பிஜெ
 க்ஷாது-பொஷ-பொஜாஜ-பிரொஷ-ணஜி
 கொவாநயொரயிக்ஷத-ப-ஹிண-புஷா
 ஸத-புஷ-பவத-ப-பிஜெ-பயஜாபுயாஜி

ஏகோதவிஜாதிமகிலேஷ-ஹஸ-ஹேஷ-மதயே க்ஷாதரமபரநதுப
 ரமார்த்தகிரோகருணந்தி கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸ
 ஸத்யம்ப்ருவதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு

சிந்தை கபட மில்லாத திருமா மறையோர தேவரிடை
 முந்த மறையோ னொருவன் முன்ன நின்றான் மூதறிஞா
 விந்தை யரச னொருவன் விளங்கு மென்பர் வியனுலகில்
 இந்த வீடல்பிற் சிறந்தவன்யா ர்சைத்தாற் பெரிய ரிறைஞுகதுமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நுகள்

பதப்போருள்.

பரமாததகிர

ஏகம

அகிலேஷு

சுலோஷுமதயே

தவிஜாதிம

கருணநதி

பரநது

கூததிரிய

கருணநதி

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

அநுசிரதியா

வருததா

ஸதயம

பருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயாம

யதா ததபணடிதாகள்

ஒருவனை

எல்லாருமான

தேவதாதகாரின நடுவில

அநதணடுக

எண்ணுகிறார்கள்,

மற்றொருவனை

கூததிரியடுக

நீனைக்கிறார்கள் (கிரகிக்கின்றார்கள்);

இவ்விருவருகளுள்

சிறந்தவன்

யாவன்?

இவனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்

அநத இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

மனதிற் கபடமென்பதிலலாத பணடிதாகள் தேவா நடுவில ஒரு வனைப் பிராமணனென்பார்கள், மற்றொருவனை கூததிரியென்பார்கள், இவ்விருவருள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களே! நீங்கள்ருண்டையாக வுரைத்தால், நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பணடிதாக ளொருவனை பிராமணனென்பார்களென்றது-ஹரனை, அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். வேதியர்க்குள்ள சடையுந் தோ

லுடைய முப்பரிநூலுமே ஹரணை மறையவெனென்றி விளக்கும
அன்றியும், இதனை—

“வேதியாவேதகீதாவிண்ணவரணனாவென்றன்
ரோதியேமலாகவேயொருங்கினின்கழல்களகாணப
பாதியோரபெண்ணைவைத்தாயபடாசடைமதியஞ்சூடும
ஆதியேயாலவாயிலப்பனையருளசெய்யாயே” எனனுந் திராவிட
வேதத்தாலும உணாக

மற்றொருவனை கூத்திரியனாக எண்ணுகின்றார்களா என்றது -
ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால இது ஹரியின்
பீதாமபரம பஞ்சாயுதம், மசுடமாதிகளுமே கூத்திரியனாகவிளக்கும்.
அன்றியும் இதனை—

“முன்னொருநாளமழுவா வரிசிலைவாங்கியவனதவசதைமுற்றுஞ்
செற்றாய், உன்னையுமுன்னருமையையுமுன்போயினவருத்தமுமொன்
ருக்ககொள்ளாத, என்னையுமெனமெய்யுறையுமெய்யாகக்கொண்டு
னமபுககவெந்நாய், நின்னையேமகளுநபபெறப்பெறுமே நெழிற்றபு
நெடுநதோளவெந்நே” என்க குலசேகரநிருபன் கூறியதனாலுமுணாக

தாத்தியம்

பண்டிதர்கள் ஹரணைப் பிராமணனாகவும், ஹரியை கூத்திரிய
னாகவும் நினைக்கின்றார்களென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அரசனிலும் அநதண்ண சிறந்தவன் ஆதலால் அரசனான திரு
மாலே நாங்க ளப்பிரதானமாக வகற்றி, அநதண்ண ஹரணை ஆஸ்ரயி
க்கின்றோம்.—எ-று. (௭௩)

வணகொஜவாநரிபுரீகூணம்கூணெந
யதூஜி, வுணநிஜவாநககெநவாநு
கொவாநயொரயிகுதநுவிஜுவபுலா
ஊதபுஸுவகூதகிவையோஸுயாஜி

ஏகோஜகாநரிபுமீக்ஷணதக்ஷணேந யதநாதரிபுமசநிஜகாநநகேந
சாநய| கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்சியவருததாஸஸ, யமபருவநதுத
மிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மோழ்பெயர்ப்பு

மன்னுங் கொடிய வமபலனை மருவும விழியான் மாநிலத்திற்
றுன்னுஞ் சாமப ராவொருவன றொலைததா றொருவன றுகடுற்ற
தன்னொண பகையைப போமுனையிற் றனதுநகததாற் றலையழித்தா
னென்னுமிவருட சிறந்தவன்யா ரிசைத்ததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன
ரிபும	பகைவனை
ராக்ஷணத	பாவையினாலே
க்ஷணேந	கணபபொழுதில
ஜகாந	கொன்றான,
அநயச	இனொருவனானால்
ரிபுமச	பகைவனையானால்
நகேந	நகத்தினாலே
நிஜகாந	கொன்றான,
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிநதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே! ஒருவன் றன் பகைவனைக் கண்பாவையினுற் சாமபராகச்செய்தான், மற்றொருவன் றனது பகையை வெகு கஷ்ட சதுடன் நகத்தா லழித்தான், இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் றன் பகைவனைக் கண்பாவையினுற் சாமபராககி னென்றது - மனமதனை எரித்த ஹரனை, அது அவ்வரன் அவண்ண மெரித்தமையால் இதனை—

“ நறையேசாமலநாங்கணையானையனத்தீயாற்பொடிசெய்த விறையாராவொல்லார்க்குமிலையெனனாதருளசெய்வா ” என னுந் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் தன் பகைவனைப் பிரயாசததுடன் நகத்தால் வதைத்தான் என்றுரைத்தது - இரணியனைக்கொன்ற ஹரிபை, அது அவ்வரி அவ் வண்ணம்கொன்றிருத்தலால் இதனை—

“ தளையவிழ்கோதைமாலையிருபாலதயங்கவெரிகான்றிரணித்தறுகண் அளவெழுவெமமைமிக்கவரியாகியனறுபரியோனசினங்களவிழ [ற் வளையுகிராளிமொயம்பிலமற்றேவானதாகமமதியாதுசெனொருருகிரா பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமுதிபெருநீரிலமுமமைபெரிதே ” என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

தாற்பரியம்.

ஹரன் றன் பகைவனைக் கண்பாவையினு லழித்தான்; ஹரி தன் பகைவனை நகத்தா லழித்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பகைவனைக் கண்பாவையினுற் கொன்ற ஹரனிலும் பகைவனை வெகு கட்டத்துடன் நகத்தாற் கொன்றவன் தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வக

ற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்
றோம்.—எ-று. (எசு)

ஸுநா வநெந வர திமொலிந ஁வெக ுமெவக
ஸநெ ுஹஸுவித ுவநெந வர தீஹலகுமெதஃ
கொவாநயொரடிக ஁த ுந ஁லிஐவ ுபா
ஸத ுஸு ஁வன ஁தரிஃவயரிஸுயாஃ

ப்ருந்தாவநேசரதிகோபிருபேதயசைகஸதவந்யோபருஸமபிதரு
வநேசரதீஹபூதை: | கொவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸதய
ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

நறுவீ முலலை நிலமதனி னண்ணுங் குலலை நறுங்காட்டி
லுறுமா கோபி மாருடனே யுற்றா னொருவ னுளையொருவன்
குறுமா பூதம பலகோடி குழும விடுகாட் டிடைக்குனிததான
இறுமா லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசை, சதாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
கோபி.	கோபிகளோடே
உபேதய	கூடிககொண்டு
ப்ருந்தாவநே	விருந்தாவனத்தில
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அந்ய.	இன்னொருவன்
ப்ருஸம்பூதை:	மிகவும பூதங்களாற் சூழப்பெற்றவனாய்
இஹ	இப்பொழுதும்
பிதிர்வநே	சுடுகாட்டில்
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா	பாவன் ?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருததா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நறுமணங்கமழும் பலமலா துன்றிய முலலைநிலத்திலுள்ள துளவககாட்டில (பிருநதாவனத்தில) கோபிகளோடே உலாவினான், இன்னொருவன் பூதகூட்டங்களுடனே அநவரதம் சுகொட்டினிற் சஞ்சரிக்கின்றான்; இவ்விருவரி லுயாந்தவன யாவன்? அவனைப் பெரியவாகளான நீங்களுரைத்தால, நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கோபிகளுடன் விருநதாவனத்தி லுலாவுகின்றான் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் உலாவுதலால். இதனை—

“ பட்டிமேய்ந்தோகாரோ றுபலதேவாக்கோகீழ்க்கன்றாய
இட்டறிட்டுவிளையாடியிங்கேபோ தக்கண்டோ
இட்டமானபசுக்களையினி துமறி ததுநீருட்டி
விட்டுக்கொண்டுவிளையாடவிருநதாவனத்தே தகண்டோமே” என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தததாலுணர்க.

ஒருவன் பூதங்களுடனே பிதிர்வனத்தில் வசிக்குள்ளென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். ஹரன் பூதங்களுடனே உலாவுவதைப் பாரதநூ லிவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

அதிபயங்கரமான பூதங்களுடனே ஹரன் எவ்விடத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பதைப்பார்த்து அயன்வணங்கி,சுவாமி! தங்களுருவத்தைப்பார்க்க

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௩௨௩

அஞ்சுகின்றேன் என்பொருட்டு பிதிவாசஞ் செய்யவேண்டுமென
அடிபணிந்து வேண்டிகொண்டனன், அவன் வேண்டுகோளுக்கிர
ங்கிய ஹரன் அவவண்ணமே செய்தானென்பதாம். காந்தமும் ஹரி
பிரமேந்திராதிகளின் மரணநாளிலுண்டாகிற மசானத்தில் தானொரு
வனே மிகுந்தவனாக நிறைவால் பிதிவனவாசியாவன, அப்பொழுது
பாவகாமயுகதாகளும் சிவததுரோகிகளும் பிசாசுகளாக வவாகளுட
னிருப்பானென்றும் உரைக்கின்றது இதனை—

தஜஹ் குமெதஃவிஸாஸெஸுபரிதொயஃவரிவ்யுதஃ
மாஜா நகாரப்ய ஸுஸ்கெவலொஹுஷ்டிரா நஹஃ

ஹிஹாஸுஸா நஹு நஹெப்யுந்யுத்யுதிதிகுஃத்யுவிசு

வீவயா தாநுவிஸா வாலுஹகூகெவலவனவஹஃ॥ என்று ஸகா
ந்தமஹாபுராணத்தும்,

“வினாசரோருகத்தனோநாளவிரிந்தபலலுயிராகளெல்லாம
கரையறமுடிககுபபூதகணங்களைக்கண்டேயஞ்சி
நிராபடுகருணைமேனிநிமலனேபுறத்தினூடுந
தரைபடுமயானத்தூடுஞ்சரித்தெமையளிப்பாயென்றான்.
அவ்வரமவனுக்கீந்தேயகிலத்தமயானத்தூடுஞ்
செவவியினிருப்பனெனனைத்தெளிந்தவாபுனிதமாவ
தவவிடமென்பாதேரரசுகியென்றகலவாரொன்றான்
கொவவைவாயணங்குமீளக்குறித்தொன்றுபுகலலுற்றான்” என்
று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

தாப்பரியம்.

ஹரி விருந்தாவனத்திற கோபிகளோடுலாவினான்; ஹரன் பிதிர்
வனத்திற் பூதங்களோடுலாவினென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபிகளுடனுலாவுவதனிலும் பூதங்களுடனுலாவுதலரிய காரிய
மாதலாலும், அனைவரு மிறந்தவிடமே சுகோடாக ஹரன் அவ்விடத்தி

(୮୮)

மொழிபெயர்ப்பு

ஒருவன்
சாப்பசயனத்தில்
இவ்விடத்தில்
எப்பொழுதும்
தூங்குகின்றான்,
இன்னொருவன்
புஜங்ககடகத்தைத் துடையவனாகி
இவ்விடத்தில்
எப்பொழுதும்
நடிகின்றான்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் கிடக்கின்றான், மற்றொருவன் அரவா பரணததையுடையவனாக நடனஞ்செய்கின்றான், இவர்களிற் சிறந்த வன் யாவன்? அவனை நீங்க ஞானாததால், நாங்கள் அந்த மஹாபுரு ஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் றாங்குவோனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவவண்ண மனந்தசயனனாக விருத்தலால். இதனை—

“சலசலோசனனந்தசயனன்” என்னும் நிகண்டாலுணர்க.

ஒருவனரவாபரணனாக நடிக்கின்றனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரித்தது நடித்தலால். இதனை—

“பொங்கரவணிநதமூர்த்தி” என்றும்,

“அநதிவண்ணன்முக்கண்ணனழலாடிபாண்டரங்கன்” என்றும் வரும் நிகண்டாலுணர்க.

தாற்பரியம்.

ஹரி அரவிற்றாங்குவோன்; ஹரன் அரவகடகமணிந்து நடிப் போனென்பதாம்.

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் பிறந்தவனென்னும் உலோகநிந்தையை உடையவன், இன்னொருவன் அப்படிப்பட்ட அபகயாதி இல்லாதவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால, நாங்களவனையே அடைக்கலமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பிறந்தவன் என்றுகாகும் நிரதையுடையவனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிறந்திருத்தலால். இதனை —

“ வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூ
கண்ணனகேசவன்நம்பிபிறந்தநாள்” என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபககியாதியை அடையாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பிறவாமையால். இதனை —

“பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுநதியின்மேலசைத்த
கச்சினழுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாண்பதென்னே”
என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலும்,

நஉஅ

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

யவனகஸுரோஸ்தொஷெவொஸு ஹவந்யஸுசாஸிவம் தி
வொவநொநாமணாவாரொமணாதீதொக்ஷொராவ்யயம்
என்று சிவாரதன ஸமவாததிலு ம வருதலைககொணமினாக.

தாத்தியம்

ஹரி பிறந்தவன், ஹரன் பிறவாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிறந்தவனைவிடப் பிறவாதவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் பிற
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவாத ஹரனைச் சரணமாக
வடைகின்றோம் — என்று. (எக)

யனகஸுரோஸ்தொஷெவொஸு தபஸுகார
தொவொஷிஷஸுதயிஷ்திஸாஷெந்யம்
கொவாந்யொநயிகுதயுஷிஷ்வயா
ஸத்யுஷுஷுதயிஷ்வயாஸுயாஸி

ஏகஸ்ஸுநாரூபகிரமஹிதபஸுகார தஸுமைததெளஸுதமதி
க்ஷிதிஸாமபமநய ! கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாடம் பொலியுஞ் சுவணநகா மருவும விபுதா குழுககளுடன்
கூட வொருவ னருந்தவத்தைக் குயிற்றி யிருந்தான குலவொருவன
நீடன் னவற்குச் சாமபனென நிலவு மகளை நினைந்தளித்தான
நடன் னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:

ஒருவன்

ஸுநா:

தேவர்களாலே குழப்பெற்றவனாய்

உபகிரம்

மலைச்சாரலில்

தப:	தபஸை
சகாரஹி	செய்தானலலவா,
அந்ய:	இனஞ்ஞருவன
அதிக்ஷிதி	பூலோகத்தில
ஸாமபம்	ஸாமபனெனகிற
சுத:	பிள்ளையை
ததௌஹி	கொடுத்தானலலவா,
அநயோ	இவ்விருவாரில
அதிக.	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
புருவநது	சொல்லலாம்.
நமிமம்	அந்த இவனை
யயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் தேவாகளுடன் மலைச்சாரலில தவஞ்செய்தான், அவ்வண்ணஞ் செயதவனுக்கு இனஞ்ஞருவன் சாமபனென்னும் மகனை அளித்தான்; இவ்விருவரிற் பெரியவர்களே! எவன் சிறந்தவன்? நீங்க நனாத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் விபுதர்களுவுடன் மலைச்சாரலிற் தவஞ்செய்தானென்று - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தவஞ் செய்திருந்தால். இதனை கீழ்வருஞ் சரித்தராலுணர்க.

ஒருவன அவ்வண்ணந தவஞ்செய்தவனுக்குச் சாமபனென்னும் பிள்ளையை யளித்தானென்றது - ஹரினே, அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் அளித்தமைமால

ஹரி கண்ணனாகவிருந்தநாளில் அவனுக்கு பதினாயிரத்தொருநூற் றெட்டு மனைவியா இருந்தார்கள, அவர்களுக்கும் சாமபவதி நீங்கலா கச் சத்தியபாமை யுருக்குமணி முதலிய அனைவருக்கும் ஒவ்வொருத் தியும பத்துபத்ததுபிள்ளைகளை யுடையவாகளாயினார்கள் இதனால் கண்ணன் நூற்றறுபத்தேராயிரத்தெண்ணூறு பிள்ளைகளையுடையவ னாகவிருந்தான். இவ்வண்ணம் லக்ஷக்கணக்கான பிள்ளைகளையுடைய ஹரியின் மனைவியரி லொருத்தியான சாமபவதி ஹரியை வணங்கி, நாதா! தங்கள் மனைவியர்களான பதினாயிரத்தெழுநூற்றேழு பெண் கள் எனனை மலடியென்றுரைக்குமாறு யான் உயிரவாழ்த்துணியேன என்று கூறினாள் உடனே ஹரி மாணே! அஞ்சாதே நான் உனக்குப் புத்திரா பிறக்குமாறு செய்கின்றேனென்றுரைத்தது மகரீஷியான உப மன்னியருடைய ஆசிரமத்திற்குச்சென் றவரை வணங்கி, என்மனைவி சாம்பவதி பிள்ளைப்பேறினறி வருந்துகின்றாள் குருநாத! அவட்கும புத்திரபாகிய முண்டாகுமாறு அருளசெய்யவேண்டுமென றுரைத் தலும், அம்முனிவன் கண்ண! நீ சங்கரனோடுகித தவஞ்செய்வையா கில், நினக்கு மககட்பேறுண்டாகும். அருந்தவஞ் செய்யாதவர்கண்மு ன் அவ்விறைவன் வெளிப்படையாகத் தோன்றெனன்றுரைத்தது அவ் வரிக்குப் பாசுபத தீக்ஷசெய்து பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்தனன். உபதேசம்பெற்ற ஹரியும் விபூதி ருதராக்ஷாதிகளா லலங்கரிககப்பட்ட சரீரியாய்க் கைலைமலைச்சாரலி லருந்தவஞ்செய்தனன். இவன் தவ த்துக்குகந்த ஹரன் பாவதிதேவி ஸகந்தன் முதலானவர்களுடன் ப்ரத்தியக்ஷமாய் நின்று, ஹரியே! நின் தவத்தை மெச்சினேன், நீ தவ த்தை நிறுத்தது, நினக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றலும், ஹரி ஹரனது சரணமலங்கரில் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கித்ததித்தது எம் பெருமானே! அடியேற்கு நின்றிருவடியை மறவாத வன்பும ஒரு பிள்ளையும் வேண்டுமென்று வாய்புதைத்து நின்று கூறினான்; ஹர னும் அவ்வண்ணமே வரமளித்தனன். இதனை—

“ வராசடைகட்டித் தூயமருங்கினிற்சீரைசுற்றிக்
காநிறத்தண்ணலசெய்யுநதவத்தினைக்கருதிநோக்கி
யோசுடியிருநதுவீங்குமிளமுலைக்கவரியோடும
போவிடையிவாநதுமுககடபுனிதன்முனரோன்றினானே.
அடுத்ததென்பினோடுமவணங்குமாயதுளவிலேனானே
யெடுத்திருகையானீவிவிழைநதென்னியமபுகெனனாக
கடுத்திகழ்மிடற்றொனகூறக்கண்ணனவாயபுதைத்ததுநினமேல
விடற்கருமனபுமமற்றோசிறுவனுமவேணடுமென்றான்.
மழகதிராப்பரிதியேயககுங்கவுததுவங்கிடநதமாப
விழைவின்னீகேட்டவெல்லாமவிருப்பொடுமளித்தேதாமெனனாக
குழவிவெண்டிங்கட்கண்ணிமிலேச்சியகூததனகூறக
கழையிசைவடித்தகண்ணனகவரிதாணமலரிற்றூழ்நதான்” என
றுவருங் கூடம்புராணததாலுணாக.

தாத்தபரியம்

ஹரி ஹரனைக்குறித்ததுத தவஞ்செய்தான், ஹரன ஹரிகு வர
மளித்தான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

அருநதவஞ் செயபவனிலும அருநதவஞ் செயபவனுக்கு வரங்
கொடுத்த பெருநதகை சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் ஹரியை இது
விஷயத்தி லப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்திற் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௮௦)

வனகஸுஹாணமதிஸெத புகாஹ்வணோதி
வாநெபாஷிதஹஜயாயதெவவாணடி
கொவாநயோரயிகுதபநஹிவ்வபா
வஸதபுஹ்வஹிததீஸுவயபாஸ்யாஸி

ஏகஸ்துபாணகதிமேதயகரமவ்ருனோதி சாந்யோஷிதபுரஜயாய
தமேவபாணம் | கோவாநயோரதிகஇத்யதுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ

மொழிபேயரீப்பு.

சந்தக் கரணைப் பாணகமனததா லொருவன் சாடினான்
அந்தக் கரணை யழித்ததானை யரிய வேதி யாகக்கொண்டு
சிந்திப் புரத்தை முனொருவன் செகுத்தா னென்னுந் திருமறைகள்
இந்தத் தொழிலிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து
பாணகதிம
ஏதய
கரம்
வ்ருணேதி
அந்ய.
புரஜயாய
தமேவ
பாணம
அக்ஷிவத
அநயோ.
அதிக:
கோவா
இதி
அநுசிந்தியா
வ்ருத்தா:
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிமம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனால
பாணகமனத்தை
அடைந்து
கரணை
சேதிக்கிறான்,
இனொருவன்
புரஜயத்தினபொருட்டு
அவனையே
அம்பாக
பிரயோகித்தான;
இவ்விருவருககுள
சிறந்தவன்
யாவன?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவாகுள
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தால் கரணைக் கொன்றான், மற்றொருவன்
பாணகமனஞ் செய்தவனையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்

தான்; பெரியவாகளே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? நீவிருண்மையாகவுரைத்தால, நாங்களுநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாணகமனததையடைநது கரணை வதைத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செயதிருத்தலால். இது ஹரியின் இராமாவதாரத்தில் நிகழ்ந்தது. இதனை—

“ ஆளவலியுங்கரிவலியுமயவலியுந்தோவலியுமமரஞ்சந், தோள்வலியுந்தவவலியுந்தோற்றமுறககருதருமபோதொடுததபோதில், வாள்வலிதோளிராகவனுமவாங்கியவிறபகழிகளானமாற்றிவிட்டா, ஞள்வலியையுணராதாரொருகணத்தினுயிர்சொலேநதாராவிலவதென்னே” என்னும பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அநதக கரசங்காரணையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜய மடைந்தானென்றது - ஹரணை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மியற்றியிருத்தலால். இதனை—

“ தன்மனையிரதமாகத்தன்மகனவலவனாகத்
தன்மகனபேரேனாடுதனக்குமைததுனன்காலாகத்
தன்மலரணைநாணாகத்தானெடுமபகழியானா
றன்மனமிடங்கொண்டுறறசங்கரன்றனக்குமாயன்” என்னுங்
கூவததுப்புராணத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாணகமனத்தாற் கரணை வதைத்தான்; ஹரன் ஹரியையே பாணமாகக்கொண்டு புரகயமுற்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னதான ஒருபாணத்தாற் பகைவனைக் கொன்றவனிலும், அந்தப் பாணகமனஞ் செய்தவனைப் பாணமாகவுடையவன் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் பாணகமனவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வெறுத்துக், பாணகமனவிஷயத்தி லுயர்ந்த ஹரணை ஆர்வரிக்கின்றோம்.—எ-று.

(அ.)

வனகஸுஜாஸவித ருணிலக்யவத்-
 வாந ஸுஜாஸவித ருணினிதாவரீயாந்
 கொவாநயோரயிகுத ருணினிதாவரீயாந்
 ஸுத ருணினிதாவரீயாந்

ஏகஸஸதாஸவிதருமண்டலமதயவாததீசாநயஸஸதாஸவிதருதநத
 பிதாவரீயாந் கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவருததாஸஸதயமப்ரு
 வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ ||

மோழ்பேயரீப்பு.

சநதப் பாநுமண்டலததிற றவிரா தொருவன் சாநதுற்றான
 அநதப பாநு வெனுஞ்சிறநத வணண லெழிலகொ ளணிவாயிற்
 றநதத தனமை யில்லாமற றகாததா நொருவன ருரணியில
 இநதச சீரிற் சிறநதவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.	ஒருவன
ஸதா	எப்பொழுதும்
ஸவிதருமண்டலமதயவாததீ-சூரியமண்டலநடுவில் இருக்கிறவன்,	
அநய:	இன்னொருவனானால்
ஸதா	எப்பொழுதும்
ஸவிதருதந்தபிதா	சூரியனுடைய பல்லை
வரீயாந்	பேதிககிறதினாலே சிறநதவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிழம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம்

அநத இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனழகிய சூரியமண்டலத்தி லிருக்கின்றான், இன்னொருவ னநதச் சூரியனுடைய தந்தங்களைப் பின்னஞ்செய்தவன்; பெரியவர்க ளே! இவர்களுக்கூட் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சூரியமண்டலத்தி லிருப்பவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவண்ணை மிருத்தலால் இதனை—

“வளம்பொருநதுமவசுககளிலக்கினி

விளங்குகின்றவாதித்தரினவிட்டுணு

துளங்கிருமபுனலதோன்றிறையாகில

உளநதவறிவுற்றவருளாமை” என்று பாகவதத்தும், மண் டலப்பிரமாண உபநிடதத்திலும் சூரியமண்டலமூர்த்தியான நாராய ணன் யாககிய வலகியனுக்கு யோகோபதேசஞ் செய்தானென்றிருக் கின்றது. ‘ஸஹோவாசநாராயண’ என்பனவாதிகளாலும் சூரியமண் டலவாசி ஹரியென்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் சூரியனுடைய பற்களை யுடைத்தவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவண்ணஞ் செய்தமையால்.

ஹரனையன்றிப் பரனை யுண்டாக்கக்கருதிய தக்கனென்பவன் செய்த யாகத்தி லவிற்பாகத்திற்காக வந்திருந்த சூரியனுடைய பற் களை ஹரனடித்துடைத்தனன். இதனை—

“சூரியனாதொண்டைவாயினிற்பற்களை

வாரிநெரித்தவாறுந்தீபற

மயங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற” என்று திரவிடவேத

முரைத்தமையாலுணர்க.

நடநடசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தாத்தபரியம்.

ஹரி சூரியமண்டலவாசி; ஹரன் சூரியனுடைய தந்தைங்களை யுடைத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

சூரியமண்டலவாசியினும் சூரியனுடைய பற்களையுடைத்தவன் வீரியத்திற் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் சூரிய மண்டல வாசியான ஹரியை இங்கு அப்பிரதானமாக அகற்றி, சூரியனுடைய பற்களையுடைத்த சிறந்தஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — என்று. (அஉ)

ஊக்ஸுஹோயவஹகிபுயிதஃஸுநா ஜாக்ஸுநா

ஹுஹோயவஹகிபுயிதஃஸுநா ஜா

கோவாநயொராயிகஹதபுநஹிஹபுலா

ஸுதபுஸுஹவஹதரிஹவயோஸுயாஜி

ஏகஸ்துமாதவஇதிப்ரதித ஸவநாமநாதவந்யோஹ்யுமாதவஇதிப்ரதித.ஸவநாமநா | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ||

மோழ்பெயர்ப்பு.

மன்னு மெழில்கொண் மணிமோலி மருவு மொருவன் மாதவனாய்ப் பன்னு முரிமை தனையெய்திப் பலரும் புகழ் விருக்கின்றான் உன்னு மொருவ னுமாதவனென் றுரைக்கு முரையா லுயாவுற்றான் என்னு மிவருட் சிறந்த வன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏகஸ்து

மாதவ:

இதி

ப்ரதித:

அந்ய:

உமாதவ:

ஒருவனாவல்

மாதவன்

என்று

பிரவித்தியடைந்தவன்,

இன்னொருவன்

உமாதவன்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ங.ந. எ

இதி	என்று
ஸ்வநாம்நா	தன பெயரினாலே
பரதித.	பிரயிததியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருககுள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் மாதவனென றழைக்கப்படுகின்றான், மற்றொருவ னுமாதவனென்று அழைக்கப்படுகின்றான்; இவர்களுக் குட்சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் ஞாபகத்தால், நாங்கள்ந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

மாதவனென்றது-ஹரியை, உமாதவனென்றது-ஹரனை, இவை இவர்க ளவ்வண்ணமிருத்தலால் வந்த பெயர்.

தாத்பரியம்.

ஹரி மாதவன், ஹரன் உமாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மாதவனென் றுரைப்பதினும் உமாதவனென்றுரைப்பதில் ஒரொ ழுத்ததிகமாதலாலும், அருத்தவிசேட மிருத்தலாலும், நாம் இதுவிஷ்ணு பத்திற் றுழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

(அங்)

மொஷாஹகெஸுநஹஸுதஸுதராஜிகெகொ
 ஜிஸாஹகெஸுநஹஸுதஸுதஜிமஹொநபு
 கொவாநயொரபிகுதபுநஹிஜபுவபா
 ஸுதபுஸுதவஹதஜிஹவயஜாஸுயாஜிஹ

கோபாலகைஸதவநுஸருதஸஸுதராமிகைகோ திகபாலகைஸ்
 த்வநுஸ்ருதஸதுதிகமபரோநய| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ரு
 த்தாஸ்ஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

உவலைக் கூரைக் குடிலகடொறு முற்றுக கிடக்கு முயாவிலலாச
 சவலை யிடையா குழுவுடனே சாநதா னொருவன றனியொருவன்
 கவலை யினறித திசைவிபுதா கஞல வமாநதான கடலுலகி
 விவாக டமமிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
இஹ	இவவிடத்தில்
கோபாலகைஸுதராம	இடையாளால மிகவும
அநுஸ்ருத:	அநுசரிககப்பட்டவன்,
திகம்பர	திகம்பரஞகிய
அந்யந்	அனனியன
திக்பாலகை.து	திக்குப்பாலர்களாலே
அநுஸ்ருத.	அநுசரிககப்பட்டவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இடையாகளுடன் மிகவுந் சகவாசஞ் செய்கின்றான், இன்னொருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ் செய்கின்றான், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? இவனை நீங்கள் னாததால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனிடையாகளோடு சகவாசஞ் செய்பவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கண்ணாவதாரதத்திற் செயதமையால்.

ஒருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ்செய்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் ஈசான குபேராதிகளோடு சதா சகவாசஞ் செய்தலால்

தாத்பர்யம்

ஹரி இடையாகளுடைய ஸஹவாசமுள்ளவன்; ஹரன் திக்குப் பாலகர்களின் ஸஹவாசமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திககுப்பாலாகளுக்கு இடையாகள் தாழ்ந்தவர்களாதலால், தாழ்ந்த சகவாசதையுடைய ஹரி உயர்ந்த சகவாசஞ் ஹரனுக்குத் தாழ்ந்தவனாயினான்; ஆதலால் நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

(அச)

ஊகொ மஹத புந-ஹிநநுவநீகஜெவ

ஜெந புமஹத புநிலயஜூரகாஹககுடிடி.

கோவாநயோரயிக ஐத்யநஹிஹுவஸூ
ஸத்யஹுவஹதகீஹவயகோஸ்யாஸி

ஏகோகளதயநுதிநநவநீதமேவமநயோகளதயதிபயங்கரகாளகூ
டம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசினதிய வருததாஸஸதயமபருவந்துத
மிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

கிள்ளைமொழிகொளிடைமடவார கிடடிககடைந்த கிளாவெண்ணெய்
தொள்ளை யுறுகா திடையணிந்த தோன்றி யசையத தொட்டுண்ட
: களள னொருவன் மறறொருவன் காளகூடங் கலந்துண்டான
எள்ளி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநள்.

ஏக.	ஒருவன்
அநுதிநம	பிரதிதினமும்
நவநீதம	வெண்ணெயை
களதி	பகழிககிழுன,
அநய	இனொருவன்
அதிபயங்கரகாளகூடம்	மிகவும் பயங்கரமான காளகூடவிஷததை
களதி	பகழிககிழுன,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசின்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கிளிமொழி மடவார கிட்டிககடைநத வளமுறுவெண்
ணையை வாரி யுண்கின்றான, மறறொருவன் கொடிய காளகூடவிஷ
த்தை எடுத்தயினரான்; பெரியவாகாள! இன்ன விருவருட் சிறந்தவன்
யாவன்? இவனை நீவீருணமையாக வுரைத்தால, நாங்களுநத மஹா
புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் வெண்ணெய உண்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்
வரி கண்ணாவதாரத்தி லவவண்ணம் வெண்ணெய் அயினறமையால்.

ஒருவன் காளகூடவிஷ மயின்றனென்றது-ஹரனை, அது அவ்
வரன்பாற கடலிற பிறந்த விடத்தை யுண்டமையால்.

தாத்தியம்

ஹரி வெண்ணெய உண்போன்; ஹரன் காளகூட விஷம் உண்
போன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

வெண்ணெய் உண்டு வாழ்பவனிலும் விடமுண்டு வாழ்பவன் சிற
ந்தவனாதலால், நாங்கள் சாமான்யமானவாகளாலும் உண்ணக்கூடிய
வெண்ணெயையுண்ட திருமலை யப்பிரதானமாக வகற்றிப் பிறரால்
உண்ணமுடியாத காளகூட விஷமுண்ட ஹரனைச் சரணமாக அடை
கின்றோம் —எ-று. (அரு)

வனகஸுஸௌவநிவநெயஜகூயிஸ்வந
கூநஸுஸௌவஜகூயிஸுராயினுகார!

கோவாநயோநாயிக ஐத்யநஸிஞ்ஞவரூபா

ஸூத்யஸுஸுவகூதகீகூவயகோஸுயாதி||

ஏகஸ்துஸைலநிசயார்ஜலதிம்பபந்ததவந்யஸ்தமேவஜலதிம்ஸரதி
ஞ்சகார! கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்
துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

குன்றுங் கிரியு மரநிளையுங் கூட்டி யொருவன குரைகடலி
லன்று சேது வென்றொன்றை யமைத்தா னமம வதுநிற்கத்
துன்றுங் கடலைத் தூணியெனச் சோராதொருவன ரொகுத்திட்டான்
இன்றின னவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து
ஸைலநிசயை.
ஜலதிம
பபந்த
அந்ய.து
தமேவஜலதிம
ஸரதிம
சகார
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அநுசிந்தியா
வ்ருத்தா:
ஸதயம
ப்ருவந்து
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம.

ஒருவனான
மலைகளினுடைய கூட்டங்களாலே
கடலை
கட்டினான்,
மற்றொருவனான
அககடலையே
அடபுககூடாக
செய்தான்,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கடலில் மலைகளாலே அணைக்கட்டினான், மற்றொருவன்
கடலை யம்புக்கூடாகக்கொண்டான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்த
வன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச்
சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

கடலை மலைகளா லணைகட்டினவன் ஹரி, கடலை யமபுக்கடாக கக்கொண்டவன் ஹரன்.

தாத்தியம்.

ஹரி கடலை மலைகளாற் கட்டினேன், ஹரன் கடலை அமபுக்கடாககொண்டோன என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கடலை யணையாகச்செயவதிலும கடலை யமபருத்தாணியாக் குதல் அரிய காரியம். ஆதலால் இதுவிஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை நாங்க ளப்பிரதானமாக அகற்றி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடை கின்றோம்.—எ-று (அக)

ஊகோவிவெஸஸரய-ஞஸலிவாஹாராவிஷ

ஹுநெநாடியளதிரவபமாஹவஜ்ஜடாயாழி

கோவாநயொரயிக ஐதந-ஹ்ஹுவஜ்ஜ

ஹதநாஸு-வஹ-தரிஹவயோஸுயாஸி

ஐகோவிவெஸஸரயுஸலிலாந்தராளேஹ்யநயோததௌதரிபதகா மகடவஜ்ஜடாயாமி கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்ருததாஸ்ஸத்ய ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வளையுங் கரியு மிழுத்தேகும் வலிய சரயு வரந்தியிற் புளையொன் றின்றி யேயொருவன் புகுந்தா னென்ப புகலொருவன் குளாகொள்கங்கைதனைச்சடையிற்கொண்டானென்னக்குலமறைகள் இளையு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

ஸரயுஸலிலாந்தராளே
விவேசுதரி

சரயுநதியினுடைய நீரின் நதிவில்
பிரவேசித்தானல்லவா,

நட்சுசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அந்ய:
ஜடாயாம
தரிபதகாம்
கடவத
ததௌ
அநயோ.
அதிக
கோவா
இதி
வ்ருததா
அநுசிரதியா
ஸத்யம்
ப்ருவந்து
தமிமம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம.

இனஞ்ஞருவன்
ஜடையில
கங்கையை
குடததைபபோல
தரிததிருக்கின்றான,
இவ்விருவருககுள
சிறந்தவன
யாவன ?
இதனை
பெரியவாகள
ஆலோசித்து
உணமையை
சொல்லலாம.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில மூழ்கினான், மற்றொருவன் கங்கையைத் தலையில் வைத்தான்; இவர்களுட் சிறந்தவனை. நீங்களுரைத்தால, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினான் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் மூழ்கினமையால. ஹரி இராமனாகவிருந்து வைகுந்தம்போகுநாளில், அயோத்தியி னருகிலுள்ள சரயுவினமுழுகி விண்ணுலகடைந்தான். இதனை—

“ தடமலிசரயுததண்டிறையிற்றூழ்புனல்
அடியுறச்செல்வுறச்செல்வுழியலரினன்முகன்
மிடன்மிகுகணக்கிலாவிமபவூர்திக
ருடனணிவானகத்துச்சிதோன்றினான் ” என்றுவரும் இரா
மாயணத்தாலுணாக.

ஒருவன கங்கையைச் சடையில் அணிந்திருக்கின்றான் என்று-
ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் அணிந்திருத்தலால் இதனை—

“கங்கையைச் சடையில் வைத்தாய்” எனனுந் தமிழ்வேதத்தா-
லுணாக.

தாத்திரியம்

ஹரன் கங்காதரன், ஹரி சரயுவின மூழ்கினான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

சரயுவினும கங்கை சிறந்ததாதலால், கங்காசம்பந்தமுள்ள ஹரன்
சிறந்தவனும, சரயுசம்பந்தியான ஹரி தாழ்ந்தவனுமாகின்றார்கள். இத்-
னால் நாங்கள் சிறப்பிலா ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த
ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (அஎ)

ஊகஸ்ய ரூபமதிசு சதிதாமஸதவம் ந்யஸவ ரூபமதிசு சதிஸாதவிக

தவம் | கோவாநயோரதிக இதய நுசிநதியவருததாஸஸதயமபருவந்துத

கொவாநயோரதிக இதய நுசிநதியவருததாஸஸதயமபருவந்துத

ஸதயம் வயமாஸ்ரயாமஃ ||

ஏகஸ்ய ரூபமதிசு சதிதாமஸதவம் ந்யஸவ ரூபமதிசு சதிஸாதவிக
தவம் | கோவாநயோரதிக இதய நுசிநதியவருததாஸஸதயமபருவந்துத
மிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

நாங்கு மியலை மிகவுடைய தொன்மைத் தமசாந தூக்குணத்தைத்
தாங்கி யொருவன் விளங்கினான் தரணி தன்னிற் சததுவத்தை
நீங்க லின்றி யேயொருவ னிசமா யடைந்து நிலவுற்றான்
நங்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய

ஒருவனுடைய

ரூபம்

ரூபமானது

தாமஸத்வம்

தாமஸத்தன்மையை

நட்சுக்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அதிகச்சதி

அந்யஸ்ய

ரூபம்

ஸாதவிகதவம

அதிகச்சதி

அநயோ.

அதிக.

கோவா

இதி

அநுசிந்தியா

வருததா

ஸதயம

ப்ருவந்து

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயாம.

அடையும,

இன்னொருவனுடைய

ரூபமானது

சாததுவிகததன்மையை

அடைகின்றது,

இவ்விருவரில

சிறந்தவன

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் தாமசகுணத்தை யடைந்தவன, இன்னொருவன் சத்து வகுணத்தன்மையை யுடையவன், இன்னவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுடைத்தால், நாங்கள்நத மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தாமசத்தன்மையை யடைந்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணத் தாமசகுணதிக்கமே யுடையவனாக விருத் தால். இதனை—

ஹரிக்கு நித்திரையிற் பிரியமிருத்தலாலும், கறுத்திருத்தலா லும், அரவிற் கிடத்தலாலும், தயிர்முதலிய தமோகுணவஸ்துக்களை விரும்புதலாலும் தாமசகுணென்றுணர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௩௪௭

ஒருவன் சததுவகுணனெனறது-ஹரனை, அது அவ்வரன்வண்ணஞ் சததுவகுண மேலிட்டவனாகவிருத்தலால். இதனை—

வெண்ணிறம் படைசதிருத்தலாலும், ஞானசாரியனாக விருத்தலாலும், வெள்ளிய மலையிலிருத்தலாலும் சததுவகுணாதிகயெனென்றுணாக.

தாத்தபரியம்.

ஹரி தமோகுணாதிககன, ஹரன் சததுவகுணாதிககன எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

தாமசகுணத்தை விருமபுவோனும், சததுவகுணத்தை வெறுப்பவனும் சாமானியனிலுமிரான் ஆதலால் நாங்கள் தாமசகுணனை ஹரியை யப்பிரதானமானவனாக வகற்றிச் சததுவகுணனை ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (௮௮)

நீலோபிநீலயமுநாஜலபகநகாதரஸ்ஸபரோபிஸபரதரதிவ்ய
துநீதரோநய| கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ரு
வந்துதமிமமவயமாஸரயாம.||

நீலோபிநீலயமுநாஜலபகநகாதரஸ்ஸபரோபிஸபரதரதிவ்ய
துநீதரோநய| கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ரு
வந்துதமிமமவயமாஸரயாம.||

மோழ்பேயரீப்பு.

கோலக் கரிய காசாவின குலமா மலாபோ னிறத்தொருவன்
சாலக் களிந்தி நீரினிடைய தாழ்ந்தா ஒருவன் றனிவெண்மை
மேலுற் றுயாந்த கங்கைதனை மிளிரச் சடையி னுட்கொண்டான்
ஏல விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக:

நீலோபி

ஒருவன்

நீலநிறமானவனாக விருந்தபோதிலும்

௩௪௮

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நீலயமுநாஜுலமக்நகாதர	{ நீலநிறமான யமுனாஜலத்திலே முழுகி ன காததிரததையுடையவன,
அந்ய:	இன்னொருவன
சுப்ரதரதவ்யதுநீதுர	{ வெண்மையுடையவனாக விருந்தபோதி லும மிகவும வெண்மையான தேவ கங்கையாகிற சுமையையுடையவன்;
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அழகிய காயாமலாபோன்ற கருநிறமுள்ளவனாகவிருந்
தும் கரிய நிறமான யமுனையாற்றின் மூழ்கிக்கிடக்கின்றான, மற்றொ
ருவன் வெண்ணிறமுடையவனாக விருந்தும் மிகவும வெண்மையான
தேவகங்கையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள்
பெரியவர்களே! சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள்நாததால, நாங்கள்நத
மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றார்கள் என்றும், யமு
னையையும் கங்கையையும் உடையவர்களாக விருக்கின்றார்களென்
றும் உரைத்தது-ஹரி ஹரர்களை, அது அவர்களவண்ணமிருத்தலால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நட்சுக்

தாத்தியம்.

ஹரி கரியனும், யமுனாசம்பந்தமானவனும்; ஹரன் வெண்மை யானவனும், கங்காசம்பந்தமானவனும் ஆக இருக்கின்றார்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

யமுனையினும் கங்கை சிறந்ததாகலானும், கறுப்பினும் வெளுப்புச் சிறந்ததாகலானும், இதுவிஷயத்தில் ஹரனிலும் ஹரி தாழ்ந்தவனேயாம். நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக வைக்கின்றோம்.—எ-று. (அக)

ஹகோவராஹதநுஜேதபுவலிவெவ

ஹுநெபுவலிவெவரஜயாயநனுகார

கோவாநயோநகஜதநுஜ்ஜுவபா

ஹதபுவனதஜீவயோநயாஜீ||

ஏகோவராஹதநுஜேதபுவலிவெவரஜயாயநனுகார
ரதஞ்சகாரி கோவாநயோரதிகஇதயநுசிரதியவருததாஸஸதயமப்ருவந்
துதமிமமவயமாஃரயாம:||

மோழ்பெயர்ப்பு.

வன்றி யருவந தனையடைந்திவ வையந தனை முனமொருவன்
ஒன்றி யெழுது மியலபுறரு நொருவன புரங்க ளொடுபொருங்கால்
வென்றி யுறுநல விரதமென வியனபா கொண்டு விளங்கினான
இன்றின னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.

வராகதநும்

ஏத்ய

புவம்

விலேகஹி

ஒருவன்

பன்றி உடலை

அடைந்து

உலகத்தை

எழுதினானன்றோ,

அந்ய.	இன்னொருவன்
புரஜயாய	திரிபுரஜயத்தினபொருட்டு
புவம	பூமியை
ரதமசகாரஹி	இரதமாகச்செய்தானல்லவா;
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பன்றியிருவடைநது பூமியை எழுதினான், மற்றொருவன் புரதகன்காலத்திற் பூமியை இரதமாகக்கொண்டான், இவர்களுட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள்நாததால, நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

பன்றியுடலெடுத்துப் பூமியை யெழுதினனென்றது-ஹரியை, புரதயத்தின்பொருட்டு பூமியை இரதமாகக்கொண்டானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூமியைப் பன்றியாகிக் கிளறினான்; ஹரன் இரதமாகக் கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பூமியை இருவரும் உபயோகப்படுத்தினும் ஹரி பன்றியிருவடைந்து கொம்பாற் கிளறினான், ஹரன் இரதமாகக்கொண்டான்; இங்கு

五十五

வனகழுவாநிஜவய-ஞநஸஸாகுரொஃ
 3-நபுஸகாரவநிதாஃஸு-டபிஷ-ஃமாடுது।
 கொவாநயொரயிகஃதபுந-ஹிஜபுவபுஜா
 ஸு-தபுஸு-ஃவஃ-தபிஷ-ஃவயசோஸுயாபி।

மொழிபெயர்ப்பு.

அலையு மியல்பு கொண்டவளாய் யமாந்த மனைவி தனையொருவன
நிலையின னிறுத்தது மியலபினறி நின்றா னொருவன நேரிழையை
நலதன னுடலிற பாதியதா நலகி யமாந்தான் நானிலத்திற்
இலகின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்போது.

ஏக:	ஒருவன்
சலாம	சலிக்கிற
நிஜவதூம	தன் மனைவியை
ரோததும்	தடுக்கிறதற்கு
நஸஸாக	சக்தியில்லாதவனான,
அந்ய:	இன்னொருவன்
அர்ததகாதோ	பாதியுடமபில்
வநிதாம்	பெண்ணை
ஸ்புடம்	நன்றாக
சகார	வைத்தான்;
அகயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சஞ்சலமான மனைவியை ஒருவிடத்தில நிறுத்துமாற்ற லற்றவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் தன் மனைவியை பாதிபுட மபாககொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை பெரியவர் களே! நீங்களுடையதால், நாங்கள்ந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

சஞ்சலமான மனைவியை யுடையவனென்றது-ஹரியை, மனைவி யைப் பாதிபுடலி லுடையவனென்றது - ஹரனை, ஹரியின் மனைவி யான திருவொருவிடத்தி லிராளென்பது பிரசித்தம்.

தாற்பரியம்.

ஹரி சலனமான மனைவியையுடையவன் ; ஹரன் சலித்தலில் லாத மனைவியையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலனமுள்ள மனைவியைச் சலிக்காதிருக்கச் செய்யாதவனிலும், சலனமற்ற மனைவியை ஒருபுறத்திலுடையவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் றுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அக ற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௧)

ஏக பவதநதிநிகமாநதவசாமஸய ஸ்ரம வி ஸவஸய விஸவமிதரநது
வதநதிதாநி| கோவாநயோரதிக ஓசய வசி வசியவருததாஸஸநயமப்ருவ
ந்துதமிமமவயமாஸரயாம ||

அழியா நிகமாந தததுறநல ஸரிய மொழிக ளகிலததிற
கொழியா வீச னொவொருவ னுறொ வொன்னு மொருவனையோ
மொழியா நிறகும விசவனென முறையே முதனமை யென்னுமதில
இழியா விவருட சிறத்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

ஏகம	ஒருத்தனை
நிகமாநதவசாம ரி	வேதாநத வாக்கியங்கள்
விஸ்வஸய	உலகத்திற்கு
அதீஸம	பிரபுவாக
வதநதி	சொல்லுகிற துகளோ,
இதரநது	மற்றொருவனையா னால
தாநி	அநத வாக்கியங்கள்
விஸ்வமவதநதி	விசுவம் என்று கூறுகின்றன;
அநயோ.	இவ்விருவரில
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

௩௩௪

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவனை வேதாந்தவாக்கியங்கள் உலகத்திற்குப் பிரபுவாகச் சொல்லுகிறதானாலும், மற்றொருவனை அதே வேதாந்தவாக்கியங்கள் விசுவனென்றனாகக்கின்றன. இவா இருவரி லெவர் சிறந்தவர்? நீங்கள் ஓசதால, நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

உலகத்திற்குப் பிரபு என்றது-ஹரனை, உலகமென்றது-ஹரியை.

தாத்பரியம்.

ஹரி உலகமாக இருப்பவன், ஹரன் உலகாதிபனாக இருப்பவன்.

தாரதம்மியம்.

உலகமாயிருப்பவனிலும் உலகாதிபனாக இருப்பவன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்தில தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

ஹிகம்யஜுஸ்யுருதிரஸேஷபலாவளீநா

நாதாரகாமமகொடிநிவிஷ்டேநயம்

கொவாநயோரயிகத்யுநஹிஷ்டேவயகா

ஸத்யுஸ்யுஷ்டேதேவயகோஸ்யயாஸி

ஐகம்யஜுஸ்யுருதிரஸேஷபலாவளீநாந்தாதாரமாஹபலகோடிநிவிஷ்டமந்யம்! கொவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸத்யம் ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ!

மோழ்பேயர்ப்பு.

சீரகொ ளிரண்டா மறையொருவன செறிநத சகல பலன்களையும்
போகொள் கருணை யுடனலகிப் பிறங்கு மெனனும பிறனொருவன்
நாகொ ளனபாக் கநேகபல நலகு மெனனு நானிலததி
லோகொ ளிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரி பீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக	ஒருவனை
யஜுஸஸுருதி	எசர்வேதம்
அஸேஷபலா உளீநாம	சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களை
தாதாரம	கொடுக்கிறவனாக
ஆஹ	சொல்லுகிறது,
அநயம்	இன்னொருவனை [ததவனாக
பலகோடிநிவிஷ்டம்	பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசி
ஆஹ	சொல்லுகிறது;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனை எசர்வேதமானது சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களையுங் கொடுக்கிறவனாக உரைக்கின்றது, மற்றொருவனை அநேக

நடுகூ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பலங்களிலே பிரவேசித்தவனாக உரைக்கின்றது, பெரியவர்களே
இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுநாததால, நாங்களந்த மஹாபுரு
ஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவனை எகாவேதமானது ஸமஸ்த பலனகளையு மளிப்பவனெ
ன்றுரைக்கின்றதென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவவண்ண மளித்
தலால

ஒருவன பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசித்தவனாக
விருக்கின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவண்ணம பிரவே
சித்தலால

தாத்பர்யம்.

ஹரன எல்லாபபலனகளையு ம அளிப்பவன, ஹரி அந்தப்பலன்
களி லநேக கோடிகளை யடைந்தவன எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

எல்லாபபலனகளையு மளிப்பவனில அநேக பலப்பிரவேசி தாழ்
ந்தவனாதலால, நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப
பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

மு, ராஹாஸிதமஸிஸுமஜீவயதேகதாஸோகதவாபரஃபுரவரம்ஸவ

மகூரவாஸிவபுரவரஃபுரவரம்ஸவ

கோவாநயோராயிகஜதபுநஃஜீவபுரவரம்ஸவ

ஸுதபுஸுதவகததீபவயபோஸுயாரிஃ

க்ராஹாஸிதமஸிஸுமஜீவயதேகதாஸோகதவாபரஃபுரவரம்ஸவ
யமந்தகஸ்ய கோவாநயோராயிகஜதபுநஃஜீவபுரவரம்ஸவ
ந்துதமிமமவயமாஸுரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு

முன்ன மொருவ னெழிலனபன முதலை யுண்ட மகவீந்தான்
பின்னை யொருவ னந்தகனூர் பேணி யவனை வேண்டியே
துன்னு முதலை யுண்டசுகத துன்பை யொழித்தான் துகளில்லா
வின்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம். (1403) ௩௩௭

பதப்போருள்

ஏகதாஸ
 கராஹாஸிதம்
 ஸிஸம்
 அஜீவயத
 பர
 ஸவயம
 அநதகஸய
 புரவரம
 கதவா
 கராஹாஸிதம்
 ஸிஸம்
 அஜீவயத
 அநயோ
 அதிக
 கோவா
 இதி
 அநுசினதியா
 வருததா.
 ஸதயம
 பருவநது
 தமிமம
 வயம
 ஆஸ்ரயாம.

ஒருவனுடைய தாசன
 முதலே பினுல பசுதிகபபட்ட
 சிசுவை
 பிழைப்பித்தான,
 இன்னொருவன்
 தானே
 எமனுடைய
 நகரசிவோஷ்டரதை
 அடைந்து
 முதலேயினுற படசிகபபட்ட
 சிசுவை
 பிழைப்பித்தான,
 இவ்விருவருக்குள்
 சிறந்தவன்
 யாவன்?
 இதனை
 ஆலோசித்து
 பெரியவர்கள்
 உண்மையை
 சொல்லலாம
 அந்த இவனை
 நாங்கள்
 ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய தாசன முதலேயுண்ட பிள்ளையை எழுப்பிக்கொ
 டுததான், மற்றொருவன் முதலேயுண்டபிள்ளையை எழுப்புமபொருட்டு
 எமலோகஞ்சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவிததான். இவர்களிற்
 சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவர்களே! நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்
 தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனுடைய தாஸன முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்பினுனை
னறது - ஹரணுகுத தாஸனான சம்பிரானேரூழனை.

நிலமகளுடைய முகமலம்போல பலவளங்களு நிரமபியது
முநிநாடிய பொழிலபுடைசூழந்த நடுநாட்டிலுள்ள துமான கோலிலின
மிகக நாவலூரினில உடையவ னடிபணி சடையவனென்ன வுரைக்
கும் அநதணற்குரிய மனைவியும், வசையறு ஞானிகள் திசையெணித
தொழும, இசைஞானியெனனு மெழிலநதணியும் செயத அருமபெ
ருநதவதநில வருமபொருளான நமபியாரு, மணபபருவமடைநது
கணிப்பருங்காசியிற ருடகியினறி யானே மீதிவாநது வானவா பழிச்ச
நதது ரும வயலபுடைசூழந்த புதுருககுட்சென்று சடங்கவியென்
னும சைவவேதியனீன்ற மடமபகிமானவிழி மாதாவல்லியைக் குடம்
படுகொங்கையக் கோலககருங்குழலை, திருமணமபுரியுஞானு தேவ
தேவன் ஆதிநாதன சிதம்பரமதனிற பதம்பெயாததாடும சிவபெருமான்
நாணலபோல நிறத்ததாயக் காணுறுகேசமும், கோணன முதுகும்,
குரைபெறுவாயும், திரைபெறு முடலும் உடையராயத் தளநத நடை
யுடன் எழுந்தருளி, நமசி! நமமடிமையான நீ இமமாதரி மணஞ்செய்
தல் குணஞ்செய்தற்கேதுவனரூம ஆதலால் நீ நநதஞ் சொநதமான
வேலைகளைச் செய்யுமாறு வருதியெனக் கழறிய விழிவறுமொழியைப்
பழியெனக்கருதி, அநதணராவா அடிமையாதல குவலயவிருத
தம் நினக்கெனன பிததுளதோ! நீ யாவன? என்றற்கு யானின்
குலதெய்வம், நின தநதைநாட்டொட்டுக் கொத்தடிமையாய முறி
யெழுதி நெறியே யளித்திருக்கின்றனா வேண்டுமானால் காண்டி
ஆண்டவொழுதிய வோலையை ாண்டனறெடுத்தகாட்டிய முறி
யைத் தடுத்தப் பிடுங்கி மறித்துக் கிழித்துப் பழித்தேசுதலும்,
நினனை விடேனென் றன்னவன உடனே பெண்ணை புடைசூழந்த
வெண்ணையம்பதியை நண்ணி மண்ணிலுற்ற மறையோரின மிக்க
வெண்ணை யந்தணீர் இவனைப் பாருங்கள்! எமக்கிவனடிமை என்ற
லும், அவ்வுருறைமறையேஈர் பிறைமுடி யண்ணலென்றுணராது

மறைவலீ ரதணா பிறாககடிமையாதல யாணடுங் கேட்டிலேம, நீவி
 ரென்ன புதுமை கூறுகினதீர் எனறனா எனறறகு முறையின்றே
 னும நிறைவேறிய வனுபவததடன நிறபதனாலு, இன்றிவன் கிழி
 தத வோலை காட்டோலையாககொண்டமையாலும், மூலவோலை வே
 ரென்றெமமாட்டி நததலாலும், இவனெம தடிமையெனறலே சாலு
 ம்; என்று மூலவோலை காட்டி உடனபடுததி நாமிந நெடிய பதிலகுழ்
 வெண்ணையிலுறறேமென்று கூறி மறைநததைக கண்ட மறையவாக
 ன்ம நமபி யாருரரும இன்றிவகுவநது அடிமையோலை காட்டி நம்மை
 யெல்லாம் மெயப்பிசுதுசசெனற மறைக்கிழுவோன 'குன்றவிலலி
 யே' எனக்குறிசதுக கேரவிலெயசியவுடனே, கோடிகணநாசா புடை
 குழ வாறணி சடைமுடியண்ணல ஏறிவாநதெயசி நமபியாருரனைப் பா
 ர்த்தது நினனை யாமடிமையாககொண்டோம இனி நீ யெமககே
 தொணடுபுரியககடவை என்றுரைத்தது, நீ நமமைப பிசுதென்றமை
 யால், பிததெனென்று துவக்கி, நமபுகழ் பாடுவாயென்று உரைத்தது, நம்
 பியாருரரைத தமமடிமையாககி, அவா திருவாய்மலாந்தருளிய 'பித
 தா'வெனபது முதலிய பாமாலைகளைக் கோமான ஏற்றுசசென்ற
 அன்றுமுதல் நமபியாருரா பல சிவதலங்களிலுஞ்சென்று சிவபெரு
 மானைத்துதித்துத திருவடிதீகைக் முதலியனவும பெற்று, தமபிரான்
 தோழராய், சுநதரமூர்த்தியாய இருநதனொன்று தெண்டையுவரும
 செழுங்கடையுடைய மண்டனில வாழ்வோர் மாறாதறிவா. இன்ன
 பெருந்தகையார முன்னொருகாலத்தில படிபுகழடியவா முடிமிசைக
 குவித்த கரங்களுடன் அருகிறகுழ்நதுவர, அவநாசியான அவிநாசி
 யண்ணலை அடிபணிவான செனறனா, செல்லும வழியி லாங்கோர்
 அகரத்தில் மேளமுழங்குதலையும், அமுகுரல் கேட்பதையும் அறிநது
 வியப்பற்று, இன்பமும் துன்பமுமான இருவகைய வேதுகளைச் சு
 ட்டி இங்குண்டாயிருக்கும் தொனிகளின் வரலாறென்னை என்றனர்.
 எனறறகு, அங்குறறோர் பெருமானே! சுமங்கலத்தொனியானது
 உபநயனத்தைச்சுட்டியது. மற்றொன்று சின்னாட்குமுன் இறந்த மக
 னைச் சுட்டியது என்றனா. இதற்குள் நமபியாருரது நல்வருகையை
 யுணர்ந்த இறந்த மகன் தந்தையும், தாயுமான பாப்பானும் பார்ப்ப

னியும நமபியாருரா முன்னெயி, உபா சரணகமலங்களில் விழுந்து
வணங்கி எழுந்தது, நண ஸீருடனு மிடி முதலுடனும கருணாகரோ உப
நயனஞ் செய துகொள்ள நுஞ் சிறு மறு, எங்கள் மைந்தனும ஏரியில்
நீராட்சசென்றாகள் சென்றவாநில எங்கள் மகனை ஏரியிலுள்ள
முதலை விழுங்கியது விழுங்கிய சில காலங்களாயின, உபநயனம்
நடக்கும வீட்டில் உண்டான பங்குதொனியினால் இறந்த மகன
மீது எண்ணமுண்டானவாநள ய எஞ்சிறுவனு மிருப்பனே, இன்
றுபநயனஞ் செய துவைக்கலாபே என்று துன்புற்ற யாங்கள் செய்த
நற்றவவிடீசுடத்தால பெற்றமிவாநத கற்றையஞ்சடையண்ணற் குற்ற
தோழரான தேவரா ண்டெழுந்தருளினீர், இனி மாண்ட மகனை
மீண்டும பெற்றவார்களாயினேம என்று கூறிக் கலுழந்த மறைமுழு
துணாநத முதுபெரும பாபபானபொருட்கித தமமனமிரங்கிய செம
மலான தம்பிரானேழுழா இறந்த மகனை யெழுப்புவான கருதி நீங்க
ளஞ்சாதேயுங்கள், நாமமகனை அழைத்துத் தருகின்றோம என்றுரை
த்து, உடனவநதாருடன் ஏரியின் கரையையடைந்து அவ்வேரியில்
அப்பொழுது நீரினையும முதலையினமையும கண்டு அங்கு நின்றவ
ண்ணமீட 'பள்ளைதரச்சொல்லு காலனையே' என்னும மகுடமுள்ள
பதிகமொன்று பாடிதலும, நீற்ற ஏரியில் நீரிற்றைந்து முன்னிலா
முதலையும பின்னாததோன்றி கரையையடைந்து, பன்னாண் முன்னா
கொன்று தின்ற சிறுவனையும உயிருடன் கக்கிசென்றது, பின்னர்
நமபியாருரா அசுசிறுவனை அவன தந்தையாகளுடன்சோத்து இல்
லம புகுத்தி அநநலலவேளாயிலேயே உபநயனமுஞ் செய துவைத்த
னா. இதனை—

“ உபாபபா சனாயுகநதுளகவல்லாராதங்கஞ்சசியா
யரைக்காடரவாவா தியுமந்தமுமாயினாய்
புனாககாதிசோலைப்புககொளியூரவிநாசியே
கநாககானமுதலையைப்பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே” என்
னும திரவிடகுகத்ததாலும,

“ பெருவாயமுதலைகளையின்கண் கொடுவநதுமிழ்ந்தபிள்ளை தனை”
என்னும் பெரியபுராணத்தாலும் உணர்க. எஞ்சிய விசசரிதத்தை திரு
தொண்டா புராணத்தாலுணர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நடசூக

ஒருவன் இறந்த மகனை எம்புரஞ்சென்று எமனைக்கண்டு கேட்டு வாங்கிக்கொடுத்தானென்று கூறியது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செயதமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையா வீட்டில வளநது சினனாட்கழித்து மனைவாகுலரதை யடைந்து, சாந்திபென்னனும் மறையவனை விதயாகுருவாகக்கொண்டு சீவதமதி கலைகளையெல்லாம் பயின்றனன் பயின்று தங்குநவை வணங்கி தக்கனையெனனை என்றனன். என்றற்கு அமமாதவன் இமமாதவனேநாககி, மாலை! என்சிறுவாகளைக் கட்டா'கிங்காலை வன்மீன் மிழுங்கியது, அவ்விறந்த மக்களை எழுப்பித்தருதலே எமக்கு நீ யளிக்கும குருதக்கனை என்றனன். உடனே மால கருட தேதோறி எம்புரமடைந்து எமனைக்கண்டு எங்குருமக்களை யளித்தி என்றான் என்றற்கு எமன் அளிக்கின்றேனென்று தம் ஆளுகைக்குள்ளிருந்த சைந்தரை அழைத்தளித்தான். எமனா லளிக்கப்பெற்ற மைந்தரை ஹரி குருவுக்குத் தக்கனையாக அளித்தனன் இதனை —

“ வருணனறெருமநதெதிராவநதெவனவந்தெனனாப
பரவுமபொழுதைப்படாவெணடிபாபபட்டிமாயந்த
குரவனபுதலவனறனை வலலைகொடுத்தியென்றான்
அரவஞ்சுமந்தவகன்கொலாளந்தவண்ணல்” என்றும்,

“ தெரிவுற்றதாககிச சிறுவற்றரவொல்லேமீளா” என்றும் வரும் பாகவத்ததாலுணாக.

தாத்தியம்.

ஹரனுக்குத் தாஸனாகவுள்ளவன் முதலேயுண்ட மைந்தனை எழுப்பினான், ஹரி தானே முதலேயுண்ட பிள்ளையை எம்புரஞ்சென்று எமனை வேண்டி எழுப்பினான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனுடைய தாஸன செய்த காரியத்தை வெகு கட்டத்துடன் செய்த மறொருவன் தாழ்ந்தவனன்றி உயர்ந்தவனாகான்; ஆதலா விதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (கூச)

ஏகஸ்துகேஸவஇதிபரதிதஸநாலோகேநயோவயோமகேஸஇதி
யாதிஜகதபரஸித்திம | கோவாநயோரதிகஇதயநசிநதியவருததாஸஸ
தயமப்ருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம: ||

கேடி லொருவன பெயர்தனை : கிளப்பா கேச வனென்ன
நாடி லொருவன றனைபென்றும் நல்ல விடியாம கேசனெனத்
தேடி மறைக ஞாசெய்யுந திறத்த னெனபா செழுமறையோ
ரீடி லிவ்ருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

ஏகஸ்து	ஒருவன
லோகே	உலகத்தில
கேஸுவஇதிபரஸித்தி	சேசவனென்று பிரித்தானவன்,
அந்ய.	இனனொருவன
வ்யோமகேஸுவஇதி	வ்யோமகேசனென்று
யாதி	(பிரித்தி) அடைகிறான்,
அநயோ.	இவ்விருவருககுள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

ஒருவன் உலகத்தில கேசவனென்று பிரசித்தமானவன், மற்றொருவன் வியோமகேசனென்று பிரசித்தியானவன், பெரியவானே! இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

ஒருவன் கேசவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது - ஹரியை,
கேசவன்-கேசமுள்ளவன். ஆலலது கேசியென்பவனைக் கொன்றவன்

தூத்பியம்

ஹரி கேசவன், ஹரன் வ்யோமகேசன் எனபதாம்

கேசவன் என்னுஞ் சத்தத்திற்கும், வியோமகேசனென்னும் சத்தத்திற்கு முள்ள ஏறத்தாழ்வுகளை ஆயுங்கால, வெறுங்கேசனை விட வியோமகேசன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்களிந்த விஷயத்திற் றூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (கூடு)

என்கொவலஞ் சாடிக் கவிஸ்ரீ ணாம்புராணா

ஸம்ஹாரகரிகை-பரிபாடய-தநாஜகாலீசு!

கொவா நியோபாயிகுதை நூலின் புவனா

ஸ்துத்ரவஞ்சகிவேயகோஸ்யாஜி||

ஏகோபபூவரதிகஸ்திஸருணம்புராணம்ஸமஹ்ராகாமணிபரஃப்ரு
தநாங்கமாவீத் | கோவாநயோரதிகஇத்யநுசுந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்நுதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு

இந்த வுலக விரதனா விருந்தா நெருவ னிசைசெயொருவ
 னந்த விரத னங்கமா யமைந்தா நெருவ னகிலத்திற
 சந்த வியலிற குறையாத தனிமா மறைக ணனிகூறு
 மிரத விவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
திஸ நுணம	முன்னே
புராணம	பட்டணங்களுக்கு
ஸமஹாரகாமணி	ஸமஹாரகாமத்தில
ரதிக	ரதிகளுக
பவ்வ.	ஆனால்,
பர	மற்றொருவன்
பருதநாங்கம	ஸேநாங்கம
ஆவீத	ஆனால்,
அநயோ,	இவ்விருவருகுகள
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் புரதகநகாலத்தில் ரதிகளுக இருந்தான், மற்றொருவன்
 ஸேநாங்கமாக இருந்தான்; பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்த

பு.சு.ந

விதப்பு

தாழ்ப்பியம்

தாரதப் பீயம்

வனகவரகெடுகடலவயெ நிவகெணாஸலகுவ

ஹ) - ந) வ) க) - ஹ ந நெ ந வ) ண) ஷ) ல) கு) வ)

கொவா நயொரயிகுஜ் நுவினுவபா

வா. ச. பஞ்சவர்ணத்தினை வயோமயாஜி.

மொழிபெயர்ப்பு.

பதப்போதுள்.

ஒருவன்

கைடபவதத்தில்

சா மர்த்தியமுள்ளவளுக

பபூவ.ஹி
அநயஸது
மருதயுஹநே
நிபுண
பபூவ
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அநுசினத்யா
வருத்தா
ஸதயம
பருவநது
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம

ஆனனலலவா,
இன்னொருவனால
மிரதயுவைகொலவதில
நிபுணனாக
ஆனன,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கைடபவதத்தில் நிபுணன், இன்னொருவன் மிரத்தியுவ
தத்தில் நிபுணன்; பெரியவாகாள்! இவ்விருவனை யுரைத்தால்,
நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருத்தன் கைடபவதத்திற சிறந்தவனென்றது - ஹரியை, அது
அவ்வரி அவண்ணங் கைடபவதஞ் செய்தமையால், தன்னிடம் பிற
ந்த கைடபவனை ஹரிதானே கொன்றென்பது இதிகாசம்.

ஒருவன் மிரத்யுவதத்தில் நிபுணனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வ
ரன் அவண்ணஞ் செய்தமையால்.

நாற்பரியம்.

ஹரி கைடபவத நிபுணன்; ஹரன் மிரத்யுவத நிபுணன் என்ப
தாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யஞான கைடபணை வதைத்த ஹரியினும், கொடுமை யினைப்புரியும் மிததுவைகொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரணைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௬௭)

ஸனகஸுதீநமஜரக்ஷணத்தபுத்தி
மததகஜஸரிக்ஷணத்தபுத்தி
கோவாநயோரதிகஇதயமுசிரதியவருத்தாஸஸதயமபருவந்து
தமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

ஏகஸதுதீநகஜரக்ஷணத்தபுத்தி ரநயஸதுமததகஜஸரிக்ஷணத்தபுத்தி | கோவாநயோரதிகஇதயமுசிரதியவருத்தாஸஸதயமபருவந்து தமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மோழ்பேயரீப்பு.

ஆவ வென்ன வழுதினேதத வந்த வழுவை தனையொருவன் காவல புரிந்து நனிகாததான கரையு மொருவன் காசினியில் மாவல் வழுவை தனசெருகைக மாற்றி நின்றான் மற்றிவருள் ஏவா சிறந்தோ ரவாதமமை யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏகஸது	ஒருவனானால்
தீநகஜரக்ஷணத்தபுத்தி	{ இனேதத யானையை ரக்ஷிக்கிறதிற்பொருட்டுக் கொடுத்த புத்தியையுடையவன்
அந்யஃது	இன்னொருவன் [ன்
மததகஜஸரிக்ஷணத்தபுத்தி	{ மதித்த யானையை சிக்ஷிக்கிறதில் வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து

நக்சு அ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

வருத்தா.

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸரயாம்

ஆஸாய்க்கினேரோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை சுகுத்தான, மற்றொருவன் மதித்த யானையை சுகுத்தான, இவ்விருவரிடையிலிருந்து 'பெரியவர்களே! நீங்களுண்படியாக வந்தால, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை சுகுத்தானென்றது - ஹரியை, மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சுகுத்தானென்றது - தாருகாவன். தது முனிவா அநுபபிய மந்திரயானையின கொடுப்பையை அடக்கிய ஹரனை.

தாந்தியம்.

ஹா இளைத்த யானையைக் காத்தவன், ஹரன் மதித்த யானையைச் சுகுத்தவன் எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

இளைத்த யானையைக் காப்பதிலும் மதித்த யானையைச் சித்திதலரிய காரியமாதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். —எ-று. (கூஅ)

ஹு ஹாணார்பந்ஜநாஹிஜ ஸஞநம்ஸிகொநொ

ஹு ஹொணாரவஸ்வெநஸிரஸூகதம்

கொவாரயொரயிக உத்யுநம்விஜ்யவூகா

ஸத்யம்ஸு வஜுதரிஸ்வயோஸ்யயாரிஃ॥

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நடசூக

ப்ரஹ்மாணமாபநிஜநாபிஜஸூநுமேகோநயோ பரஹமேணோநக
முகேநஸிரஸசகாததா| கோவாநயோரதிகஇதயதுசிநதயவருததாஸஸ
தயமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

நந்திற சிறந்த வெள்ளொளிசோ நாபிக கமல நனமகனாய
அந்தப பிரமன ற்ணையொருவ னடைந்தா னொருவ னவனறலையைக
கந்தக கமல கரோருகத்தாற களைந்தா னிறந்தக காசினியி
லிந்தத தகவிற் சிறந்தவனயா ரிசைசதாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுபே.

பதப்போருள்.

ஂக.
பரஹ்மாணம
நிஜ
நாபிஜ
ஸூநும்
அவாப
அநய
பரஹமேண
ஸிர:
நகமுகேந
சகாததா
அநயோ:
அதிக.
கோவா
இதி
அதுசினதியா
வ்ருததா:
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன
பிரமமாவை
தனனுடைய
நாபியிலுண்டான
பிள்ளையாக
அடைந்தான,
இனனொருவன
பிரமாவிலுடைய
தலையை
நகநுணியினால்
சேதித்தான;
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பிரமனை உநதிக்கமலத்தில் பைந்தனாக வடைநசான, மறமுன்னகன் அநதப பிரமனைய சலையை நகத்தினுற் கிளவினா, இவ்விநவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவாக உரைத்தால, நாங்க னந்த பறாபுருளைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பிரமனை யுநதித்தாமரையில் பைந்தனாக அடைந்தா னென்ற - மறிய, ஒருவன் பரமன றீலையை நகத்திற் கிளவினா னென்ற - மறிய

தாத்தியம்

ஹரி பிரமனைப் பெற்றான், ஹரன் ஹரி பைந்தனா பிரமன றீலையை நகத்திற் சேதித்தான் என்பதாய்

காரதம்மியம்

ஹரித்தாமரையிற் பிரமனை பைந்தனாகப் பெறுவதிலும் நகத்தா லப்பிரமன றீலையைக் கிளவி யெறிந் லரியநாரியமானதால, நாங்க ள் இநதவிஷயத்திற் றழக, ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணாக அடைகின்றோம் — என்று (கக)

பனகவஹக புகழஹா நிஜகிஷிவஹ
கிநெபாஹைஜக்யந கிஸ்யகிஷிவஹக
கொநாயொநயிகஹத புகழிஹ புகா
ஹத புகழஹைவகாச கிஸ்யகிஷிவஹ

ஏகஸஸபக, யுதஹநநிஜமகிபுஷப மநயோ ம்புஜநநயநமஸ்யத தெளஸசகரம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுகிஷ்யவ்ருததாஸஸதயம்ப ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மொருவன் கமலமென மருவும் நயன மலரினாற் றுன்னு மொருவன்கான மலரைத் தொழுதானொருவன் லங்கலாபோன்

மன்னு விழியு மாழிப்போ மருவு படையு மவற்கீந,நா
னென்னு மிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸபகதி	பகநிபூரவமாக
நிமம	தன்னதான
அக்ஷிபுஷ்பம்	கண்மலரை
உத்தமராத	கொடுத்ததான,
அரப	இன்னொருவன்
ஸதகரம்	சக்கரத்தையுடைய அசனுடன்
அமபுஜ	சாமரைமலர்போன்ற
நயநம	கண்ணையும
அஸய	இவனுக்கு
சுதௌ	கொடுத்ததான;
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிசு	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
மருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கண்மலரினாலருசுசித்தான, மற்றொருவன் வ்ருச்சக
னுக்குச் சக்கரமும் பதுமாக்கமு மளித்தான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவ
னைப் பெரியவர்களுரைத்தால், நாங்கள்ந்த மஹா புருஷனைச் சரண
மாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கண்மலரா வருச்சித்தானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் அவற்காழியு மலாவிழியு மீந்தானென்றது - ஹரனை, இது ஹரி கண்மலராரருச்சித்தமையாலும், ஹரன் ஹரிகு மலரனையகண்ணும் பாணபுடைய வாழியு மளித்தமையாலும் உரைக்கப்பட்டது

தாத்தபரியம்

ஹரி கண்மலரா வருச்சித்தான, ஹரன் மலாககண்ணும் ஆழியும் ஹரிககளித்தான எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

கண்மலரா வருச்சித்தவனில அருச்சித்தவனுக்கு வரமளித்தவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களிந்தவிஷயத்திற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் (க00)

அறுதீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எல்லாந் தனனை யல்லாம லிலங்க நிற்குமெழி லிறையை
எல்லாந் தனனை யல்லாம லில்லா தாகு மெம்பரனை
எல்லாந் தனனை யல்லாம லிலங்கா வேழை பங்கனை
யல்லா தெனது சிந்தைபுகுந் தறியா திந்த வகிலத்தே.

வேண்பா.

முன்னோ மொழிந்த முதுநூற் பொருளதனை
என்னா லியனறவள வேயுரைத்தே - நென்னாயா
நென்னுமுரை யேன்கண்ட றெல்லா மிறையியற்றே
அன்றியிலை யென்னுமத னால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ச ம பூ ர ண ம.

சுபமஸ்து.